

**АСТРИД ЛИНДГРЕН
КАЛЕ БЛОМКВИСТ ПО
СЛЕДИТЕ НА ОТВЛЕЧЕНИТЕ**

Част 3 от „Кале Бломквист“

Превод от шведски: Десислава Лазарова, 2011

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Кале! Андерс! Ева-Лота! Тук ли сте!

Вдигнал глава към тавана на пекарната, Сикстен се чудеше дали някоя от Белите рози ще се подаде от отвора, за да отвърне на призива му.

— А може ли да попитаме защо ви няма? — извика Йонте, когато откъм главната квартира на Белите не се чу никакъв отговор.

— Наистина ли ви няма? — попита още веднъж Сикстен доста недоверчиво.

В отвора на тавана се появи светлата коса на Кале Бломквист.

— Не, няма ни — увери ги той съвсем сериозно. — Само се правим, че сме тук.

Сикстен изобщо не забеляза тънката ирония в думите му.

— Какво правите? — искаше да знае той.

— А ти какво си мислиш, че правим? — подразни го Кале. — Че си играем на бащи, майки и деца?

— От вас всичко може да се очаква — отвърна Сикстен. — Андерс и Ева-Лота също ли са там?

Горе в отвора на тавана се появиха още две глави.

— Не, и ние не сме тук — заяви Ева-Лота. — Впрочем, какво искате, Червени?

— А, само да ви счупим главите — отвърна нежно Сикстен.

— И да разберем най-сетне какво ще стане с Великия Мумрих — допълни Бенка.

— Цялата лятна ваканция ли ще мине, преди да се решите? — попита Йонте. — Е, кажете най-сетне? Скрихте ли го, или не?

Андерс пъргаво се спусна по въжето, същото въже, което Белите рози използваха, за да слизат бързо на земята от главната си квартира на тавана.

— Разбира се, че скрихме Великия Мумрих — каза той. Отиде при предводителя на Червените рози, погледна го сериозно в очите и

рече, подчертавайки всяка дума: — Птицата е черно-бяла, свива си гнездо недалеч от пустата крепост. Търсете тази нощ!

— Въшльовци! — Така червеният предводител отговори на предизвикателството.

Той веднага поведе своите рицари към тайното място зад храстите с френско грозде, за да се посъветва с тях каква ли е тази „черно-бяла птица“.

— Сетих се! Това трябва да е сврака — провикна се Йонте. — Великия Мумрих е скрит в свраче гнездо! Всяко бебе би се сетило.

— Да, да, мъничък Йонте, всяко бебе би могло да се досети за това — отвърна му Ева-Лота от тавана на пекарната. — Дори едно толкова малко бебче като теб може да се сети. Браво на детето!

— Шефе, даваш ли ми малко отпуска? Искам да отида и да се разправа веднъж завинаги с тях! — попита Йонте.

Но Сикстен смяташе Великия Мумрих за най-важното нещо на света и Йонте трябваше да се откаже от наказателната си експедиция.

— ... „недалеч от пустата крепост“. Това трябва да са развалините на замъка — прошепна предпазливо Бенка, за да не го чуе Ева-Лота.

— В свраче гнездо, близо до развалините на замъка — рече доволно Сикстен. — Хайде, да изчезваме оттук.

Градинската врата на пекаря се затръшна след тримата рицари на Червената роза с такава сила, че на верандата котката на Ева-Лота скочи стресната посред следобедната си дрямка. Пекарят Лизандър подаде добродушното си лице през прозореца и извика на дъщеря си:

— Ева-Лота, чудя се колко ли време ще ви е необходимо, за да вдигнете във въздуха пекарната?

— Ние ли? — възмути се искрено Ева-Лота. — Какво сме виновни ние, че Червените напускат имението ни като стадо бизони? Ние не затръшваме така вратата.

— О, да, вие сте същински ангелчета! — отвърна пекарят и подаде на Белите рози, които не затръшват градински врати, една тава с апетитни копенхагенски кифлички.

Няколко минути по-късно трите Бели рози профучаха през градинската порта и я блъснаха след себе си с такава сила, че цветята в близките лехи заръсиха с меланхолна въздишка последните си

увехнали листенца по земята. И пекарят въздъхна. „Стадо бизони“ — това бяха думи на самата Ева-Лота.

Войната между Белите и Червените рози избухна в една мирна лятна вечер преди две години. Тя продължаваше вече трета година и никоя от воюващите страни не проявяваше признаци на изтощение. Напротив! Андерс често говореше за Трийсетгодишната война^[1] като пример, достоен за подражание.

— Щом те някога са могли да издържат толкова дълго — твърдеше той, изпълнен с ентузиазъм, — то ние можем още по-дълго.

Ева-Лота гледаше по-трезво на нещата:

— Представи си как би изглеждал като тлъст, дърт чичко, който пълзи из канавките и търси Великия Мумрих. Целият град ще ти се смее.

Това беше доста неприятна мисъл. Станал за посмешище и — още по-лошо — на четиридесет години, докато в същото време има щастливци, които са само на тринадесет-четиринадесет години! Андерс изпита истинска неприязън към тези деца, които някой ден ще наследят техните бойни полета, скривалища и войни между рози и освен това ще имат безсрамието да му се присмиват. На него, предводителя на Белите рози от някогашните славни времена, когато тези сополивковци още дори не са били родени.

Андерс бе загрижен. Думите на Ева-Лота го накараха да проумее, че животът е кратък и въпросът беше в това да играеш, докато все още можеш.

— Е, поне ще знаем, че никой няма да се забавлява така царски, както можем ние — успокои Кале своя шеф. — Никога вече няма да има истинска война между Белите и Червените рози! Малките могат само да си мечтаят за такова нещо.

Ева-Лота беше на същото мнение. Нищо не би могло да се сравни с тази Война на розите. Дори ако някой ден станат достойни за съжаление четиридесетгодишни старци, както тя току-що пророкува, поне щяха да имат спомените за чудните летни игри, за прекрасното чувство да тичаш в летните вечери бос по меката трева на ливадата или да усещаш как водата в потока бълбука топла и закачлива между пръстите на краката ти, когато цамбурнеш в нея от мостчето на Ева-Лота на път за някоя решаваща битка. И слънцето така пече през отворите на тавана, че дори дървените греди замирисват на лято. Да,

несъмнено Войната на розите беше игра, която щеше да си остане свързана завинаги с лятната ваканция, меките ветрове и ярката слънчева светлина. Мрачната есен и студената зима неволно налагаха примирие в борбата за Великия Мумрих. Започнеше ли училището, враждите секваха и войната не пламваше отново преди кестените на главната улица да цъфнат в пълното си великолепие и пролетните свидетелства да са издържали проверката на критичните родителски очи.

Сега обаче беше лято и Войната на розите се надцъфтяваше с истинските рози в градината на пекаря.

Полицаят Бьорк, който си вървеше спокойно по Малката улица, разбра какво се случва, когато видя как Червените щурмуваха пътя към развалините на замъка, а няколко минути по-късно в същата посока покрай него профучаха вихрено и Белите.

Ева-Лота успя да извика само „Ей, чичо Бьорк!“, преди светлите ѝ коси да изчезнат зад следващия ъгъл. Полицаят Бьорк се усмихна на себе си. Ех, този Велик Мумрих — колко малко им трябва на децата, за да се забавляват! Великия Мумрих беше само един камък, един нищо и никакъв камък със странна форма и все пак беше достатъчен, за да разпалва отново и отново Войната на розите. Да, да, колко малко е нужно понякога, за да избухне война. Полицаят Бьорк въздъхна, като се замисли колко малко е нужно наистина. После премина все тъй замислен по моста, за да огледа една кола, която беше паркирана неправилно от другата страна на реката. На половината път спря и се загледа философски във водата, която бавно се провираше между извитите подпори на моста. Отдолу премина един стар вестник, понесен от течението. Той се полюшваше над леките вълни. Едрите букви на заглавието оповестяваха нещо, което вчера или онзи ден, или преди седмица е било новина. Бьорк ги прочете разсеяно.

НЕРАЗРУШИМ ЛЕК МЕТАЛ ПРЕДИЗВИКВА РЕВОЛЮЦИЯ ВЪВ ВОЕННАТА ИНДУСТРИЯ

Шведски учен разреши проблем, който занимаваше световната наука.

Полицаят Бьорк отново въздъхна. Колко хубаво би било, ако човечеството се ограничи с битката за Великия Мумрих. Тогава изобщо нямаше да има нужда от военна индустрия! Но сега той трябваше да се заеме с неправилно паркираната кола.

— Първо ще търсят в дивата круша зад развалините на замъка — предрече Кале и подскочи от удоволствие при тази мисъл.

— Със сигурност — потвърди Ева-Лота. — По-голямо свраче гнездо няма в цялата околност.

— Точно затова им оставих там едно малко съобщение — засмя се доволно Андерс. — И след като го прочетат, направо ще се вкиснат. Смятам, че можем да спрем и да изчакаме нападението им.

На възвишението пред тях старата крепост извисяваше нацърбените си зидове в светлосиньото лятно небе. Стърчеше там самотна и грозна, предадена от столетия на разрухата и пустошта. Долу в ниското се гушеха останалите постройки на града. Само няколко къщи бяха се изкатерили колебливо по хълма, в подножието на могъщите някога зидове.

Като последен пост на половината път към руините стоеше старинна вила, почти скрита зад гъсти глогови храсти, зад люлякови и черешови дръвчета. Полегнала ограда я отделяше от гората.

Облегнат удобно на оградата, Андерс смяташе да изчака тук завръщането на Червените.

— „Недалеч от пустата крепост“ — рече тържествено Кале и се хвърли в тревата до Андерс.

— Зависи от гледната точка. Ако вземем за сравнение разстоянието оттук до Южния полюс, може пък да сме скрили Великия Мумрих в околностите на Хеслехолм и пак да твърдим, че е недалеч от пустата крепост.

— Съвсем вярно — потвърди Ева-Лота. — Никога не сме казвали, че гнездото трябва да е при старата крепост. Но Червените са твърде тъпи, за да разберат това.

— Всъщност трябва да ни благодарят на колене — добави намръщено Андерс. — Вместо да скрием Великия Мумрих в околностите на Хеслехолм, което е близко до ума, ние най-любезно им

го оставихме съвсем близо — при вилата на Еклунд. Наистина сме порядъчни.

— Разбира се, че сме порядъчни — засмя се доволно Ева-Лота. А сетне каза нещо съвсем неочаквано: — Вижте, там на стълбите на верандата седи някакво дребосъче.

Наистина беше така. На стълбите на верандата седеше едно дребосъче и това беше достатъчно за Ева-Лота да забрави за известно време Великия Мумрих. Юначната Ева-Лота, която беше толкова смел воин, имаше мигове на женска слабост. Не помагаха опитите на нейния предводител да ѝ обясни, че такива неща не бива да се случват във Войната на розите. Андерс и Кале не можеха да се начудят на странното поведение на Ева-Лота, когато тя се озовеше в близост до малки деца. За Андерс и Кале малките деца бяха само досадни, мокри и сополиви. Но за Ева-Лота те сякаш бяха малки прелестни въздушни елфи. Щом се озовеше в магичното поле на някой такъв елф, нейното дребно момчешко тяло на амазонка се променяше и тя се държеше по начин, който по мнението на Андерс беше изключително глупав. Тя протягаше ръце и издаваше чудновати гальовни звуци, а Кале и Андерс изтръпваха от ужас. Нямаше и следа от самоуверената, наперена Ева-Лота, рицар на Белите рози. Оставаше само Червените да ги изненадат в някой такъв миг на слабост — колко ли време щеше да е нужно след това, за да бъде измито позорното петно върху герба на Бялата роза, чудеха се Кале и Андерс.

Малкият на стълбата под верандата явно беше забелязал, че пред вратата на градината се случва нещо необикновено, защото приближи бавно по градинската алея. Той спря като видя Ева-Лота.

— Здравсти — промълви той плахо.

Ева-Лота стоеше пред вратата, а на лицето ѝ бе изписано онова, което Андерс и Кале наричаха идиотска усмивка.

— Здравей — отвърна тя мило, — как се казваш?

Малкият я изгледа със сериозните си тъмносини очи и явно не се поддаде особено на идиотската усмивка.

— Казвам се Расмус — каза той и зарови големия пръст на крака си в пясъка, с който бе посипана градинската алея.

После приближи още малко. Пъхна чипото си, обсипано с лунички носле през летвите на портата и огледа Кале и Андерс, които

седяха в тревата. Върху сериозното му лице се разля възхитена усмивка.

— Здравейте — провикна се дребосъка. — Аз съм Расмус!

— Чухме вече — отвърна снизходително Кале.

— На колко години си? — попита Ева-Лота.

— На пет години — отвърна Расмус. — Но догодина ще стана на шест. А ти на колко години ще станеш догодина?

— Догодина ще бъда стара леля — изпъшка тя. — А ти впрочем какво правиш тук? Да не би да живееш у Еклундови?

— Не, не правя това — отвърна Расмус. — Живея при моя татко.

— Той да не би да живее във вилата на Еклундови?

— Точно това прави — засегна се Расмус. — Иначе нямаше да живея тук при него. Можеше сама да се сетиш, нали!

— Не забравяй чистата логика, Ева-Лота — кимна важно Андерс.

— Тя Ева-Лота ли се казва? — попита Расмус и посочи с показалец към Ева-Лота.

— Да, тя се казва Ева-Лота — отговори Ева-Лота. — И много те харесва!

Тъй като Червените още не се бяха появили, Ева-Лота бързо се прехвърли през градинската врата при дребосъка в градината на Еклунд.

Расмус веднага забеляза, че тук има поне един човек, който се интересува от него, и реши да бъде много учтив. Сега оставаше да намери подходяща тема за разговор.

— Моят баща прави ламарини — започна той, след като размисли.

— Ламарини ли? — почуди се Ева-Лота. — Той да не е тенекеджия?

— О, не, съвсем не — отговори Расмус. — Той е професор, който прави ламарини.

— Чудно — замисли се Ева-Лота. — Тогава сигурно може да прави тави за моя баща. Той е пекар, разбираш ли, и понякога му трябват тави.

— Ще помоля баща ми да направи тава за твоя баща — обеща любезно Расмус и сложи ръка в дланта на Ева-Лота.

— Хайде, Ева-Лота, остави хлапето — настоя Андерс. — Червените могат да дойдат всеки момент.

— Я по-спокойно — отвърна момичето. — Аз ще съм първата, която ще им счупи главите.

Расмус погледна Ева-Лота с възхищение.

— На кого смяташ да счупиш главите? — попита той.

И тогава Ева-Лота му разказа. За славната война между Червените и Белите рози. За диви гонитби по улици и дворове. За опасни поръчения, тайни заповеди и напрегнато дебнене в тъмните нощи. За обвеания със слава Велик Мумрих и за това, че скоро Червените ще се появят, освирепели като стършели, и каква страховита битка ще има.

Расмус я разбра без много думи. Най-сетне той проумя истинския смисъл на живота! Трябваше да стане Бяла роза! Нищо похубаво не можеше да му се случи. В този миг дълбоко в петгодишната му душа се пробуди желанието да бъде като тази Ева-Лота и Андерс и другия — как се казваше?... Кале! Да бъде също толкова силен и голям, да счупи главите на Червените, да надава бойни викове, да се промъква — и всичко останало. С очи, преизпълнени с всички негови желаня, той погледна към Ева-Лота и попита заклинателно:

— Ева-Лота, мога ли да стана и аз Бяла роза?

Ева-Лота го перна леко по луничавия нос.

— Не, Расмус, още си много малък за това — рече тя.

Расмус се разгневи. Свещен гняв го обзе, когато чу омразните думи „Още си много малък“. Непрекъснато трябваше да слуша това! Той втренчи гневен поглед в Ева-Лота.

— Тогава мисля, че ти си глупава — заяви той.

След като установи това, той я остави на произвола на съдбата.

Реши да отиде при момчетата и да ги попита дали не може да стане Бяла роза. Те стояха при градинската порта и гледаха с интерес към навеса.

— Хей, Расмус, — попита този, който се наричаше Кале, — на кого е този мотор?

— На баща ми, естествено — отвърна Расмус.

— Гръм и мълнии! — измърмори Кале. — Професор, който кара мотор! Ще ми се да видя това? Братата му не се ли заплита в предното колело.

— Каква брада? — попита ядосан Расмус. — Баща ми няма брада!

— Наистина ли? — почуди се Андерс. — Но нали всеки професор си има брада.

— Представи си, не всеки — тросна му се Расмус и се оттегли с достойнство към верандата. Тези деца бяха твърде глупави и той не смяташе да разговаря повече с тях!

Когато се озова на сигурно място на верандата, той се обърна и извика на онези тримата при градинската врата:

— Какви глупаци сте! Баща ми е професор без брада и прави ламарини!

Кале, Андерс и Ева-Лота погледнаха развеселени малкото злочовече на верандата. Те всъщност изобщо не искаха да го ядосат. Ева-Лота направи няколко крачки, за да отиде при него и да го успокои, но спря като закована. Защото в същия миг вратата зад Расмус се отвори и оттам излезе някой. Беше почернял от слънцето мъж между тридесет и четиридесет години. Той грабна Расмус и го метна на раменете си.

— Прав си, Расмус — рече той. — Баща ти е професор без брада и прави ламарини.

Той закрачи по алеята с Расмус на раменете и Ева-Лота малко се засрами: беше влязла в чужд двор.

— Виждаш ли, че няма брада? — викна триумфално Расмус към Кале. — Значи може да кара и мотор — добави той гордо. Представяше си своя татко с дълга, надиплена брада и това беше изключително обидна гледка.

Кале и Андерс кимнаха учтиво.

— Расмус казва, че правите ламарини — рече бързо Кале, за да отклони разговора от деликатната тема за брадата.

Професорът се засмя:

— Да, би могло да се каже така. Ламарини... леки метали... направих малко откритие, така да знаете.

— Изобретение? — ококори очи Кале заинтригуван.

— Открих възможност да се произвеждат неразрушими леки метали — обясни професорът. — Това Расмус нарича „правене на ламарини“.

— О, четох за това във вестника — намеси се почтително Андерс. — Но тогава вие сте направо прочут!

— Наистина е прочут — увери ги Расмус от почетното си място върху бащините рамене. — И няма брада, както виждаш!

Професорът не се впусна в дискусии за своята слава.

— Е, Расмус — рече той. — Какво ще кажеш да се приберем и да закусим? Бих могъл да ти изпържа шунка.

— Не съм и предполагала, че живеете тук в града — обади се Ева-Лота.

— Само през лятото — отвърна професорът. — Наех къщата за лятото.

— Да, ние с татко си правим тук лятна ваканция — добави Расмус, — а мама е в болницата. Само ние двамата, както виждаш!

[1] Бушувала между 1618–1648 г. война за политическо господство в Европа. — Бел.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Родителите бяха сериозно препятствие във Войната на розите. Те непрекъснато се месеха в хода на бойните действия. Понякога търговецът на хранителни стоки Бломквист решаваше внезапно, че неговият син трябва да помага в магазина, защото там има много работа. А директорът на пощата току се сецаше, че Сикстен трябва да изравнява алеите в градината и да коси тревата. Сикстен напразно се опитваше да обясни на баща си, че обраслата в треволяци градина е много по-хубава. Директорът на пощата обаче само клатеше глава без никакво разбиране и мълчаливо сочеше косачката.

Още по-упорит и взискателен беше общарят Бенгтсон. Той трябвало сам да се грижи за себе си от тринайсетата си година и настояваше синът му да мине по същия път. Затова през лятната ваканция той най-безжалостно се опитваше да прикове Андерс към общарската табуретка. С течение на времето обаче Андерс беше развил особена техника да се спасява от всички атентати срещу златното му свободно време.

Затова когато общарят идваше в работилницата, за да посвети най-големия си син в тайните на своята професия, табуретката, на която трябваше да седи Андерс, обикновено беше празна.

Единствено бащата на Ева-Лота разсъждаваше човешки.

— Щом наистина си щастлива и не правиш твърде много пакости, не ме е грижа какви ги вършиш — казваше пекарят и полагаше нежно бащината си ръка върху русата глава на Ева-Лота.

— Ей такъв баща да си имаш — казваше Сикстен с горчивина и на висок глас, за да заглуши пърпоренето на косачката.

За втори път през последния месец неговият безсърдечен баща го караше да върши градинската работа. Бенка и Йонте се въртяха край оградата и съчувствено наблюдаваха усилията на своя шеф. Опитваха се да го успокоят със сърцераздирателни описания на собствените си неволи. Нима Бенка не беше плевил целия предобед храстите с

френско грозде; Йонте пък трябваше да пази цяла сутрин малката си сестра.

— Ясно, принуждават ни да използваме нощите, за да се справим с Белите — викна ядосано Сикстен. — Нямаме и свободен миг през деня, за да свършим поне най-необходимото.

Йонте кимна:

— Говориш самата истина! Защо да не се справим с Белите тази нощ?

Сикстен веднага заряза косачката.

— Ти май не си чак толкова глупав, мой малък Йонте — провикна се той. — Хайде да вървим в главната квартира и да свикаме военен съвет.

Там именно, в главната квартира на Червените рози, в гаража на Сикстен, беше измислен планът за идващата нощ. После Бенка изтича при Белите с посланието на червения предводител.

Андерс и Ева-Лота седяха на верандата на пекаря и чакаха да затворят магазина за хранителни стоки, та Кале най-сетне да се освободи. Те играеха на „Не се сърди човече“ и ядяха сливи. Под топлото юлско слънце Белият предводител изглеждаше доста мързелив и не особено войнствен. Той обаче рипна веднага, когато видя, че Бенка идва откъм мостчето на Ева-Лота, прецапвайки за по-направо през водата. В ръката си Бенка носеше свитък хартия, който предаде на предводителя на Белите рози със сдържан поклон, след което изчезна по същия път, по който беше дошъл. Андерс изплю костилката на сливата, преди да прочете на глас:

Тази нощ под лунната светлина ще има пиршество в крепостта на моя баща. Червената роза ще празнува славното завоюване на Великия Мумрих от ръцете на врага.

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ: Не ни пречете!!! Всички пълзящи твари от Бялата роза ще бъдат смачкани най-безпощадно.

Сикстен,
благородник и предводител на Червената роза
Внимание! Точно в 24 часа при развалините.

Андерс и Ева-Лота се спогледаха и се усмихнаха доволно.

— Ела да предупредим Кале — каза Андерс. Той пъкна бележката в джоба на панталона си. — Спомни си какво казах: задава се нощта на ужасите.

Малкия град спеше безгрижно „под лунната светлина“ и не подозираше за „нощта на ужасите“. Полицаят Бьорк, който вървеше бавно по пустите улици, също не подозираше нищо. Наоколо беше съвсем тихо — единственото, което се чуваше, беше чаткането на токовете му по паважа. Градът спеше, облян в лунна светлина и нейното сияние над улиците и площадите не загатваше с нищо за задаващата се нощ на ужасите. Но над спящите къщи и градини лежаха тъмни сенки и ако полицаят Бьорк беше малко по-внимателен, той щеше да забележи, че в тази тъмнина кипеше живот. Той щеше да чуе, че там някой се прокрадва и шепне. Щеше да види как един прозорец в къщата на пекаря Лизандър се отвори предпазливо и Ева-Лота се спусна по стълбата. Щеше да чуе Кале, който свиреше тихо сигнала на Белите рози ей там отзад, зад къщата на семейство Бломквист, и да зърне бегло Андерс, преди той да изчезне в закрилящата сянка на люляковия храст. Но полицаят Бьорк беше твърде изморен и си мечтаеше по-скоро да привърши нощната обиколка. Затова изобщо не разбра, че е настанала нощта на ужасите.

Бедните, нищо неподозиращи родители на Белите и Червените рози спяха мирно в своите легла. Никой не беше ги питал какво мислят за нощните разходки на своите деца. Само Ева-Лота написа бележка и я остави на възглавницата си, в случай че някой забележи изчезването ѝ. На бележката пишеше с много успокоителен тон:

Хей, вие! Не драматизирайте положението! Навън съм, вода война и се надявам скоро да се върна, поне така си мисля, тралала.

Ева-Лота

— Дребна мярка за сигурност — обясни тя на Кале и Андерс, докато изкачваха стръмния път към развалините на замъка.

Часовникът на кметството удари дванадесет. Настъпи часът.

— Крепостта на баща ми — бива си го този Сикстен — измърмори Кале.

— Какво ли е искал да каже всъщност? Доколкото ми е известно, тук още не е живял директор на поща.

Пред тях под лунната светлина стърчаха руините на крепостта, които никак не приличаха на поща.

— Обичайните превземки на Червените. Не ви ли е ясно — процеди Андерс. — Трябва да ги сложим на мястото им. На всичкото отгоре в тях е Великия Мумрих.

Дълбоко в себе си Андерс изобщо не беше чак толкова недоволен, че Червените най-сетне са намерили сврачето гнездо и са си върнали Великия Мумрих. Как щяха да водят Войната на розите, ако светинята не сменяше от време на време притежателя си.

Останали без дъх след изморителното изкачване, те постояха малко пред входа на развалините. Стояха и се ослушваха в тишината и откриха, че вътре, под дълбоките сводове, е доста мрачно и опасно.

Тогава от тъмнината прозвуча един призрачен глас:

— Започва голямата битка между Червената и Бялата роза и стотици хиляди ще намерят смъртта си, а душите им ще преминат в отвъдното — в нощта на смъртта.

Последва ужасяващ зловец смях, който отекна между каменните стени. А после настана тишина, страховита тишина, сякаш онези, които допреди миг се смееха, са се изплашили от собствените си заплахи за дебнещата в тъмнината опасност.

— Напред! Да се бием и да победим! — викна Андерс решително и се втурна през глава в крепостта.

Кале и Ева-Лота го последваха.

Безброй пъти бяха влизали тук на дневна светлина. Но никога през нощта. След една незабравима битка те дори се озоваха пленени в тъмницата на крепостта. Тогава доста се изплашиха, но нямаха спомен да е било толкова страшно, както сега — да се впуснат в тъмната нощ към мрака, пълен с неизвестност, където зад всяка стена ги дебнеше кой знае какво? Не само Червените! О, със сигурност не бяха само те, а духове и призраци, които можеха да си отмъстят за нарушеното спокойствие като протегнат кокалестите си ръце от някоя дупка и го хванат за гърлото.

Андерс извика още веднъж:

— Да се бием и да победим!

Той явно искаше да ги окуражи, но в тишината викът му прозвуча тъй грозно, че Ева-Лота го помоли разтреперана да не го прави повече.

— И не ме оставяйте сама, каквото и да става — прибави тя, — не се чувствам много добре сред призраци.

Кале я потупа успокоително по гърба и те продължиха да се промъкват предпазливо в тъмнината. Спираха на всяка крачка и се заслушваха. Някъде наоколо шаваха Червените — дано да бяха техни стъпките, които се чуваха. От време на време луната надничаше през някой нащърбен свод и тогава всичко се виждаше почти така ясно както през деня: грубите стени и неравният под, по който трябваше да стъпват внимателно, ако не искаха да се препънат. Но там, където лунната светлина не достигаше, имаше само плашещи сенки, зловеца тъмнина и глуха тишина. А в тишината можеше да се долови, ако се вслушаш внимателно, слабо шептене, едва чути шептящи гласове, които пърхаха наоколо и изпълваха децата със страх.

Ева-Лота се страхуваше. Тя вървеше все по-бавно. Кой шепнеше там? Дали бяха Червените, или заглъхващото ехо от отдавна умрели гласове, което сега блуждае неспокойно между стените на замъка? Тя протегна ръка, за да се увери, че не е сама. Искаше да докосне с пръстите си якето на Кале като защита от дебнещия страх. Но това не беше якето, не беше и Кале, само черна празнота! Ева-Лота изкрещя от ужас.

Тогава от някаква тъмна ниша в стената се протегна една ръка и я сграбчи здраво. Ева-Лота изкрещя отново. Изкрещя, защото повярва, че е настъпила последната минута от живота ѝ.

— Затвори си устата! — каза Йонте. — Можеш да събудиш мъртвец.

Милият стар Йонте! Ева-Лота внезапно изпита обич към него. И те се счепкаха мълчаливо и въодушевено в тъмнината. В себе си тя се питаше с огорчение къде останаха Андерс и Кале. Но тогава чу от известно разстояние гласа на своя шеф:

— Защо крещиш така, Ева-Лота? И къде тук всъщност е пиршеството?

Йонте не беше особено силен и Ева-Лота скоро се освободи от хватката му с малките си корави юмруци. Тя изтича колкото се може по-бързо напред по дългия тъмен коридор, а Йонте продължи да я преследва неотклонно. От другата страна я нападна още някой и Ева-Лота заудря диво около себе си, за да си проправи път. Но този противник беше по-силен. Ева-Лота усети хватката на ръцете му като железни клещи около китките си — сигурно беше Сикстен — но тя в никакъв случай нямаше да му улесни победата, за нищо на света! Напрегна всеки мускул на тялото си и заби глава под брадата на противника си като някакъв боздуган:

— Ауу! — изрева поразеният враг.

Беше гласът на Кале.

— Но какво ти става? — взмути се Ева-Лота. — Защо ме налагаше така?

— А ти защо се биеше? — отвърна Кале. — Аз само исках да ти помогна.

Йонте се разкиска от удоволствие и побърза да се отдалечи от опасните си съседи. Това не беше за него: сам с две Бели рози в тъмния проход. Той тичаше с всички сили към светлия отвор в стената, за да излезе на двора. За сбогом извика:

— Отлично! Добре се насинете! Така ще ни спестите много труд.

— След него, Ева-Лота! — викна Кале и те се втурнаха към изхода.

Но там, в двора на замъка, вече се бяха срещнали двамата предводители и се биеха ожесточено. Вържени всеки със своя дървен меч, те се сражаваха под лунната светлина. Ева-Лота и Кале се разтрепериха от вълнение, когато съзряха черните сенки, мятащи се из кръглия двор.

Ето това беше истинската Война на розите! Точно между тези средновековни стени трябваше да се срещнат противниците в нощната битка. Така е ставало, когато се е вихрела истинската война между истинските Червени и Бели рози и стотици хиляди са намерили смъртта си, а душите им са преминали в отвъдното — в нощта на смъртта! Като зловец леден полъх ги лъхна усещането как е било тогава, когато Войната на розите не е била просто забавна игра. Този дуел на лунната светлина внезапно престана да бъде игра. Беше борба на живот и смърт и можеше да свърши само когато някоя от черните

сенки, които сега се мятаха между крепостните стени, най-сетне паднеше неподвижна и останеше да лежи там.

— Стотици хиляди души ще намерят смъртта си... — шепнеше си Кале.

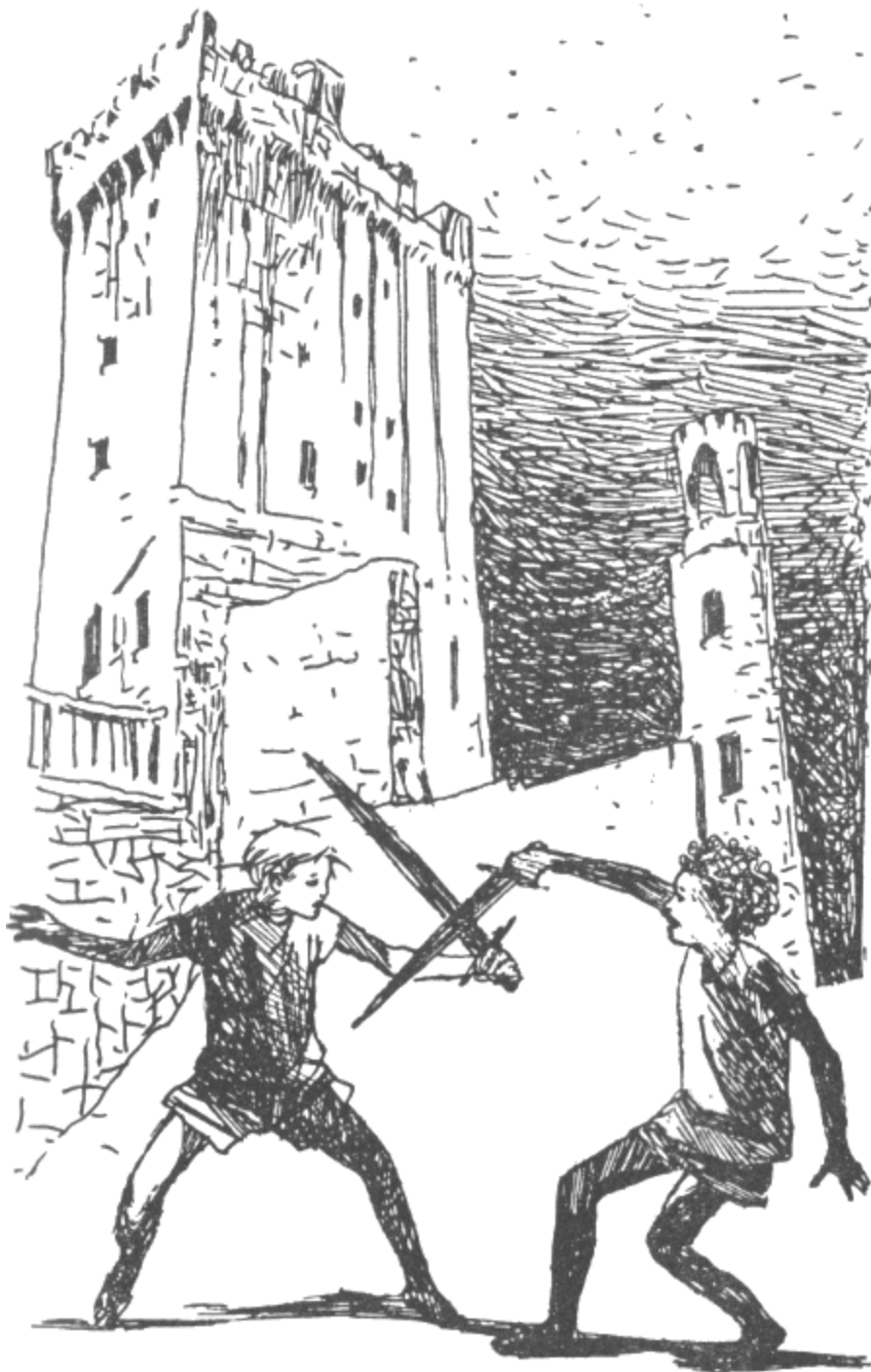
— О, млъкни, моля те — срязва го Ева-Лота.

Очите ѝ бяха приковани в дуелиращите се сенки, тя трепереше с цялото си тяло от вълнение. Близо до нея бяха застанали Бенка и Йонте и следяха ожесточената схватка със затаен дъх. Сенките настъпваха, парираха и кръстосваха мечове, оттегляха се и отново се хвърляха в атака. Биеха се съвсем безмълвно. Чуваше се само ужасният звук от кръстосването на мечовете.

— Приспи ги за вечен сън с приспивната песен на мечовете! — рецитираше тържествено Бенка. — И го прасни тъй, че да види всички звезди на небето! — добави той, за да разсее странната магия, която излъчваха двете сенки в мрака.

Ева-Лота се съвзе и си пое дъх облекчена. По дяволите, това бяха само Андерс и Сикстен, които кръстосваха дървените си саби.

— Прогони го от бащината му крепост! — викна Кале окуражително на предводителя си.

Предводителят правеше каквото му бе по силите. Той не можеше да прогони Сикстен от бащината му крепост, но със силата на меча си го изтласкваше заднишком към помпата в средата на двора. До помпата имаше стар водоскок с мръсен басейн. Беше само въпрос на секунди да се случи онова, което стана: след една непредпазлива крачка червеният предводител падна назад в басейна.

С ликуващите си викове Кале и Ева-Лота заглушиха ядните протести на Червените. Но Сикстен се надигна от басейна и наистина побесня. Като раздразнен бик той се хвърли към Андерс, който пък за разнообразие се обърна и му избяга. Хълцайки от смях, той се втурна към крепостната стена и започна да се катери по нея. Но преди да успее, Сикстен вече беше по петите му.

— Накъде си тръгнал? — попита го подигравателно Андерс и го погледна отвисоко. — Нали искаше да пируваш в бащината си крепост?

— Преди това обаче ще те скалпирам набързо — отговори му Сикстен.

Андерс затича леко по стената. Той все пак обмисляше какво ли би се случило, ако Сикстен го настигне. Да се бият тук горе беше направо опасно за живота: от едната страна на крепостната стена зееше пропаст. Достатъчно беше Сикстен да го преследва още двадесет метра на изток, където мекият тревист хълм свършваше и се отваряше тъмната бездна, дълбока поне тридесет метра. Нищо не пречеше всъщност на Андерс да скочи от стената, преди да е достигнал страховитата пропаст, но той някак не се сети за това. Всичко, което беше опасно, доставяше удоволствие, а тази нощ бе предопределена за опасности. Навярно го беше обзело и някакво лунно умопомрачение, понеже изпитваше диво удоволствие да върши свършено безумни неща. Искаше да направи нещо, което наистина да вземе ума на Червените.

— Ела, ела, мъничък Сикстен — подмамваше го той. — Какво ще кажеш за една разходка на лунна светлина?

— Само почакай, идвам — ръмжеше Сикстен.

Той много добре разбираше какво си е наумил Андерс. Но не беше от тези, на които лесно може да им се вземе ума.

Стената беше около четиридесет сантиметра широка, същинска разходка за някой, който е свикнал да пази равновесие върху тясната греда в часовете по гимнастика.

Сега вече Андерс достигна източния ъгъл. Тук имаше малка кръгла площадка, бойница и после стената тръгваше на юг, следвайки извивките на пропастта. Андерс направи няколко предпазливи крачки напред. В този миг той чу дълбоко в себе си гласа на разума и все още

не беше твърде късно да го послуша. Да го послуша ли, или да не го послуша?

Сикстен беше вече в опасна близост. Той се ухили възхитен, когато видя колебанията на Андерс.

— Идва някой, който иска да държи в ръцете си кървавото ти сърце — рече той приветливо. — Ти да не би да се страхуваш?

— Да се страхувам ли? — изкрещя Андерс и спря да се колебае. С няколко бързи стъпки той отново се озова върху стената. Вече нямаше връщане назад. Трябваше да измине поне петдесет метра покрай пропастта. Опита се да не поглежда надолу, гледаше само стената, която се виеше като сребърна лента под лунната светлина. Доста дълга сребърна лента — и доста тясна. Неочаквано опасно тясна! Затова ли му омекнаха краката?

Искаше му се да се обърне, за да види къде е Сикстен. Но не смееше, пък и вече не беше нужно, защото сега той чуваше дишането на Сикстен зад гърба си. Доста нервно дишане, както можа да установи. Сикстен несъмнено се страхуваше! Значи и той! Самият Андерс в момента беше обзет от смъртен страх. Безсмислено беше да твърди обратното. А отзад върху бойницата се бяха изкатерили и другите Рози. Стърчаха там, изпълнени с ужас и гледаха безумните дела на своя предводител.

— Тук идва... някой, който... иска... да държи... в ръцете си... кървавото ти сърце — мърмореше Сикстен. Но кръвожадните му речи вече не звучаха много убедително.

Андерс размисляше трескаво. Естествено, той все още можеше да скочи в двора на крепостта. Това обаче щеше да бъде скок от три метра височина долу върху неравните камъни. Не можеше да се спусне бавно и внимателно, защото преди да започне да слиза, трябваше да коленичи на стената. А Андерс не изпитваше никакво желание да коленичи близо до зеещата пропаст. Не, имаше само една възможност: да продължи напред, вперил парещите си очи право в спасителната бойница на другия край на стената.

Сикстен като че ли не се страхуваше чак толкова много. Във всеки случай злоещото му чувство за хумор не го беше напуснало. Андерс чуваше гласа му зад гърба си.

— Идвам все по-близо — бърбореше той. — Идвам все по-близо и скоро... ще ти... подложам... крак. Ама че майтап ще бъде!

Той естествено не говореше сериозно. Но за Андерс тези думи се оказаха съдбоносни. Самата представа, че сега някой отзад би могъл да му подложи крак, го накара почти да обезумее. Той се извърна леко към Сикстен... и загуби равновесие.

— Внимавай! — изкрещя Сикстен предупредително.

Андерс се олюля още веднъж. В същия миг от бойницата долетя пронизителен писък. И за свой ужас Розите видяха как Белият предводител полетя през глава право в пропастта.

Ева-Лота затвори очи. Отчаяни мисли препускаха из главата ѝ. Ох, имаше ли на този свят някой, който би могъл да им помогне в този миг? Кой щеше да отиде при госпожа Бенгтсон и да ѝ каже, че Андерс е мъртъв? Какво щяха да кажат вкъщи?

Тогава тя чу гласа на Кале — писклив и прегракнал от вълнение:

— Вижте, той виси в хроста!

Ева-Лота отвори очи и се взря уплашено в бездната. И наистина, там висеше Андерс! В подножието на стената, в скалистия склон беше пуснал корени един храст. Той сега държеше в спасителните си обятия Белия предводител, избавяйки го от сигурна смърт.

Отначало Ева-Лота не видя Сикстен. И Сикстен загуби равновесие от ужас. Но запази достатъчно присъствие на духа, за да падне откъм двора на крепостта, където нарани до кръв коленете и ръцете си, но си остана жив и здрав.

Дали Андерс щеше да се измъкне жив, беше повече от съмнително. Храстът се превиваше заплашително под тежестта му. Колко ли щеше да издържи, преди да се отскубне от скалата и да полети в пропастта с Андерс като пасажер?

— Какво ще правим? Какво, за бога, да правим? — хленчеше Ева-Лота и не откъсваше отчаяните си очи от Кале.

Както обикновено, щом дебнеше опасност, великият детектив Кале Бломквист поемаше нещата в свои ръце.

— Дръж се, Андерс! — изкрещя той. — Ще донеса въже!

Миналата седмица те се учиха да хвърлят ласо тук край развалините на замъка. Въжето трябваше да е останало някъде навън. *Трябваше!*

— Побързай, Кале! — извика Йонте, когато Кале изтича през портата на крепостта.

— Побързай, побързай!

Всички викаха, макар че всъщност беше съвсем излишно. Кале не можеше да бърза повече, отколкото бързаше.

През това време те опитаха да окуражат Андерс.

— Запази спокойствие — провикна се Ева-Лота. — Ей сега ще дойде Кале с въжето.

Андерс имаше нужда от много кураж. Положението му наистина беше нерадостно. Той успя с мъка да заеме нещо като седнало положение и сега се крепеше върху храста като вещица върху метлата си. Не смееше да погледне в пропастта. Не смееше да крещи. Не смееше да се движи. Изобщо нищо не смееше. Можеше само да чака.

Той се взираше отчаяно в храста. А храстът се беше превил до корените си, кората се пукаше на ивици и Андерс виждаше белите влакна на стеблото му, които се усукваха и късаха. Ако Кале не дойдеше скоро, нямаше да има нужда от въже.

— Но защо не идва? — хълцаше Ева-Лота. — Защо не побърза?

Само да можеха да видят как бързаше Кале. Той се стрелкаше като оса насам-натам и търсеше. Търсеше, търсеше, търсеше... Но въжето го нямаше.

— Помощ! — шепнеше Кале изплашен.

— Помощ! — шепнеше с побелели устни Андерс върху своя храст, на който не му оставаше много време да расте и зеленее.

— Айайай! — тюхкаше се Сикстен горе на бойницата. — Айайай!

Тогава — най-сетне! — се появи Кале с въжето в ръка.

— Ева-Лота, оставаш там горе и наглеждаш Андерс! — нареди той. — Останалите при мен!

Сега трябваше да се действа много бързо. Кале знаеше какво се прави в такива случаи. Трябваше да намери камък и да го завърже за единия край на въжето. Сетне да го хвърли през стената, по възможност без да улучи черепа на Андерс. Оставаше да се надява, да се моли, да желае силно Андерс да успее да улови въжето, преди да е станало твърде късно. Ръцете и пръстите стават толкова непохватни, когато човек бърза. Когато бърза толкова много...

Там долу виси Андерс и се взира с парещи очи към тях. Няма ли най-сетне някой да го спаси. Ах, да, ето го спасението. Над стената полита въже. Но твърде далеч от него. Съвсем недостижимо за умоляващите му ръце.

— Надясно! — крещи Ева-Лота от своя наблюдателен пункт.

Кале и другите долу в подножието на стената дърпат въжето, опитвайки се да го приближат към Ева-Лота. Но се оказва невъзможно. Въжето явно се е закачило за някоя неравност по ръба на стената.

— Не издържам повече — шепне Ева-Лота. — Не издържам повече.

Тя вижда как момчетата напразно дърпат въжето. Вижда Андерс в безпомощния му страх. Вижда и храста, който се свежда все пониско над пропастта — о, Андерс, най-бяла от Белите рози, рицарю на нашата Бяла роза!

— Не издържам нито секунда повече!

С бързи боси нозе тя тръгва по опасната стена. Смелост, Ева-Лота! И да не поглеждаш надолу! Върви все напред до въжето, наведи се, да, наведи си, макар че краката ти треперят! Освободи въжето, премести го към Андерс, обърни се върху тясната стена и се върни до бойницата.

Тя наистина успява — и плаче с всички сили след това. Сега Кале премества ловко въжето встрани. Камъкът се залюлява пред очите на Андерс. Предпазливо, много предпазливо той протяга пръсти към него, а Ева-Лота скрива лице в шепите си.

Но нали тя трябваше да наблюдава. Трябва да се насили и да погледне. И тогава внезапно храстът се изтръгва с пукот от опората си. Корените нямат вече сила да се държат за скалната пукнатина. Ева-Лота вижда нещо зелено, което бавно полита надолу и изчезва в пропастта. Но в съвсем последния миг Андерс е уловил въжето.

— Хвана го! — крещи Ева-Лота с всички сили. — Хвана го!

След това те всички са наобиколили Андерс и толкова го обичат и толкова са щастливи, че не е изчезнал в пропастта заедно с храста. Кале протяга крадешком ръка и го докосва по рамото.

— А храстът отиде по дяволите — казва Ева-Лота и думите ѝ прозвучават като обобщение.

Всички се засмиват облекчени. Колко е смешно всъщност, че храстът отиде по дяволите.

— Ти какво правеше там долу в храста? — пита Сикстен. — Да не си търсил птичи яйца?

— Да, казах си, че сигурно ще ти потрябват няколко изоставени яйца за пиршеството в крепостта на баща ти — отвръща бойко Андерс.

— Добре че самият ти не се превърна в изоставено яйце — обажда се Кале.

Всички се размиват от сърце: Ха-ха, този Андерс за малко да стане изоставено яйце! Сикстен се удря по коленете от смях и се кикоти повече от другите. Тогава забелязва, че ранените колене го болят. Освен това той зъзне в мокрите си дрехи.

— Хайде, Венка и Йонте, да изчезваме!

И Сикстен тръгва бързо напред, а верните му рицари го следват към портата на крепостния двор. На излизане той се обръща и махва на Кале, Андерс и Ева-Лота:

— Хей, вие червейчета на Бялата роза — вика той с все сили. — Утре ще ви изличим от земната повърхност!

Обаче той много се заблуждава. Ще мине доста време, преди Розите да се срещнат отново.

ТРЕТА ГЛАВА

Щастливи и доволни, трите Бели рози вървяха към града. Какво ли не преживяха тази нощ, но дори премеждията на Андерс не ги извадиха от равновесие. Те имаха завидната способност на младите същества да приемат живота такъв какъвто беше. Докато Андерс висеше в хроста, те бяха обезумели от страх. Но защо да продължават да се страхуват сега, когато всичко беше зад гърба им? Нали беше свършило добре! Андерс изобщо не беше в шок. Той нямаше намерение да сънува кошмари заради това незначително събитие. Искаше да си отиде у дома, да се наспи спокойно, уверен, че на следващия ден го очакват нови опасности. Но писано било никоя от Белите рози да не се наспи тази нощ.

Те вървяха в индианска нишка по малката тясна пътека към града. Не бяха особено изморени, но Кале се прозяваше доста често и накрая заяви, че спането нощем е много популярно сред хората и затова нищо не пречи в края на краищата да опитат, за да видят какво му е толкова интересното.

— На Расмус то несъмнено се харесва — прошепна Ева-Лота разчувствана и спря пред вилата на Еклунд: — О, колко ли е сладък, докато спи!

— О, не, не, моля те, Ева-Лота — рече Андерс заклинателно. — Само не започвай отново!

Да, по това време Расмус и баща му със сигурност спяха в самотния си дом. На горния етаж имаше отворен прозорец, зад който се вееше леко бяла завеса, сякаш помахваше на тримата нощни пътника долу на пътя. Беше толкова тихо, толкова спокойно, че Андерс неволно сниши глас, за да не събуди хората, които спяха там горе зад развяната завеса.

Но имаше някой, който не беше толкова загрижен за съня на другите. Някой, който приближаваше с кола, чийто мотор загриза нощната тишина. Можеше да се чуе как той превключва скоростите на склона.

— Кой, по дяволите, се разхожда по това време с кола? — почуди се Кале.

— А тебе какво те засяга? — отвърна кратко Андерс. — Хайде да вървим. Какво чакаме всъщност?

Но дълбоко, дълбоко в душата на Кале, великият детектив Бломквист надигна сънено глава. Имаше някога времена, когато Кале не беше просто Кале, а великият детектив Бломквист: проникателният, неподкупен маестро, който бдеше за сигурността на града и делеше своите съграждани на две основни категории, „арестувани“ и „все още неарестувани“. Но междувременно и здравият разум на Кале бе пораснал и сега той се чувстваше велик детектив само в определени, съвсем особени случаи. А този тук беше точно такъв. Действително: *Точно такъв беше случаят!*

Накъде всъщност се беше запътил човекът с колата? Тук горе имаше само една къща, вилата на Еклунд. Като изнесен напред преден пост, тя беше построена доста над останалите къщи на града. Нямахше признаци професорът да очаква гости. Къщата спеше. Дали пък в колата не седеше любовна двойка? Двама влюбени, които са излезли от града, за да се любуват на луната? Но тогава това беше двойка влюбени без никакъв усет за подходящото място. Истинското място за бленуване в града беше точно в обратната посока. Пък и трябваше да си доста умопомрачен от любов, за да избереш за любовно пътуване този стръмен, тесен път с много завои. Но кой беше все пак този, който приближаваше с колата? Никой истински детектив не оставя такъв въпрос да виси във въздуха.

— Я, почакайте, защо да не поостанем още малко и да видим кой идва? — предложи Кале.

— Но защо? — изненада се Ева-Лота. — Ти да не мислиш, че наоколо бродят нощни убийци?

Тя не беше свършила, когато пред оградата на вилата, на не повече от двадесет и пет метра от тях, се появиха двама мъже. Чу се как пантите на градинската врата проскърцаха едва чуто, когато двамата я отвориха предпазливо и влязоха в двора. Да, те действително влязоха там!

— Залегни незабавно в канавката! — изшептя развълнувано Кале и секунда по-късно и тримата бяха там, а носовете им надничаха над

тревата само толкова, че да следят какво става в градината на професора.

— О, може би просто професорът ги е поканил — прошепна Андерс.

— Наистина ли мислиш така — не му повярва Кале.

Ако това действително бяха гости на професора, то те се държаха крайно необичайно. Когато си очакван гост, ти не се промъкваш така, сякаш те е страх, че ще те спипат. Не обикаляш къщата, не проверяваш вратите и прозорците. Очакваният гост, след като завари къщата заключена, не слага стълба под единствения отворен прозорец на горния етаж и не се изкатерива по нея! Но двамата нощни посетители правеха точно това.

— Ще получа удар — изпъшка Ева-Лота. — Вижте, те наистина се вмъкват през прозореца!

Двамата мъже несъмнено правеха това, ако човек изобщо може да вярва на собствените си очи. Децата лежах в канавката и гледаха изплашени към отворения прозорец с игриво издута завеса. Измина цяла вечност. Мъчителна вечност, изпълнена с очакване. Вечност, изпълнена с тишина, без други звуци освен тяхното пресежливо дишане и тихото шумолене на утринния ветрец в черешовите дървета.

Най-сетне единият от двамата отново се появи на стълбата. Той носеше нещо в ръката си. Но за бога — какво носеше той там?

— Расмус — прошепна Ева-Лота и лицето ѝ пребледня като сняг. — Погледнете, те отвличат Расмус!

Не, каза си Кале, това е невъзможно. Такова нещо просто не може да се случи тук. Не и тук! В Америка може би — така пишеше във вестниците — но тук, тук не! Явно беше обаче, че можеше да се случи и тук. Мъжът наистина носеше Расмус. Държеше го предпазливо в ръка, а Расмус спеше.

Когато непознатият изчезна през градинската порта с лекия си товар, Ева-Лота се разхлипа. Тя обърна към Кале мъртвешки бледото си лице и захленчи, също както преди, когато Андерс висеше в храста.

— Какво ще правим? Какво да правим, Кале?

Кале беше твърде слисан, за да даде смислен отговор. Той прокара нервно пръсти през косата си и измърмори:

— Не знам. Ние... ние... би трябвало да повикаме полицаия Бьорк... всъщност...

Той се бореше яростно с ужасното вцепенение в главата му, което му пречеше да мисли ясно. Тук трябваше веднага да се случи нещо, но не беше той човекът, който да определи какво. Нямаше никаква възможност да доведат полицията. Това беше повече от очевидно. Тези бандити щяха да имат време да отвлекат още дузина деца, преди полицията да е пристигнала, и впрочем...

Внезапно мъжът се върна. Расмус вече не беше в ръцете му.

— Оставил го е в колата, естествено — прошепна Андерс.

Ева-Лота отвърна със задавено хълцане.

Те гледаха след престъпника с облепени от ужас очи. Как можеше да има такива отвратителни хора — такива долни бандити...

Сега се отвори вратата на верандата и се появи другият престъпник.

— Бързо, Ник — извика той приглушено. — Скоро ще свършим!

Мъжът, който се казваше Ник, се качи с няколко бързи движения на верандата и двамата отново изчезнаха във вилата.

Кале най-сетне излезе от вцепенението си.

— Хайде — прошепна той нервно. — Хайде, трябва да им отмъкнем Расмус.

— Стига да можем — уточни Андерс.

— Стига да можем, да, да, естествено — стига да можем — отвърна Кале. — Хайде! Как мислите, къде ли е колата?

Колата беше отзад на билото на хълма. Те изтичаха натам. Движеха се бързо и тихо край канавката, обзети от див триумф при мисълта, че сега ще измъкнат Расмус от лапите на бандитите. Див триумф и също толкова див страх.

Обаче в съвсем последния миг откриха, че колата е под наблюдение. От отсрещната страна на шосето стоеше някакъв мъж. За щастие той беше им обърнал гръб, зает с едно съвсем лично занимание. Иначе щеше да ги забележи веднага. Добре че успяха да се хвърлят светкавично зад някакви храсти. В съвсем последната секунда. Обаче мъжът очевидно беше чул нещо обезпокоително, защото се обърна припряно и приближи към тяхната страна на шосето. Той се втренчи подозрително право в храстите, зад които бяха залегнали децата. Наистина ли не чуваше туптящите им сърца и запъхтяното им дишане?

Стори им се истинско чудо, че непознатият не ги чуваше. Той остана там известно време, послушвайки се, направи няколко крачки към колата и погледна вътре през страничния прозорец. После закрачи малко изнервен напред-назад по шосето. Спираше от време на време и се взираше като омагьосан във вилата. Сигурно си мислеше, че другите се бавят твърде дълго.

Зад храстите цареше отчаяние. Какво можеха да направят за Расмус, докато онзи тип там пази колата? Ева-Лота плачеше. Кале трябваше здравата да я удари, за да млъкне, пък и това му помогна малко да преодолее собствения си страх.

— Пълна мизерия — измърмори Андерс. — Сега какво да правим?

Ева-Лота енергично преглътна едно хълцане и заяви:

— Трябва да отида при Расмус. Щом ще го отвличат, нека отвлекат и мен! Не трябва да бъде сам с цяла банда разбойници, когато се събуди.

— Да, обаче... — възрази Кале.

— Млъквай! — нареди му Ева-Лота. — Върви по-нататък и вдигни някакъв шум в храстите — достатъчно далеч, за да отклоним вниманието на онзи тип от колата.

Андерс и Кале я погледнаха стреснато, но забелязаха, че е взела решение. А когато Ева-Лота вземеше решение, то беше окончателно. Знаеха го от опит.

— Нека по-добре отида аз — предложи Кале, макар да знаеше, че е безсмислено.

— Хайде, вървете! — настоя Ева-Лота. — И побързайте! Побързо!

Те я послушаха. Преди да изчезнат в тъмнината, чуха зад себе си шепота на Ева-Лота:

— Ще му бъда като майка. И ако мога, ще оставям следи. Както в „Хензел и Гретел“, сецате ли се.

— Отлично — отвърна Кале. — Ние ще те следваме като кучета следотърсачи.

Те й махнаха още веднъж и изчезнаха безшумно между храстите.

О, какво предимство е да можеше да се промъкваш тихо в такива случаи! Ненапразно бяха водили толкова дълго Войната на розите. С времето се научаваш да премяташ всякакви пазачи. Този идиот на

улицата например. Бяха му поръчали да пази Расмус. И той се разхождаше послушно между колата и вилата. Напред-назад. Напред-назад. Но ето че доста далече от колата в храстите се чува нещо доста подозрително. И тогава естествено той трябва да отиде там и да провери какво е то. Ето го — прескача решително канавката и потъва в лешниковите храсти. Много внимателно, много бдително, нали е на пост все пак! Но нали той трябва да пази колата, този глупак! Какво ли не може да се случи край колата, докато той се щура между лешниковите храсти! При това съвсем безполезно. Защото няма да намери нищо. Съвсем нищо. Там зад един храст са се сгушили две момчета, които той, естествено, няма да види. И в цялата си глупост ще реши, че му се е причуло или пък че някакво животно е вдигнало шум в храстите. Какъв бдителен човек! Доказа го несъмнено. Когато се връща при колата, той наистина е доволен от себе си.

Ето че най-сетне се появяват и останалите. Двете момчета в храстите също ги виждат.

— Погледни, професора — шепне Кале. — Виж само, те отвличат и професора!

Истина ли е това? Да не би да е само някакъв сън? Нима това наистина е професорът, този човек, когото водеха към колата? Разрошен, гневен, дърпащ се, противящ се, отчаян професор със завързани на гърба ръце и запушена уста.

Също като в сън е, като в кошмар. Но не е сън. Вече е започнало да се развиделява и всичко се вижда с ужасяваща яснота. Прахолякът, който вдигат краката на професора, докато се бори, изобщо не е сън. Затръшнатата след него врата също е съвсем действителна. Сега колата потегля по стръмния път и изчезва зад завоя. В ясната утринна светлина шосето е останало съвсем пусто. Всичко би могло да бъде само сън, ако във въздуха не виси слаб мирис на бензин. И ако там край шосето не лежи мокра носна кърпичка. Кърпичката на Ева-Лота.

Долу градът спи. Скоро ще се разбуди. Първите слънчеви лъчи вече блестят върху позлатените върхове на кулите на кметството.

— Боже господи! — не може да повярва Кале.

— Да, боже господи! — казва Андерс. — Какво чакаш още, Кале? Ти великият детектив Бломквист ли си, или не?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Пътят се провира през зеления летен пейзаж като се гъне и вие меко. Заобикаля малки надвиснали скали, малки проблясващи езера, малки борови гори, спуска се между бели брезови стебла, покрай цъфнали поляни и ливади и разлюлени житни поля. С много криволичене той постепенно приближава крайбрежието и морето. В тази прекрасна лятна утрин по него лети голяма черна кола, която се втурва с бясна скорост в завоите и вдига облаци прах, които увисват над жълтите цветя край пътя. Съвсем обикновена кола. Но внимателният наблюдател би открил нещо необичайно в тази кола. Ами тя оставя доста забележителни следи.

През отворения страничен прозорец от време на време се показва момичешка ръка и миг по-късно на шосето могат да се открият малки червени хартиени късчета или бели трохи от сладкиш. Да, точно така: трохи от сладкиш! Ненапразно Ева-Лота е дъщеря на пекар с постоянни запаси от сладкиши в джобовете. Малките червени хартиени късчета са от някакъв плакат. Тя го свали от един стълб, преди да се вмъкне в колата, при спящия Расмус. ГОЛЯМ ЛЕТЕН ПРАЗНИК пише на плаката с черни букви. ТОМБОЛА ТАНЦИ КАФЕ. Господ да благослови спортното дружество на Клайнкьопинг за този плакат! Защото пътуването става все по-дълго, а какво са няколко парчета сладкиш? Скоро Ева-Лота ще трябва да започне да пести и хартиените късчета. На всеки разклон трябва да има яркочервен знак. Как иначе спасителите щяха да разберат по кой път да поемат?

Ще дойдат ли изобщо спасителите? И как иначе ще свърши това приключение?

Ева-Лота се оглежда в колата и обмисля положението. До нея на задната седалка, все още завързан и с кърпа в устата, седи професорът и очите му са изпълнени с отчаяние. От другата страна е същият тип, който така зорко пазеше колата. На предната седалка е онзи, когото наричат Ник, със спящия Расмус в ръце. До него, зад кормилото е другият катерач — той се казва Блом, както доту Ева-Лота. Тя поглъща

всичко с очи, после отмества поглед към прозореца. Колата лети през типичен шведски летен пейзаж, в това няма съмнение. Тези узрели ръжени поля с пръснати из тях маргарити и слънчогледи — нищо не би могло да бъде по шведско от тях. А също и белите стебла на брезите. Само тази кола и нейните странни пасажери не подхождат на пейзажа. Те сякаш са излезли от американски гангстерски филм.

Сърцето на Ева-Лота наистина се разтуптява по-силно при мисълта, че двамата типа на предните седалки са съвсем истински гангстери — изглежда направо смешно в тази слънчева шведска местност. Нали гангстерите карат колите си само в мрачните есенни чикагски вечери, скрити от поройния дъжд!

Ник явно усеща неодобрителния ѝ поглед по тила си, защото се обръща и се вторачва ядосан в нея.

— Кой, по дяволите, те е молил да се бъркаш в нашите работи? — пита той гневно. — Защо се промъкна в колата, глупаво хлапе такава?

Ева-Лота се страхува. Но по-голям е гневът ѝ. И тя няма намерение да издава страха си пред този негодник.

— Ти за мен не се грижи — казва тя. — По-добре помисли какво ще кажеш, когато дойде полицията и те залови.

В очите на професора проблясва надежда и това ѝ вдъхва смелост. Тя е благодарна, че и той е тук, макар и съвсем безпомощен. Все пак има поне един възрастен, който е на нейна страна.

Ник се намръщва заканително, но отново се обръща напред, без да каже нищо. Има дебел врат и светла коса, която има нужда от подстригване, мисли си Ева-Лота. Тънки руси косъмчета са пораснали чак до яката на ризата му. А, впрочем, как изглежда той иначе? Портрет на престъпника, мисли си Ева-Лота. Ако Кале беше тук, веднага би започнал с портрета на престъпника. Най-добре ще е тя да се заеме с това вместо него. За да помогне на полицията. Ако, разбира се, някога има възможност да разкаже наблюденията си на полицията.

Той има сини, добродушни очи, този Ник, и грозно, обсипано с лунички лице. Точно така, очите са добродушни, макар в момента да гледат доста намръщено. Не особено оригинално описание, мисли си Ева-Лота, но се ласкае от мисълта, че все пак нейният портрет на престъпника е много по-интересен от портретите на Кале, който забелязва само цвета на очите и рождените белези, но не и характера.

Така, а другите двама? Блом е тъмнокос и изглежда някак отпуснат, пухкав и пъпчив, истински мухльо, мисли си Ева-Лота, сигурно за пари е готов на всичко, което поискат от него. А този на задната седалка е като че ли най-близо до стадия на идиота. Абсолютно нищожество, безцветна коса, почти никаква брадичка и с по-малко интелект, отколкото се побира на върха на малкото пръстче. Какво ли беше накарало тези трима лакеи да се заемат с отвличане на хора? Трябва да има някакво обяснение, макар че никой от тях тримата не прилича на мислещо същество. Но може би зад тях стои някой, който мисли вместо тях, някой, който в този момент ги очаква някъде.

Така — ето че колата внезапно завива в един неравен тесен горски път. Ева-Лота трябва спешно да изхвърли колкото се може повече червени късчета и трохи. Защото тук спасителите лесно биха могли да изпуснат следата. Там, откъдето минават сега, няма шосе, а още по-малко автомобилно движение. Как подскача и се клатушка колата по неравния път! Толкова силно подскача, че Расмус се събужда. Отначало той едва отваря сънените си тъмни очи, после обаче внезапно сяда и се втрещва в Ник.

— Ти не беше ли този, който щеше да идва вкъщи... да ни поправи печката или... или?...

Той спира безпомощно по средата на изречението. Ева-Лота протяга ръка и го гали по страната.

— Аз също съм тук, Расмус — казва тя. — Радваш ли се, че съм тук? И баща ти е тук, макар че...

— Но къде отиваме, Ева-Лота? — пита Расмус.

Ник отвърща вместо Ева-Лота:

— Правим си малка разходка с кола — казва той с широка усмивка. — Само малка разходка с кола.

— Ти не беше ли този, който щеше да ни поправя печката в кухнята? — продължава да пита Расмус. — Тате, той ли е?

Но баща му не отвърща.

Въпросът явно се вижда много смешен на Ник. Той се усмихва още по-широко. Намества Расмус по-удобно в скута си и внезапно започва да пее:

Графът си има малко кутре.

Куче на име Труле...

— А ти как се казваш? — любопитства Расмус.

— Аз съм Ник — подсмивва се Ник. — Ник е моето име и... — Той отново запява високо.

— Ти все пак можеше да ни поправиш печката — казва сериозно Расмус. — Но, както казва татко — само обещават и обещават, но не вършат работа...

Ева-Лота поглежда загрижено професора. Той явно си мисли за други неща, вместо за повредени кухненски печки. Тя го погалва окуражително по ръката и той ѝ благодари с очи.

А след това Ева-Лота внимателно изхвърля през прозореца последното червено късче. То затрептява игриво на слънчевата светлина, преди да падне край пътя. Дали някой ще го открие? И кога?

ПЕТА ГЛАВА

— Не, не в полицията — каза Кале. — Сега нямаме време за това. Трябва да ги проследим, за да видим накъде пътуват.

— Страхотно — плесна се по краката Андерс, — тогава тичай след тях! Никоя кола няма шансове пред такъв спринтьор като теб.

Кале не загуби време да отговаря на тази тъпа подигравка. Той се втурна през градинската врата към мотоциклета на професора.

— Идвай! — извика той. — Ще вземем това тук!

Андерс го изгледа с изумление, в което се примесваше и ужас.

— Но ние не можем... — започна той, но Кале го прекъсна:

— Трябва — каза той лаконично. — Това е извънредна ситуация. Не можем да мислим за шофьорски книжки, когато става дума за човешки живот.

— Хм, ти и без това караш по-добре от твоя старец! — съгласи се Андерс.

Те избутаха мотоциклета на шосето. Там по пясъка все още личаха няколко неясни отпечатъка от автомобилни гуми, единствената следа, която бяха оставили гангстерите. Черният автомобил отдавна беше изчезнал от хоризонта. Накъде ли бяха тръгнали?

— Ева-Лота каза, че ще прави като Хензел и Гретел — извика Кале, когато се понесоха по шосето, възседнали мотоциклета на професора. — А какво всъщност са правили Хензел и Гретел?

— Ръсили са хлебни трохи след себе си — отвърна му Андерс. — И камъчета.

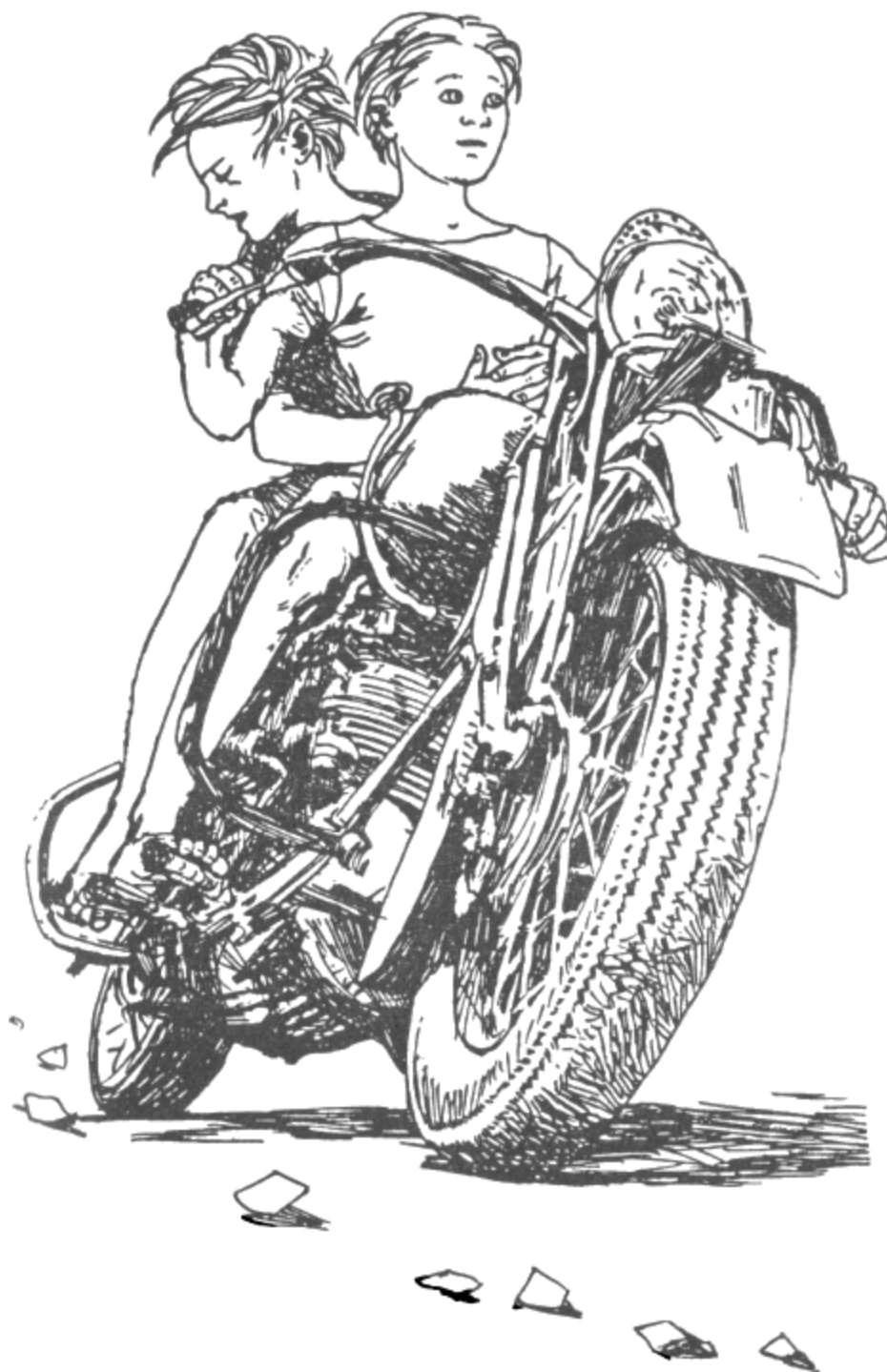
— Ако Ева-Лота е успяла да вземе и камъчета в колата, тя ще се окаже много по-странна, отколкото си мислех — викна пак Кале. — Но няма да се изненадам. Винаги й хрумват разни странни неща.

Стигнаха до първия кръстопът и Кале спря. А сега накъде? Накъде?

Там в тревата край пътя червенееше къс хартия. На него пишеше ТАНЦИ. Но край пътя винаги се търкалят разни парчета хартия и затова те не му обърнаха особено внимание. Няколко метра по-нататък

се търкаляше нещо друго. Беше парченце сладкиш. Андерс го посочи с триумфален крясък. Ева-Лота наистина правеше като Хензел и Гретел! Но няколко метра по-нататък момчетата отново откриха къс хартия. Значи червените късчета наистина означаваха нещо.

Окуражени, те завиха по шосето, което водеше към морето. Бяха забравили умората си. Грешка ще е да се твърди, че бяха в прекрасно настроение, но сред цялото им безпокойство и страх се промъкваше едно забележително, почти ведро вълнение. Мотоциклетът пърпореше възхитително равномерно под тях и поглъщаше километър след километър от виещия се път, който ги водеше към неизвестната им цел, някъде, където ги очакваха неznайни опасности. Навярно тъкмо опасността, примесена с радостта от пътуването, събуждаше това странно вълнение в тях.

Те се взираха в пътя пред себе си. Тук-таме като малки весели поздрави от Ева-Лота се мяркаха червените късчета. Накрая момчетата стигнаха горския път. Стигнаха го и едва не го подминаха. Беше толкова невзрачен, че можеха и да не го забележат. Но Андерс откри добре познатото хартиено късче, което червенееше между боровете.

— Спри, спри! — изкрещя той, — не трябва да продължаваме натам! Те са завили по горския път!

Какъв хубав горски път! Между дърветата се промъкваха лъчите на утринното слънце и огряваха тъмнозеления мъх и малките цветя. Наблизо, на върха на една ела пееше кос — така прелестно, сякаш на света нямаше никакво зло.

Но когато навлязоха в гората, Кале и Андерс усетиха съвсем ясно, че птицата се заблуждава. Усетиха с всяка клетка на тялото си, че се приближават към нещо злоецо и страшно, което нямаше нищо общо със слънцето, цветята и птичите песни.

Пътят се спускаше надолу. Все надолу. Сетне между дърветата заблестя нещо синьо: морето! Един стар, прогнил пристан беше краят на пътя. Там намериха последния поздрав от Ева-Лота, червен ластик за коса.

Момчетата стояха и гледаха замислено фиорда. Тънките утринни мъгли тъкмо се вдигаха и слънцето играеше по водната повърхност, набраздена от лекия ветреца. Колко тихо беше наоколо! Колко мъртво! Така пусто, както в първия ден на сътворението, преди на света да е имало хора.

Зелени острови и голи морски скали препречваха хоризонта. Човек би помислил, че този тесен син морски залив е езеро. На няколко метра навътре голям остров затваряше пътя към открито море. Голям хълмист остров, покрит с гори. Изглеждаше напълно необитаван. Но не, не беше необитаван. Тънка лента дим се виеше към небето над върховете на дърветата.

— Ето го гнездото на осите! — каза Кале.

— Да се задушат дано! — добави Андерс.

— Как смяташ, ще успеем ли да преплуваме дотам?

— Пфу — рече пренебрежително Андерс, — това е дреболия. И ако тук няма лодка...

До кея имаше заслон. Кале приближи и ритна затворената врата. Дали вътре имаше лодка? Във всеки случай там имаше кола, досети се той, когато видя следите в мократа от росата трева. Внезапно се сети, че вътре е скрита черната кола. И изпита дълбоко удовлетворение, че бе успял да проследи гангстерите поне дотук. Правилно беше, че ги проследиха веднага, сега се убеди в това. Вятърът и птиците скоро

щяха да пръснат бележките и трохите на Ева-Лота, а кой би помислил да търси точно в тази пуста и безлюдна местност?

Кале хвърли още един преценяващ поглед към острова. Да, принудени бяха да стигнат дотам с плуване, но не беше толкова далеч, че да не успеят. Обаче първо трябваше да скрият мотора в гората.

Те се чувстваха като пътешественици, които откриват непозната земя, когато изпълзяха на отсрещния бряг измръзнали и посинели след дългото плуване. Да откриеш непознат бряг гол, както те е майка родила, не беше кой знае какво преживяване. Без дрехи човек се чувства още по-безпомощен и объркан.

Наоколо не се виждаха врагове. Момчетата седнаха на една огряна от слънцето скала, за да изсъхнат и се постопят. Сетне развързаха вързопчетата с дрехите си и установиха, че блузите и панталоните им в никакъв случай не са толкова мокри, че да не могат да ги облекат.

— Какво ли биха казали Червените, ако узнаят за тази история — обади се Кале, докато навличаше блузата си през глава.

— Биха казали, че е типична за великия детектив Бломквист — изпъшка Андерс. — Откъдето и да минеш, все на крадци и бандити налиташ.

Кале най-сетне беше навлякъл блузата си. Той стоеше пред Андерс, наклонил замислено глава на една страна. Под късата дреха се подаваха чифт дълги загорели от слънцето крака; той изглеждаше съвсем детински и в никакъв случай не приличаше на велик детектив.

— Да, не е ли странно наистина? — проточи той. — Където и да отидем, винаги, винаги...

— Така е — кимна Андерс. — Това, което ни се случва, го има само в книгите.

— Може би всичко това тук е само една книга — рече Кале.

— Какво искаш да кажеш? Не измръзна ли достатъчно във водата?

— Може би нас всъщност изобщо ни няма — размечта се Кале. — Може би сме само няколко момчета от книга, която някой си е измислил.

— Да бе, ти например — ядоса се Андерс. — Изобщо няма да се учудя, ако се окажеш само печатна грешка. Аз обаче не съм от книга, тъй да знаеш!

— Ти не би могъл да знаеш това — възрази Кале съвсем сериозно. — Теб може би те има само в книгата, която аз съм измислил.

— Охо-о-о... — проточи Андерс. — Щом е така, тогава ти пък си в книга, която аз съм измислил, но аз вече съжалявам, че изобщо съм те измислил.

— А пък аз съм гладен! — заяви Кале.

Те разбираха добре, че е прахосано време да се мотаят наоколо и да се съмняват в собственото си съществуване. Чакаха ги важни и опасни задачи. Някъде там, зад елите и боровете, трябваше да има къща и комин, който да изпуска тясна лента дим в небето. Трябваше да има и хора. Там някъде бяха Ева-Лота, малкият Расмус и професорът. И беше важно да ги намерят.

— Да вървим натам — рече Кале и посочи гората. — Там видяхме дима.

Между гъстите ели, по скали, обрасли с мъх, през блата и боровинкови храсти, покрай мравуняци и шипкови гъсталаци се виеше тясна пътечка. Момчетата се движеха съвсем тихо и предпазливо, готови да побегнат, щом стане опасно. А те усещаха, че става опасно. И когато Кале, който вървеше отпред, внезапно се хвърли за една ела, Андерс пребледня от страх. Той го последва със светкавична скорост и без да губи време за въпроси.

— Там! — прошепна Кале и посочи между елите. — Погледни там!

Но когато надникна зад елите, Андерс не видя нищо ужасно, напротив! Там имаше малко бунгало, наистина доста луксозно бунгало и открит слънчев склон пред него. Хубав малък склон с кадифено мека зелена трева. Гъсти ели го прикриваха от ветровете. А на поляната седеше професорът с Расмус на коленете си. Да, наистина бяха те. Расмус и професорът... И още някой.

ШЕСТА ГЛАВА

— Мисля, че сте много неблагоприятен, господин професор Расмусон — рече той, този другият.

В този момент професорът наистина не изглеждаше много благоприятен. Той имаше вид, сякаш е на път да експлодира от гняв. Очевидно едва се сдържаше да не се нахвърли върху събеседника си. Явно го възпираше обстоятелството, че Расмус е на коленете му, пък и той самият още бе завързан.

— Уверявам ви, чудовищно неблагоприятен — продължи другият. — Да, да, признавам, че действията ми са малко необичайни. Но бях принуден да се държа така. Беше много важно. Трябваше да говоря с вас.

— Това вече е прекалено! — викна професорът. — Вие явно сте чели прекалено много криминални романи. Или пък не сте съвсем нормален.

Другият се засмя с кратък, сух, надменен смях и започна да се разхожда напред-назад по тревата. Беше едър мъж с добро телосложение, някъде около четиридесетте. Лицето му би могло да бъде хубаво, ако не беше ужасяващо суровото му изражение.

— Не е ваша работа дали съм нормален, или не — каза той. — Интересува ме само едно: приемате ли предложението ми?

— А мене ме интересува само едно: кога и как да ви счупя главата.

— Смятам, че трябва да го направи веднага — прошепна Кале зад елата, а Андерс кимна в знак на съгласие.

Непознатият изгледа професора, сякаш имаше пред себе си малко неразумно дете.

— Защо всъщност се отказвате така лесно от сто хиляди крони, от цели сто хиляди крони? — попита той. — Предлагам ви сто хиляди за формулите — това е съвсем почтена цена. Дори не е необходимо сам да ми предадете книгата, в случай че съвестта ви не позволява това.

Достатъчен е малък знак къде мога да ги намеря и заплащането ще започне.

— Чуйте ме, инженер Петерс или както, по дяволите, се наричате, вашият птичи мозък явно още не е разбрал, че тези формули са собственост на шведската държава.

Петерс вдигна нетърпеливо рамене.

— Изобщо не е необходимо някой да узнае, че вашето откритие напуска страната. Не разбирате ли, че скоро и в другите страни ще могат да произвеждат неразрушим лек метал. Само въпрос на време е. Само за да спестя време искам да купя формулите от вас.

— Не желая да ви слушам — заяви решително професорът.

Очите на Петерс станаха като цепки.

— Искам да ги получа — натърти той. — Искам вашите формули.

Расмус си кротуваше на коленете на баща си, но внезапно реши да се намеси в разговора.

— Не се казва искам да ги получа, а моля!

— Тихо, Расмус — каза професорът.

Инженер Петерс ги погледна замислено.

— Много хубаво момченце си имате — рече той многозначително. — Едва ли искате да го загубите!

Професорът мълчеше. Той гледаше презрително мъжа пред себе си.

— Защо да не потъргуваме малко? — продължи Петерс. — Кажете ми къде се намират тези книжа. Ще изпратя човек, който ще ги донесе. Вие ще останете тук, докато се убедя, че те са истински, а след това ще бъдете свободен и по-богат със сто хиляди крони.

— Затворете си устата — процеди професорът. — Не искам да ви слушам повече.

— Както казах, по-богат със сто хиляди крони — продължи невъзмутимо Петерс. — Във ваш интерес ви съветвам да приемете предложението ми. Защото ако не ме послушате... — Той направи малка заплашителна пауза.

— Добре, да си представим, че не го приема — каза професорът иронично. — Тогава какво?

Нещо като усмивка, отвратителна тънка усмивка премина по лицето на Петерс.

— Тогава виждате сина си за последен път — заяви той.

— Вие наистина сте по-побъркан, отколкото ви мислех — заяви професорът. — Наистина ли си въобразявате, че вашите детински заплахи могат да ме стреснат?

— Ще проверим това. За вас ще е най-добре да свикнете с мисълта, че говоря съвсем сериозно.

— А за вас ще е още по-добре, ако свикнете с мисълта, че никога няма да ви кажа къде съхранявам книжата си.

Както си седеше на бащините колене, Расмус се изпъчи и впери поглед в Петерс.

— Аз също няма да кажа — рече той триумфално, — макар да знам къде са.

Професорът потрепери от притеснение.

— Какви глупости говориш — каза той. — Откъде би могъл да знаеш.

— Обаче знам? — пъчеше се Расмус гордо. — Искаш ли да се обзаложим?

— Млъкни, ти дори не разбираш за какво говорим! — нареди професорът.

— Много добре разбирам — заяви Расмус, който не можеше да търпи някой да се усъмнява в умствените му способности. — Говорите за листите с многото малки червени цифри. А цифрите, каза ти веднъж, са тайни, толкова тайни, толкова тайни, толкова...

— Да, точно за тях говорехме — намеси се бързо Петерс. — Но ти, разбира се, не знаеш къде са те. Твърде малък си още за такива неща!

Професорът го прекъсна побеснял.

— Така няма да стигнем доникъде. Не разбирате ли, че по съображения за сигурност съм депозирал всеки отделен лист в различен банков сейф.

Расмус погледна баща си с упрек.

— А сега пък взе да лъжеш, татко! — рече той строго. — Листите изобщо не са в това, което каза... в банков сейф.

— Млъкни, Расмус! — извика професорът неочаквано грубо.

Сърцето на Кале биеше чак в гърлото му и той затвори очи от отчаяние. А Андерс имаше вид, сякаш иска да се хвърли и да запуши устата на дребосъка. Но Расмус беше убеден, че трябва да каже истината за документите, защото баща му явно беше забравил как точно стоят нещата. И очевидно смяташе, че точно сега трябва да изяснят този въпрос.

— Документите със сигурност не са в банков сейф, защото аз знам — тържествуваше той. — Веднъж се промъкнах след теб, когато ти си мислеше, че съм в леглото и спя. Аз обаче стоях на стълбите в коридора и видях, че ти...

— Млъкни, Расмус! — извика професорът, почервенял от гняв.

— Но защо ми крещиш така? — попита обидено Расмус. — Та аз няма да им кажа къде са те. — После погледна състрадателно Петерс. — Но бих могъл да му кажа дали е „горещо“ или „топло“ или „студено“!

Професорът го разтърси ядосано.

— Ти няма ли най-сетне да млъкнеш! — крещеше той извън себе си.

— Добре де, добре, вече мълча — отвърна Расмус нетърпеливо. — Да не би да съм казал нещо? — Той замислено издаде долната си устна в опит да си припомни. — Значи „топло“ не е в никакъв случай — измърмори той. — А „студено“ съвсем не!

СЕДМА ГЛАВА

Ева-Лота оглеждаше своя затвор. Своя, честно казано, доста приятен затвор. Ако Ник не беше заковал няколко широки летви на прозореца, тя би могла да си въобрази, че е добре дошла на този остров. Нима не беше получила това сладко малко бунгало за гости? Много уютно, с четири кушетки, застлани с кариран памучен плат, със завеса пред къта за миене, а до прозореца малка маса с вестници и книги за развлечение и забавление на госта. От всички бърлоги на гангстери на света тази сигурно беше най-странната, мислеше си Ева-Лота. Сигурно беше дори, че едва ли има много бърлоги на гангстери с такъв изглед. Прозорецът зад закованите летви беше отворен и през процепите се откриваше летен пейзаж със сърцераздирателна хубост, фиордът сияеше под блестящата слънчева светлина, приел в сините си обятия малки зелени острови. Ева-Лота си пое дълбоко дъх. Само да можеше да изтича по пътеката, покрита с борови иглички, между елите, към кея и да се хвърли с главата напред в кристалночистата вода, да полежи на дъските и да се попече, да затвори очи и да чува само равномерния тих плисьък, когато лодките се полюляваха и опъваха въжетата.

Да, лодките, лодките на гангстерите! Те бяха няколко. Ева-Лота можеше да види моторницата, която ги превози през залива. Съвсем наблизо мъртвото вълнение разлюляваше три гребни лодки. Освен това върху кея беше обърнато голямо канадско кану.

Този остров явно е много удобен за гангстери, мислеше си Ева-Лота. Имаше място, ако беше необходимо, за цялата банда. Нямахте опасност от пренаселване. По хълмовете бяха пръснати като на игра множество малки бунгала на достатъчно разстояние от голямото и изискано бунгало, обитавано от шефа на гангстерите. Навярно във всички тези малки бунгала живееха гангстери. Всеки отделно в свое собствено змийско гнездо. Ако почукаш на вратата, оттам сигурно ще надникне съскащ малък гангстер и ще те изплаши до смърт!

Щом стигна в мислите си дотам, Ева-Лота отметна глава назад с много решителен вид. Тя обаче няма да се остави да я изплашат. Няма да се остави да ѝ се качат на главата! Този Ник трябва да знае, че тя още е жива. И Ева-Лота се нахвърли с юмруци върху заключената врата.

— Ник — изкрещя тя. — Ник, ела тук. Гладна съм. Иначе ще преобърна всичко с краката нагоре!

Долу между дърветата Андерс и Кале, които подслушваха разговора между професора и Петерс, чуха със задоволство данданията. Слава богу! Ева-Лота беше жива и в никакъв случай не беше със сломен дух!

Естествено, Ник също чу шума, обаче със значително по-малко задоволство.

Мърморейки ядосано, той тръгна да прекрати безредието. Ева-Лота млъкна, когато чу превъртането на ключа в ключалката. Ник влезе, готов здравата да я нахока. Но езикът му не беше особено бърз и Ева-Лота го изпревари.

— Има какво да се желае от обслужването в този хотел! — заяви тя.

Ник внезапно забрави какво искаше да ѝ каже. Той се взря в Ева-Лота изумен и дори малко обиден.

— А, не, виж какво — запелтечи той. — Така не... виж сега...

— Да, да, точно така, така не може повече — развика се Ева-Лота. — Истинско нещастие е обслужването в този хотел. Искам си храната! Храната, разбираш ли?

— Ти си нашето наказание — изпъшка Ник. — И затова е виновен проклетият Сванберг, който не може една кола да опази. Интересно ще бъде да чуя какво мисли шефът за тази работа.

— О, та вие би трябвало да ми се радвате — успокой го Ева-Лота. — За един похитител на деца сигурно е същински късмет да пипне цели две хлапета, след като е планирал само едно.

— А, не, виж какво — започна пак Ник, почервенял. — Твоите приказки не ми харесват. За теб аз не съм никакъв похитител на деца.

— Не си ли? Че как така. Ти си точно това, похитителю Ник. Щом крадеш деца, значи си похитител. Ти да не би да не знаеше това?

Ник отново млъкна от изумление и дори малко обида. Той очевидно не беше гледал така на нещата.

— За теб не съм никакъв похитител на деца — каза той малко несигурно. — И изобщо, престани да вдигаш шум — изкрещя той внезапно, побеснял от гняв. Сграбчи Ева-Лота за раменете и я разтърси. — Престани да вдигаш шум, иначе такъв бой ще ти дръпна, че изобщо няма да ти е до храна.

Ева-Лота го погледна право в очите. Имаше някакъв спомен, че трябва да се прави така, когато укротяваш диво животно.

— Искам нещо за ядене — заяви твърдо тя. — Ако не си получа закуската, ще вдигна такъв шум, сякаш сте отвлекли цяло училище.

Ник изруга и я пусна. После тръгна към вратата.

— Добре, добре, трябва да закусиш нещо — примири се той с неизбежното. — Има ли милостивата госпожа някакви специални желания?

— Хм, да... яйца с шунка може би — отвърна Ева-Лота. — Обичам ги за закуска. Яйцата изпържени от двете страни, моля! И малко по-бързо, ако обичате.

Ник затръшна вратата след себе си с всички сили. Ева-Лота чу как той отново превъртя ключа в ключалката. Чу го също, че продължава да проклина.

Веднага след това обаче тя долови нещо друго, което я изпълни с безгранично ликуване. Тя чу под своя прозорец някой да свири сигнала

на Белите рози. Съвсем тихичко — но все пак беше сигналят на Белите рози. По-прекрасен от най-нежна славеева песен!

ОСМА ГЛАВА

Кале се събуди внезапно. Той се огледа напълно объркан. Къде беше? Вечер ли беше, или сутрин? И защо до него лежеше Андерс и спеше с перчем, скриващ очите му като грива?

Постепенно в мозъка му взе да се прояснява. Той беше в колибата, която си направиха с Андерс. Слънцето скоро щеше да залезе, последните му лъчи оцветяваха в червено боровете при скалите. А Андерс спеше, защото беше грохнал от умора!

Какъв ден! Всъщност, в интерес на точността, този ден беше започнал още миналата вечер в развалините на замъка. А сега отново беше вечер. Дватамата с Андерс спаха почти целия следобед. Крайно време беше за сън. Но преди това си построиха това прекрасно скривалище.

Кале протегна ръка и опипа стената от елхови клони. О, той обичаше тази бърлога! Сега тя беше техният дом, малко местенце, където да се скрият, по възможност по-далеч от гангстерите. Тук никой не би могъл да ги намери. Колибата беше сгушена в падината между две скали. Ако някой не се натъкнеше право на нея, беше много трудно да се открие. Тук имаше завет от всички ветрове и меки елхови клонки, върху които можеха да спят. Скалите още излъчваха слънчева топлина, значи нямаше да мръзнат през нощта. О, наистина беше прекрасна бърлога!

— Гладен ли си? — попита Андерс. Обади се толкова неочаквано, че Кале подскочи.

— Ти буден ли си?

Андерс седна в леглото си от елхови клони. Косите му бяха разрошени, а на бузата му беше се отпечатало в червено изящно елхово клонче.

— Толкова съм гладен, че бих могъл да ям дори варена риба — изпъшка той.

— Само по-тихо, Андерс — изшътка му Кале. — Аз пък съм готов да беля кора от дърветата.

— Ох, когато човек е живял цял ден от боровинки, жадува да усети нещо твърдо между зъбите си.

Ева-Лота беше единствената им надежда. Беше им обещала да запази нещо за ядене.

— Ще докарам Ник до умопомрачение — обеща тя. — Ще му кажа, че лекарят ми е предписал да се храня на всеки два часа. Няма да ви оставя гладни, не бойте се! Елате, след като се стъмни.

Това беше сутринта. Те стояха под прозореца ѝ и шепнеха, готови да избягат при първия знак за опасност. И когато Ник се върна със закуската на Ева-Лота, Андерс и Кале се измъкнаха като подплашени гущери, макар че уханието на пържената шунка ги блъсна в носа. Успяха да чуят само горчивите обвинения на Ева-Лота:

— Да не мислиш, че съм дошла тук на лечение с гладуване? — възмущаваше се тя пред Ник.

Момчетата не успяха да чуят какво ѝ отговори Ник. Те вече бяха дълбоко в гората. След това се прехвърлиха от другата страна на острова. Прекараха деня в строеж на скривалище, след това се къпаха, спаха и ядоха боровинки. Твърде много боровинки. А сега бяха гладни като вълци.

— Ще трябва да изчакаме докато се стъмни — рече мрачно Андерс.

Изпълзяха от колибата и се изкатериха върху скалите. Разположиха се удобно между тях, за да изчакат нощта, тъмнината и спасението от гладна смърт. Стояха там и наблюдаваха с кисели физиономии най-хубавия залез в живота си, но единственото, което изпитваха, беше нетърпение, че се стъмва толкова бавно. Като огнена заря светеше небето над върховете на дърветата отсреща, на континента. Още се виждаше къс от червения слънчев диск, но скоро той щеше да потъне в тъмните гори. А след това мракът, благословеният мрак щеше да падне над земята и водата и над всички, които имаха нужда от закрила от гангстери. Само да можеше да се стъмни по-бързо!

Скалите се спускаха стръмно към водата, а долу, където се срещаха камъкът и морето, се чуваше тихият плисък на вълните. Някъде навън над фиорда крякаше диво и жално чайка, иначе всичко беше тихо.

— Започвам да се изнервям — измърмори Кале.

— Аз пък тъкмо си мислех какво ли става вкъщи — обади се Андерс. — Смяташ ли, че вече са пуснали съобщение по радиото?

В същия миг двамата се сетиха за бележката, която миналата вечер Ева-Лота беше оставила под възглавницата си вместо „успокоително“. „Не драматизирайте положението, скоро ще се върна, поне така си мисля.“ Дори и да са много ядосани, а вероятно и притеснени от изчезването ѝ, след тази бележка родителите ѝ едва ли щяха да се втурнат веднага в полицията. А след като обсъдеха положението с родителите на Андерс и Кале, те щяха да решат, че това е поредният глупав номер на Белите рози. Може би така беше по-добре. Кой знае дали беше много благоразумно да се забърква полицията в тази история? Кале беше чел достатъчно истории за отвличания и знаеше колко опасно можеше да стане. Във всеки случай, първо трябваше да говорят по някакъв начин с професора. Но как да се доберат до него.

При инженер Петерс светеше лампа. Иначе навсякъде беше тъмно. И тихо. Тишината беше толкова дълбока, че човек като че ли можеше да я чуе. Ако тук изобщо имаше хора, те сигурно спяха.

Но не, не всички спяха! В болезнена безсъница професорът лежеше в своето легло и се самоизмъчваше с безкрайни размишления. През целия си тридесет и пет годишен живот той беше свикнал да намира решения за проблемите, които го занимаваха. Но сегашното му положение беше толкова объркано, че той само можеше да клати безпомощно глава. Той просто не можеше да направи нищо — трябваше да си признае това с безсилна ярост. Нищо друго, освен да чака. Но какво да чака? Някой да открие липсата му и да го потърси? Не и в Клайнкьопинг. Той беше наел малката вила тъкмо защото искаше пълно спокойствие. Смяташе да прекара там лятото с Расмус. Сигурно щеше да мине доста време, преди някой да забележи, че е изчезнал.

Когато стигна дотам в мислите си, професорът скочи от леглото. Не беше време за спане! О, ако можеше да разкъса този Петерс на парчета.

Ева-Лота също не спеше. Стоеше до своя прозорец и се вслушваше напрегнато във всеки звук, долитащ отвън. Само нощният

вятър ли шумолеше в клоните, или Андерс и Кале най-сетне идваха?

Денят беше дълъг, толкова дълъг. За този, който обича свободата, беше непоносимо да стои затворен цял ден. Потреперваща от ужас, Ева-Лота мислеше за всички бедни хора, които линееха по затворите. Ако можеше, тя би обиколила целия свят и би отключила затворите, за да освободи всички пленници от тъмниците им! Защото това беше най-лошото от всичко: да не можеш да излезеш навън когато искаш!

Обзе я нещо като паника и тя се нахвърли върху прозореца, закован с летви, който я разделяше от свободата. Но тогава се сети за Расмус — трябваше да се овладее. Не биваше да буди Расмус. Чуваше в тъмното равномерно му дишане. Това потуши паническия ѝ страх. Поне не беше сама.

От тишината навън най-сетне дойде очакваният сигнал, сигналят на Белите рози, и веднага след това припрян шепот:

— Ева-Лота, запази ли ни нещо за ядене?

— О, и още как! — рече Ева-Лота.

И тя започна да им пуска през процепа между летвите сандвичи, студени картофи и студени тлъсти парчета салам и шунка. Дори едно благодаря не ѝ казаха онези там отвън, защото докато дъвчеха се чуваше само доволно грухтене. Сега, когато наблизко имаше нещо за ядене, гладът им стана още по-опустошителен отпреди и те натъпкаха в себе си всички деликатеси, които им подаде Ева-Лота от прозореца, почти без да дъвчат.

Но накрая трябваше все пак да си поемат дъх и Кале се обади:

— Съвсем бях забравил, че храната е толкова хубаво нещо.

Ева-Лота се усмихна в тъмното. Беше щастлива като майка, която е нахранила гладните си деца. Тя прошепна:

— Сега сити ли сте?

— Да, почти... — установи Андерс с изненада. — Страхотно беше.

Кале го прекъсна:

— Ева-Лота, знаеш ли къде е професорът?

— Той е затворен в бунгалото на скалата — отговори Ева-Лота.
— В бунгалото, което е най-близо до морето.

— Смяташ ли, че и Расмус е там?

— Не, Расмус е тук, при мен. Спи.

— Да, спя — обади се едно гласче от тъмното.

— Ах, така ли, значи си буден — отвърна му Ева-Лота.

— Винаги се събуждам, когато някой яде сандвичи и мляска така силно. — Той се приближи тихо с босите си крачета и се покатери в скута на Ева-Лота. — Това Кале и Андерс ли са — попита той възхитен. — Битка ли ще има? Не може ли и аз да стана Бяла роза?

— Зависи от това дали можеш да мълчиш — каза Кале отвън. — Ти може би ще станеш Бяла роза, ако обещаеш да не казваш на никого, че си ни видял двамата с Андерс.

— Готово — обеща веднага Расмус.

— Нито дума на Ник или на някой друг, че сме били тук, разбра ли.

— Но защо? Да не би Ник да не може да ви търпи?

— Той не знае, че сме тук — намеси се Андерс. — И не бива да научи. Ник е похитител на деца, разбираш ли?

— Той лош човек ли е? — попита Расмус.

— Не, не съвсем — каза Ева-Лота.

— Аз пък смятам, че е много мил — заяви Расмус. — Мисля, че е доста мил. Защо похитителите на деца не бива да научават тайни?

— Защото не бива — отвърна кратко Кале. — И ти никога няма да станеш Бяла роза, ако не се научиш да мълчиш.

— Но аз мога да мълча! — увери ги развълнувано Расмус. Беше готов да мълчи до края на живота си, само и само да стане Бяла роза.

В този миг Ева-Лота чу тежки стъпки и сърцето ѝ направо се преметна от ужас.

— Изчезвайте! — прошепна тя. — По-бързо! Ник идва.

В следващия миг ключът се превъртя в ключалката. Лъчът на джобно фенерче освети стаята и Ник попита подозрително:

— С кого говориш?

— Давам ти три възможности да отгатнеш — отвърна присмехулно Ева-Лота. — Тук сме аз и Расмус, а освен това Расмус и аз. Нямам навик да разговарям сама със себе си. Тогава познай с кого съм говорила?

— Ти обаче си похитител на деца, а похитителите на деца не бива никога да научат тайната — каза състрадателно Расмус.

— А, не, престани веднага — избухна Ник и пристъпи заканително към Расмус. — И ти ли ще ме обиждаш, че съм похитител на деца?

Расмус взе едрата му длан и го погледна доверчиво в разгневеното лице.

— Да, но аз все пак смятам, че похитителите на деца са добри — увери го той. — Мисля, че ти си много, много добър, мъничък Ник!

Ник измърмори нещо неразбираемо и поиска да си тръгне.

— А бе вие в тази къща да не би да искате да ме уморите от глад? — попита Ева-Лота. — Тук не давате ли втора вечеря?

Ник се обърна и изгледа Ева-Лота с искрено учудване.

— Горките ти родители — заяви той накрая. — Сигурно трябва да станат милионери, за да те нахранят.

Ева-Лота се усмихна.

— Никога не съм страдала от липса на апетит — установи тя със задоволство.

Ник вдигна Расмус от скута ѝ и го занесе на дивана.

— Време ти е да спиш.

— Но аз не съм изморен — увери го Расмус. — И без това спях през целия ден.

Ник го сложи в леглото без повече думи.

— Ще ми завиеш ли добре краката — помоли го Расмус. — Мразя пръстите ми да се показват отдолу.

Подсмихвайки се, с много изненадана физиономия, Ник направи това, за което го помолиха. После застана до леглото и се загледа замислен в Расмус.

— Ама че си ми смешен и мъничък — каза той.

Тъмната глава на момчето кротуваше върху възглавницата. На бледата светлина на джобното фенерче то изглеждаше невероятно нежно и сладко. Тъмносините му очи се усмихваха приветливо на Ник.

— О, ти наистина си много добър, мъничък Ник — каза детето, — ела, искам да те прегърна, както гушкам тате.

Ник изобщо не успя да направи нищо. Расмус просто метна ръце около врата му и после го притисна към себе си с всичката сила на петгодишните си ръчици.

— Боли ли? — попита той с надежда.

Ник мълчеше. После измърмори неясно:

— Не, не боли... не е това...

ДЕВЕТА ГЛАВА

На самия връх на една скала стърчеше бунгалото, в което инженер Петерс беше настанил скъпоценния си гост. Самотно като орлово гнездо, то беше достъпно само от една страна. Задната му стена беше до самия ръб на скалата, която се спускаше стръмно към брега.

— Трябва да се изкатерим дотам — рече Кале и посочи с мазния си показалец към прозореца на професора.

След премеждията си в развалините на крепостта, Андерс нямаше особено желание да се катери по стръмни скали, макар че този път височината не бе така плашеща.

— Не може ли просто да се промъкнем по стълбите като нормални смъртни? — предложи той.

— Да бе, и да налетим право в ръцете на Ник или някой друг гангстер. Никога!

— Катери се ти — отсече Андерс. — Аз ще остана тук долу и ще пазя.

Кале не се замисли нито за миг. Облиза последната мазнина от шунка по пръстите си и потегли.

Вече не беше толкова тъмно. Над гората се издигаше бавно кръглият диск на луната. Кале все още не знаеше дали това е добре, или не. Наистина катеренето на лунна светлина беше по-лесно, но също така лесно беше да бъде забелязан този, който се катери. Може би беше най-добре, че луната свети, но от време на време се скрива зад някой преминаващ облак. Кале затаи дъх и продължи да се катери. Само по себе си изкачването не беше особено опасно, но мисълта, че внезапно може да го погне банда гангстери, го караше да се поти от страх.

Краката и ръцете му се местеха предпазливо и той бавно се придвижваше нагоре. Понякога ставаше трудно. Имаше мигове, в които пръстите му опипваха самото празно нищо, без да могат да намерят опора. И все пак краката му очевидно притежаваха

инстинктивната дарба да намират точния камък, пукнатина или корени и той винаги успяваше да се залови за нещо.

Само веднъж инстинктът подведе десния му палец и той улучи един камък, който се търкулна по стръмната скална стена с невероятен тропот. Кале едва не го последва от вълнение. Спаси го един корен, за който се залови в последната секунда. Той се вкопчи уплашено за него и дълго време не посмя да помръдне.

Андерс чу шума от търкалянето на камъка. Той отскочи бързо встрани, за да не пострада главата му и замърмори гневно под нос:

— Да беше надул направо тръбата, та всички да чуят.

Но очевидно никой освен Андерс не беше чул шума. И след като изчака още няколко минути с туптящо сърце, без нищо да се случи, Кале пусна спасителния корен и продължи нагоре.

Професорът вървеше напред-назад в тъмната си стая като животно в клетка. Не можеше да се издържа повече, наистина бе непоносимо! Направо да се побъркаш. Със сигурност щеше да полудее, да полудее също като този Петерс. Значи беше в ръцете на психопат. Не знаеше какво правят с Расмус. Не знаеше дали някога ще

излезе оттук. А вътре беше тъмно като в гробница. Да се продъни вдън земята дано този Петерс! Поне да беше му оставил светлина. Ах, само да можеше да пипне това псе! Но какво беше това? Професорът застина на мястото си. Раздразнените му нерви ли му правеха номер, или някой наистина чукаше на прозореца? Но този прозорец, през който той се взираше през целия трижди проклет ден, този прозорец гледаше над пропаст — никой не би могъл... небеса, отново се почука. Там наистина имаше някой!

Обзет от отчаяна надежда, той се втурна и го отвори. Никой затворнически прозорец не би могъл да има по-здрава решетка. И все пак тя беше изработена толкова умело, че отвън изглеждаше много живописно, както подобава за скъпо бунгало край морето. Но така или иначе си беше желязна решетка.

— Има ли някой там? — прошепна професорът. — Кой е?

— Аз съм. Кале Бломквист.

Това беше прошепнато съвсем тихо, но професорът се разтрепери целият от вълнение. Ръцете му се вкопчиха в пръчките от ковано желязо.

— Кале Бломквист? Кой... ах, да, да, сега си спомням. Благословени малък Кале, знаеш ли нещо за Расмус?

— Той е в бунгалото на Ева-Лота. Добре е.

— Благодаря ти, Боже! Благодаря ти, Боже, за това! — прошепна професорът с дълбока въздишка на облекчение. — Петерс каза, че виждам Расмус за последен път...

— Да се опитаме ли да доведем полиция, господин професор? — попита Кале.

Професорът потърка челото си.

— Не, не, не и полицията. Поне засега не. Още не знам какво да правя... започвам да си мисля, че този Петерс говори съвсем сериозно... Боя се за Расмус... не, не и полицията — не и преди Расмус да е на сигурно място. — Той се вкопчи в решетката и зашепна бързо: — Най-лошото е, че Расмус знае къде крия записките с формулите. На откритието, ако си спомняш. И този Петерс разбра това. Няма да му е нужно много време, за да принуди Расмус да издаде скривалището.

— Но къде са те? — попита Кале. — Не можем ли ние с Андерс да ги преместим на сигурно място?

— Смяташ ли наистина, че можете? — Професорът се развълнува толкова силно, че почти загуби гласа си. — Велики боже, ако наистина успеете да го направите! Скрих ги... смяташ ли наистина... те са зад...

Но злата съдба беше решила Кале да не узнае скъпоценната тайна. Защото в същия миг вратата се отвори и професорът замлъкна като ударен от гръм. Той се застави да мълчи, макар че му идеше да заплаче от гняв и разочарование. Само още секунда и той щеше да каже на Кале каквото имаше да казва! Но ето че сега на прага стоеше инженер Петерс. Носеше петролна лампа. Той поздрави много учтиво.

— Добър вечер, господин професор Расмусон!

Професорът мълчеше.

— Проклетият Ник не ви е оставил дори една лампа? — продължи Петерс. — Но моля ви, естествено, че ще ви предоставя тази.

И той остави петролния фенер на масата.

Професорът продължаваше да мълчи.

— Расмус ви изпраца целувки — каза Петерс, докато скъсяваше фитила. — Вече започвам да си мисля, че ще трябва да изпратя малкия някъде в чужбина.

Професорът направи движение, сякаш искаше да се нахвърли върху своя мъчител, но Петерс вдигна предупредително ръка.

— Ник и Блом са отвън — каза той. — Ако искате да се бием, ние нямаме нищо против. Но не забравяйте — Расмус е при нас.

Професорът седна на леглото и скри лице в ръцете си. О, да, Расмус беше при тях. Те държаха всички козове! А той имаше само Кале Бломквист. Бломквист беше последната му надежда и затова той трябваше да запази спокойствие. Трябваше... трябваше...

Петерс направи една обиколка на стаята. Сетне застана с гръб към прозореца.

— Лека нощ, приятелю — каза той подигравателно. — Имате още време да обмислите положението. Но не много време, боя се.

Отвън Кале се притисна силно към стената. Той чуваше гласа на Петерс, сякаш говореха на самия него, и в объркването си направи крачка назад. Но там, където сложи крака си, имаше само една предателска туфа трева и в следващия миг великият детектив Бломквист се свлече надолу по стръмната скална стена с ясно

доловимо трополене и се озова, много по-бързо, отколкото бе предвидено, в краката на Андерс. Кале изстена, а Андерс се приведе загрижен над него.

— Удари ли се? Боли ли те?

— О, не, не бери грижа, усещането е прекрасно! — Кале изстена още веднъж. Но не му остана време да мисли за синините си. Горے от бунгалото се чу гласът на Петерс. Той крещеше:

— Ник! Блом! Къде сте? Веднага претърсете местността зад бунгалото! С фенерчетата! Веднага! Бързо!

— Ужас! — прошепна Андерс.

— Само това оставаше — изпъшка Кале. — Сега се наредихме.

Преди да могат да помислят за бягство, лъчите на джобните фенерчета заиграха между дърветата. Всеки момент момчетата можеха да се озоват в светлия им кръг. Беше ужасяващо дори само да си представят това! Ник и Блом тичаха към тях. Кале и Андерс можеха да чуят как стъпките им се приближават. Те искаха да побегнат, но страхът ги парализира. Когато Ник беше вече само на пет-десет крачки от тях, те се свряха панически във вдлъбнатината между две скални отломки. Беше най-тъсната малка пещера на света и те се натъпкаха в нея така, сякаш искаха да разместят камъните. Сигурно точно така се чувства бедното измъчено животно, когато ловните кучета го приближават, мислеше отчаяно Кале.

Но ето че сега кръволиците бяха над тях. Светлината на фенерчетата се стрелкаше наоколо. Кале и Андерс се вкопчиха един в друг. Внезапно и двамата се сетиха за майките си. Луната надничаше зловещо между дърветата, сякаш фенерчетата не бяха достатъчни.

— Насам, Ник — извика Блом. Гласът му прозвуча ужасно близо. — Я да погледнем между дърветата отсреща. Ако тук изобщо има някой, той трябва да е там.

— Ами да, нали не може да бъде едновременно и тук, и там — каза Ник, като се подсмиваше. — Освен това мисля, че шефът има халюцинации.

— Скоро ще разберем това със сигурност — каза мрачно Блом.

Майчице, майчице мила, мислеше си Кале, сега ще дойдат... свършено е с нас... сбогом завинаги...

Те наистина бяха съвсем близо и за секунда лъчът на фенерчето на Ник попадна право в скривалището на момчетата.

Но понякога се случват чудеса.

— Какво пък става сега? Какво му е на фенерчето? — извика недоумяващият Ник.

Слава тебе, Господи — фенерчето на Ник изгасна. И за да бъде чудото още по-пълно, в същия миг луната изчезна зад един огромен облак. Съвсем наблизко, Блом тършуваше старателно между гъстите ели. Ник го следваше по петите. Той се опитваше да поправи фенерчето си.

— Ако тук има някой, той трябва да е там — мърмореше той под нос, имитирайки Блом. — А, ето че пак светна — продължи доволно той и лъчът на фенера му отново заигра между елите. Но там нямаше никой и Ник блъсна Блом по рамото с думите: — Е, какво ти казах? Шефът си ги измисля разни. Нещо не е добре с нервите. Тук няма жива душа.

— Ъхъ, тук е съвсем чисто — потвърди Блом мрачно. — Но за всеки случай да огледаме още малко.

Да, точно така, рече си Кале, направете го... за всеки случай.

И като по команда двете момчета пробягаха няколкото метра, които ги деляха от елите и пропълзяха под най-клонестата от тях. Опитът от Войната на розите беше ги научил, че никое скривалище не е по-сигурно от онова, което е току-що претърсено.

Ник и Блом скоро се върнаха. Те минаха толкова близо до тяхната ела, че Кале можеше да ги докосне, ако протегнеше ръка. Минаха и покрай малката вдлъбнатина между скалите и Блом я огледа особено грижливо. Но там вече нямаше никой.

— Ако тук има някой, то той в никакъв случай не е там — рече Ник и лъчът на фенерчето му отново зашари из вдлъбнатината.

— О, не, представи си само, той е тук, защото не е там — прошепна Кале с въздишка на благодарност.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Дойде нов ден, слънцето продължаваше да грее над добрите и лошите. То събуди Кале и Андерс, които дремеха кротко върху елховите клони в скривалището.

— Какво ще ядем днес? — попита иронично Андерс.

— За закуска: боровинки — отговори тържествено Кале. — За обяд: боровинки... а за вечеря... дали за разнообразие да не хапнем още малко боровинки?

— А, не, за вечерята трябва да се погрижи Ева-Лота — отговори му убедено Андерс.

Спомниха си за вчерашния пир и въздъхнаха с копнеж при спомена за всичко, което бяха погълнали. Но после се сетиха за ужасните прежеждия след това и по гърбовете им премина тръпка на ужас. Защото знаеха, че тази вечер ще трябва да повторят всичко отначало. Професорът ги очакваше и те знаеха това. Някой от двамата трябваше отново да се изкатери до прозореца му, за да разбере къде се

намират книгата. Ако можеха да спасят документите на професора, щяха да са извършили поне едно наистина добро дело в живота си.

Кале опипа разранените си ръце и крака.

— Май ще е по-добре да го направя аз — рече той. — Синини при синини отиват. Но точно сега една малка закуска няма да ми дойде зле.

— За храната ще се погрижа аз — отвърна услужливо Андерс. — Ти по-добре стой тук. Ще си получиш боровинките в леглото.

Расмус и Ева-Лота също получиха закуската си в леглото, но тяхната закуска беше много по-разнообразна. Ник явно беше решил да натъпче до насита вресливата уста на момичето. Той бутна триумфално таблата под носа на сънената Ева-Лота. Беше приготвил храна за цял полк: шунка и бъркани яйца, овесени ядки със сметана и сандвичи с масло и салам.

— Хайде ставай, момиче, време е за закуска! За да не прегладнееш! — викна той.

Ева-Лота намигна и посочи с брадичка таблата.

— Добре си се потрудил — рече тя възхитено. — Но утре би могъл да прибавиш и печени вафли. Ако дотогава не те е прибрала полицията.

Расмус се намеси припряно:

— Полицията не бива да прибере Ник — викна той и гласът му потрепери. — Не бива да прибират миличките хора.

— Тях не, но похитителите на деца — непременно — отвърна хладно Ева-Лота и посегна към сандвича със салам.

— А, не, така не става — възмути се Ник. — До гуша ми дойде от дрънканиците ти за гангстери и похитители на деца.

— А на мен ми дойде до гуша да съм отвлечена от гангстери — тросна му се Ева-Лота.

Ник я изгледа навъсено.

— Никой не те е молил да идваш тук. Без теб тук щяхме да си живеем прекрасно.

Той отиде при Расмус и седна до него. Расмус протегна малката си топла ръчица и погали страната му.

— Аз мисля, че похитителите на деца са много добри — заяви той. — Днес какво ще правим, Ник?

— Първо ще закусиш — отговори Ник. — После ще видим.

Още от първите часове на острова, Расмус беше на мнение, че Ник е добър човек.

Отначало Расмус мислеше, че цялото пътуване е някакво чудато хрумване на баща му. Забавно беше да си в кола, още по-интересно да се возиш в моторна лодка, а на кея на този остров имаше толкова много лодки! Той дори искаше да помоли баща си да се изкъпе в морето. Но тогава дойде оня глупав чичо и обърка всичко. Той се държа толкова странно с баща му, а баща му се разгневи и после изобщо не дойде при Расмус.

И постепенно детето започна да се съмнява, че наистина всичко е толкова прекрасно. То опита да се пребори със сълзите, които сами напиреха в очите му, но първите потиснати въздишки бързо преминаха в хълцане. Петерс го бутна грубо към Ник и каза:

— Поеми малкия.

Това беше доста тежка задача за Ник. Той загрижено почеса главата си. Откъде да знае как се успокояват плачещи деца? Но беше готов да направи всичко, за да прекрати цивренето.

— Да ти направя ли лък? — предложи той от немай-къде.

Това подейства като магическа формула. Сълзите секнаха също тъй бързо, както бяха потекли, и вратата на Расмус в човечеството бе възстановена.

След това цели два часа те се упражняваха да стрелят в цел с новия лък и за Расмус вече нямаше съмнение, че Ник е много добър човек. А щом пък Ева-Лота казваше, че Ник е похитител на деца, значи похитителите на деца са добри.

Точно както можеше да се очаква, слънцето се изкачваше все по-високо и по-високо и продължаваше да огрява доброто и злото. То затопли скалата край морето, на която прекараха деня Кале и Андерс. Огря и Ник, който пазеше пред вратата на Ева-Лота и дялаше лодки от брезова кора, и Расмус, който пускаше готовите лодки във варела за дъждовна вода. То се заигра в русата коса на Ева-Лота, която седеше на кушетката си в стаята и мразеше Ник, който не искаше да я пусне

навън. Слънцето разгневи Петерс, защото в този хубав слънчев ден той се ядосваше на всичко, включително и на слънцето. Но слънцето следваше спокойно пътя си, без да го е грижа за яда на Петерс. Накрая, както можеше да се очаква, залезе на запад зад горите на залива. С това приключи и вторият ден на острова.

О, не, не приключи! Той едва сега започваше!

Започна с това, че Петерс отиде при Ева-Лота. Той обаче не й обърна никакво внимание. Беше приключил с нея. Тя, за нещастие, беше видяла как отвлякоха Расмус и професора. Беше успяла да се промъкне в колата, защото онзи идиот Сванберг не бе внимавал добре. Досадно беше, че е при тях на острова, но нищо не можеше да се промени. Можеха поне да я използват да бави малкия, докато неговият твърдоглав баща се вразуми — нямаше какво друго да се каже за Ева-Лота. Не му беше до нея сега. Той искаше да говори с Расмус.

Расмус беше вече в леглото си. На одеялото пред себе си бе наредил пет малки корабчета от брезова кора. На стената висеше лъкът му. Расмус се чувстваше богат и щастлив. Страхотно беше да се живее на този остров, наистина страхотно, а похитителите на деца бяха добри.

— Чуй сега, малкия — започна Петерс и седна при Расмус, — какво ще кажеш, ако се наложи да останеш на острова през цялото лято?

Усмивка пробягна по лицето на Расмус:

— Цялото лято! О, колко си добър! Значи ще можем да останем за лятната ваканция тук с татко?

Едно на нула за Расмус, помисли си Ева-Лота и се подсмихна злорадо. Но мъдро си замълча. Този Петерс не беше човек, когото да заговаряш без наложителна необходимост. Ник седеше на стол край прозореца и изглеждаше много доволен. Най-сетне устатото момиче беше замлъкнало като риба.

Обаче Петерс изобщо не беше доволен.

— Чуй сега, Расмус — започна той отново, но Расмус го прекъсна, засиял от радост.

— И ще можем всеки ден да се къпем, нали? — попита той. — Аз мога да плувам вече до пет. Искаш ли да видиш как плувам до пет?

— Да, да — прекъсна го Петерс, — но...

— О, чудесно ще бъде — не спираше Расмус. — Знаеш ли какво: веднъж през лятото Мариане едва не се удави. Чуваше се само гъл-гъл-гъл. Но после тя успя да изплува. Мариане може да плува до четири!

Петерс изпъшка нетърпеливо.

— Не ме интересува до колко можеш да плуваш. Искам да знам къде е скрил баща ти листата с червените числа.

Расмус вдигна вежди и го изгледа неблагоприятно.

— Ама че си глупав — заяви той. — Не чу ли, че татко ми забрани да ти казвам това?

— Твоят баща сега изобщо не ни интересува. Освен това такъв изтърсак като теб не бива да говори на ти на възрастните. Ще ме наричаш господин Петерс, ясно ли е?

— Ти така ли се наричаш? — попита Расмус и погали най-хубавия си кораб от брезова кора.

Петерс преглътна. Той осъзна, че ако иска да постигне успех, ще трябва да се овладее.

— Расмус, ще получиш нещо много хубаво, ако ми кажеш къде са — рече той меко. — Ще получиш парен локомотив.

— Вече си имам парен локомотив — заяви Расмус. — Корабите са по-хубави. — И той пъкна най-хубавия си кораб под носа на Петерс. — Ти виждал ли си толкова хубав кораб, господин Петерс? — И той го пусна да плува по одеялото — през океана към Америка, където живеят индианците. — Когато порасна, искам да стана индиански вожд и да убия всички лоши хора — каза важно той. — Без децата и жените.

Петерс не отговори нищо след това сензационно съобщение. Той се помъчи да запази спокойствие, търсейки начин да накара Расмус да каже онова, което му трябваше. Корабът плуваше по одеялото. Малката кафява и доста мръсна момчешка ръка го плъзгаше насам-натам.

— Ти си похитител на деца — каза Расмус, докато очите му следяха пътя на кораба през океана. Мислите му също бяха при кораба, когато продължи с отсъстващ вид: — Ти си похитител на деца и затова не бива да научиш тайните. Иначе бих могъл да ти кажа, че татко ги е закрепил с кабарчета зад етажерката с книги. Но аз няма да ти кажа... О, ето че го казах обаче — установи той с радостно учудване.

— Расмус, Расмус — изпъшка Ева-Лота.

Петерс скочи.

— Чу ли, Ник? — извика той и се разсмя високо и доволно. — Чу ли? Боже, това е твърде хубаво, за да е истина! Зад етажерката с книги, каза той! Ще ги вземем още тази нощ. След един час да си готов!

— Добре, шефе — отвърна с готовност Ник.

Петерс се втурна към вратата. Дивият крясък на Расмус изобщо не го развълнува.

— Не, върни се! Това не важи, щом съм го казал без да искам. Не важи! Върни се!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бялата роза имаше тайни сигнали и предупредителни знаци от най-различен вид. Имаше поне три различни сигнала за „опасност“. Бързо докосване на лявото ухо — знак, който се използваше, когато свои и чужди се намираха на едно място и човек трябваше да предупреди незабележимо своите да внимават. Или крясък на бухал, който викаше тайно всички бродещи из околността Бели рози да се притекат на помощ. И на края големият катастрофичен крясък, който можеше да се използва само когато грозеше смъртна опасност и някой се намираще в крайна нужда.

И ето сега Ева-Лота се намираще в крайна нужда. Трябваше да говори с Кале и Андерс — и то веднага. Тя предполагаше, че двамата кръстосват като гладни вълци из околността и само чакат да видят най-сетне светлина в прозореца ѝ в знак, че при нея е чисто. Но при нея не беше чисто. Ник нямаше намерение да се маха. Той седеше ли, седеше там и разказваше на Расмус как като млад моряк пътувал по всички океани на света. А Расмус, говедото му с говедо, го окуражаваше с безброй въпроси и искаше да чуе още и още.

А положението беше критично, критично, критично! След час Петерс и Ник вече щяха да бъдат на път, за да вземат ценните документи под закрилата на нощта.

Ева-Лота виждаше само един изход и... той вече разцепи въздуха, големият катастрофичен крясък. Звучеше също тъй ужасяващо, както беше замислен. Ник и Расмус едва не получиха удар. Когато дойде на себе си, Ник поклати глава и рече:

— Нервите ѝ явно са съсипани. Никой нормален човек не крещи така.

— Така крещат индианците — обясни Ева-Лота. Мислех си, че вероятно ще ви е интересно... Ето така звучи — обясни тя и изкрещя още веднъж не по-малко пронизително.

— Благодаря, благодаря, стига толкова! — размаха ръце Ник.

И беше прав. Някъде отвън в мрака засвирука кос. Доста необичайно е косовете да пеят с падането на вечерта, но Ник изобщо не се учуди, а Ева-Лота пък съвсем не. Тя дори беше много щастлива от отговора на коса Андерс: „Чухме!“.

Но как да им предаде информацията за документите? Обаче рицарят на Бялата роза намира изход от всяко положение. Тайният език, езикът на разбойниците, неведнъж им беше вършил работа, щеше да свърши и сега.

Ник и Расмус преживяха поредния шок, когато Ева-Лота съвсем внезапно и без никакво предупреждение избухна във високи и жални вопли:

— Сос поп а сос е тот е дод о кок у мом е нон тот и тот е нон а поп рор о фоф е сос о рор а зоз а дод боб и боб лол и о тот е кок а тот а! — виеше тя неудържимо, без да обръща внимание на очевидното неодобрение на Ник.

— А, не, така повече не може — намеси се той, — спри найсетне тази плоча. Защо блееш така?

— Това е индианска любовна песен — обясни му спокойно Ева-Лота. — Мислех си, че ще ви е интересно да я чуете.

— Звучи така, сякаш те боли нещо — отвърна намусено Ник.

— Сос поп е шош нон о е! — продължи Ева-Лота, докато Расмус не си запуши ушите с ръце и предложи:

— Ева-Лота, не е ли по-добре да изпеем песента за малките жабки?

Навън в тъмното обаче стояха Кале и Андерс и слушаха тревожното послание на Ева-Лота: „Спасете документите на професора зад библиотеката! Спешно е!“.

Щом Ева-Лота казваше, че е спешно и при това използваше големия катастрофичен крясък, това можеше да означава само, че по някакъв начин Петерс беше научил къде са скрити документите с формулата. Следователно въпросът беше да стигнат дотам преди него.

— Бързо! — прошепна Андерс. — Ще си вземем една лодка назаем!

И без повече думи те се втурнаха по тесния горски път, който водеше към пристана. Препъваха се в тъмното, жулеха си кожата в клоните и храстите, бяха гладни и уплашени и във всеки храст им се привиждаше по един преследвач, но всичко това сега нямаше

значение. Само едно беше важно: тайните на професора не биваше да попаднат в лоши ръце. И затова трябваше да ги изпреварят.

Преживяха няколко ужасни минути, преди да намерят лодка, която не е заключена. Очакваха всеки момент от тъмнината да се появят Блом и Ник. Когато блъсна тихо лодката във водата и грабна веслата, Кале имаше само една мисъл в главата си: Ето ги, сега вече със сигурност идват!

Но никой не идваше и Кале загреба с всички сили. Скоро се отдалечиха достатъчно, за да не ги чуват откъм острова и Кале налегна веслата, така че водата се разпени. Андерс стоеше тихо на кормилото и си спомняше как бяха плували към острова. Нима наистина беше вчера сутринта? Струваше му се, че е било преди цяла вечност.

Те скриха лодката в тръстиката и се втурнаха да търсят мотоциклета. Бяха го скрили в един лещак, но къде, о, небеса, къде беше този лещак и как да го открият в тази тъмница? Те загубиха скъпоценни минути в отчаяно търсене. Андерс беше толкова развълнуван, че загриза ноктите си. Къде беше изчезнал проклетият мотор? Кале се връше из околните храсталаци. Ох, ето го най-сетне, намери го най-сетне! Ръцете му прегърнаха нежно кормилото и той бързо избута мотора на горския път.

Очакваше ги пътуване от поне петдесет километра. Кале погледна часовника си. Стрелките светеха в тъмнината.

— Десет и половина е — каза той на Андерс, който изобщо не беше питал за часа. Прозвуча някак съдбовно.

В същия миг Петерс каза на Ник:

— Десет и половина е. Време е да тръгваме.

Петдесет километра — четиридесет километра — трийсет километра до Клайнкьопинг!

Те се носеха през хладната юлска нощ, но пътят сякаш нямаше край. Настръхнали от притеснения, те се заслушваха за шум от кола, която ги настига. Очакваха всеки момент да ги осветят прожекторите ѝ, които приближават отзад, представяха си как после тази светлина се плъзга по тях и изчезва напред и заедно с нея всяка надежда да скрият документите, които бяха толкова важни.

— Клайнкьопинг — двайсет километра — прочете Андерс на една табела. Вече приближаваха околностите на града.

Почти по същото време една черна кола мина покрай друга табела.

— Клайнкьопинг — трийсет и шест километра — прочете Ник. — Защо не натиснете газта, шефе?

Но Петерс караше както му харесваше. Той свали едната си ръка от кормилото, за да предложи цигара на Ник и рече доволно:

— След като съм чакал толкова дълго, мога да почакам още половин час.

Клайнкьопинг! Ето го техният роден град, потънал както винаги в спокоен сън. И все пак е вълнуващо, мислят си Кале и Андерс. Моторът се носи по добре познатите улици, поема нагоре по пътя към разрушения замък и спира пред вилата на Еклунд.

Но черният автомобил е само на няколко километра от малката табела край пътя, която посреща приветливо пристигащите: „Добре дошли в Клайнкьопинг!“.

— Това е най-опасното нещо, което някога съм правил — шепне Андерс, когато се промъкват по верандата.

Той натиска предпазливо дръжката на вратата. Не е заключена! Тези гангстери наистина са слабоумни, щом оставят отключена къща, в която са скрити документи на стойност сто хиляди крони, мисли си Кале. Но толкова по-добре, това им спестява време! Кале усеща съвсем ясно, че времето сега е скъпоценно.

„Зад етажерката“, но коя етажерка? Доктор Еклунд, който е дал под наем вилата на професора, е човек с много книги и много етажерки. На всяка стена в дневната има етажерки с книги.

— Ще ни трябва цяла нощ — пъшка отчаяно Андерс. — Откъде да започнем?

Кале мисли усилено, макар че нямат никакво време. Но понякога си струва да се жертва малко време, за да помисли човек. Та какво беше казал Расмус на баща си? „Аз се промъкнах след теб, когато си мислеше, че съм си в леглото и спя. Обаче аз стоях на стълбата и ти скри...“ Къде ли е стоял Расмус, когато е видял това? Със сигурност не и в дневната. Спалните са на първия етаж. Едно малко момче, което не може да заспи, се промъква по стълбата. Още преди баща му да го е чул, Расмус забелязва, че става нещо необикновено и спира. Трябва да

е бил на стълбата в коридора, мисли си Кале и тича навън. На което и стъпало на стълбата да е бил, имаше само една етажерка, която се виждаше през отворената врата на дневната, етажерката до писалището.

Той се втурва обратно в дневната и двамата с Андерс отместват с обединени усилия етажерката от стената. Тя стърже пода като трион за нерви. Това е единственият звук, който те могат да чуят в този миг. Изобщо не чуват колата, която спира пред вилата.

Още малко и още малко и още малко... само още няколко сантиметра и ще могат да надникнат зад етажерката! Велики боже — ето го! Един кафяв плик, грижливо закрепен към задната стена на етажерката с кабарчета. Пръстите на Кале треперят от вълнение, когато изважда джобното си ножче, за да махне кабарчетата.

— Не мога да повярвам, че успяхме — задъхва се Андерс, съвсем пребледнял от напрежение, — ... че все пак успяхме!

Кале държи скъпоценния плик в ръката си. Той го гледа със страхопочитание — нали струва сто хиляди крони! Да, вероятно той изобщо не може да се оцени в пари. Какъв миг! Какъв триумф, какво сладко, топло, всепроникващо чувство на удовлетворение!

И в същия миг те чуват нещо! Нещо ужасно. Някой се промъква на верандата. Една ръка натиска дръжката на вратата. Вратата се отваря бавно.

Светлината на настолната лампа пада върху бледите им лица. Те се гледат втренчено, парализирани от отчаяние, почти задушени от страх. След няколко секунди вратата ще се отвори и всичко ще е загубено. Стоят като плъхове в капан. Онези, които са в преддверието, наблюдават входа. Онези в преддверието никога не биха допуснали да им се изплъзне някой, който носи кафяв плик на стойност сто хиляди крони.

— Бързо, бързо! — шепне Кале. — Нагоре по стълбата!

Краката им отказват да ги носят, но със свръхестествена сила на тях им се удава да достигнат стълбата към втория етаж.

После всичко се случва с такава шеметна бързина, че мислите и всяко благоразумие изчезват, потъват в хаос от шум и трясък: възбудени гласове, блъскащи се врати, високи викове, проклетия и бързи стъпки, които идват по стълбата, да — помощ! — помощ! Стъпките са по петите им!

Но ето го прозорецът със завесата, която им махаше игриво в една нощ преди хиляди години. Отвън има стълба — може би, може би тя е спасението. Те се претъркулват през перваза на прозореца върху стълбата, спускат се, не, свличат се надолу по нея и тичат, така както не са тичали никога досега в краткия си живот — тичат, макар да чуват един суров глас горе от прозореца, гласа на Петерс, който вика след тях:

— Ако не спрете, ще стрелям!

Но те са забравили всяко благоразумие. Продължават да тичат, макар че би трябвало да са проумели, че става въпрос за живота им. Тичат и тичат, и вече им се струва, че гърдите им ще се пръснат.

И отново ги чуват, бързите стъпки, които приближават след тях — о, къде на този свят има убежище от тези ужасни стъпки, които отекват в нощта, тези ужасни стъпки, които ще кънтят в сънищата им, докато са живи. Тичат към града. Няма още много дотам, но силите им са на изчерпване. А преследвачите се приближават безмилостно. Няма спасение, всичко е загубено — след няколко секунди всичко ще е приключило.

И тогава те го виждат! Виждат го едновременно. Ето там свети първата улична лампа и светлината ѝ пада върху една добре позната висока фигура в униформата на полицай.

— Чичо Бьорк, чичо Бьорк, чичо Бьорк!

Те крещят така, сякаш се давят и чичо Бьорк започва да им прави знаци да не вдигат такъв невъобразим шум. Когато тръгва срещу тях, той не подозира, че в този миг те го обичат повече от собствените си майки. Кале се хвърля към него и го прегръща запъхтян.

— Скъпи, скъпи чичо Бьорк... арестувайте този бандит там!

Кале се обръща и сочи назад. Но тичащите стъпки зад тях са изчезнали. Доколкото може да се види в мрака, наоколо няма жива душа. Кале въздъхва — той сам не знае дали от облекчение, или от разочарование. Сега не е моментът да се преследват гангстерите. Той съзнава добре това. Същевременно обаче разбира и нещо друго. Той не може да разкаже на полицаия Бьорк какво всъщност се е случило. „Не, не и полицията, не и преди Расмус да е в безопасност.“ Така беше казал професорът. Мракът погълна Петерс. Сигурно вече беше на път към колата си, която бързо ще го върне на острова — при Расмус! Не, не трябва да се въвлича полицията, не трябва да нарушава заръката на

професора. Дори ако дълбоко в себе си мисли, че все пак това би било най-умното.

— Аха, великият детектив отново в действие — подсмивва се полицаят Бьорк. — Къде остави твоя бандит, Кале?

— Измъкнаха се — казва задъхано Андерс, но Кале го настъпва предупредително по пръстите.

Обаче това е съвсем ненужно. Андерс знае, че по въпросите на криминалистиката думата има Кале.

Кале излиза от неудобното положение с някаква шега и Бьорк веднага сменя темата.

— Ама и вие сте ми едни герои — казва той. — Тази сутрин срещнах баща ти, Кале, и той беше здравата ядосан, повярвай ми. Не ви ли е срам да избягате от къщи просто така? Крайно време беше да се върнете!

— Ах, не, ние още не сме се върнали — казва Кале. — Още не сме вкъщи.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ако някой беше минал тази нощ към два часа покрай магазина за хранителни стоки на Виктор Бломквист, сигурно щеше да си помисли, че там са влезли крадци. Зад тезгяха се стрелкаше лъчът на джобно фенерче, а от време на време зад витрината преминаваха две сенки. Никой обаче не видя двете сенки, защото оттам нощем не минава жива душа. Търговецът на хранителни стоки Бломквист и жена му, които си лежаха в леглата точно над магазина, също не чуха нищо, понеже сенките владееха изкуството да се движат безшумно.

— Искам още салам — каза Андерс с пълна уста. — Още салам и още кашкавал!

— Тогава си вземи, хайде — подкани го Кале. Самият той беше изцяло зает с това да натъпче себе си.

Те дъвчеха. Режеха дебели резени пушена шунка и дъвчеха сладко. Белеха цели парчета от най-пикантния салам и не спираха да дъвчат. Извадиха голям мек уханен хляб и го изядоха. Разкъсваха станиола на малките триъгълни парченца топено сирене и те се топяха в устата им. Гребяха с шепи в сандъка със стафиди и продължаваха да дъвчат неуморно. Избраха си блокчета шоколад от рафта със сладки неща и ги загризаха. Те дъвчеха и дъвчеха и дъвчеха... това беше вечерята на живота им, която никога нямаше да забравят.

— Едно знам със сигурност — изпъшка Кале накрая. — Докато съм жив, няма да изям нито една боровинка.

Прекрасно и безгранично заситен, Кале се изкачи по стълбите. Наложил се да пропусне всички стъпала, които скърцаха, понеже с течение на годините майка му беше развила забележителната способност да се събужда именно от това скърцане. Но тя се събуждаше само ако стълбите скърцат под краката на Кале, иначе не — абсолютно свръхестествено явление, от което всъщност трябваше да се заинтересуват психолозите, така мислеше Кале.

В този момент той не искаше да буди нито майка си, нито баща си. Трябваше да вземе само една раница, спалните чували и някои

други принадлежности за къмпингуване. Ако родителите му се събудеха, щяха да прахосат твърде много ценно време за безполезни обяснения.

Впрочем, в течение на годините беше се усъвършенствала и способността на Кале да избягва същите тези скърцащи стъпала и затова той се върна невредим и натоварен долу при Андерс.

Към три и половина сутринта един мотоциклет потегли бързо по шосето, което се виеше към морето.

На масата в магазина на Виктор Бломквист остана къс бяла амбалажна хартия, на която беше написано следното:

Мили татко, можеш да задържиш заплатата ми за този месец, защото взех:

салам 1 кг

виенски наденички 1 кг

пушена шунка 1 кг

топено сирене (сецаш се от кои) 10 парчета

хлебчета 4 парчета

кашкавал 1 кг

масло 1 кг

кибрит 1 пакет

от шоколада по 50 йоре 10 парчета

1 туба бензин (от склада) 10 литра

какао 2 пакета

сухо мляко 2 пакета

захар (на бучки) 1 кг

дъвка 5 пакета

таблетки спирт 10 кутии

Сигурно съм взел и още нещо, за което сега не си спомням. Разбирам, че ми се сърдиш, но ако знаеш какво се случи, нямаше да ми се сърдиш, знам това със сигурност. Ще кажеш ли на чичо Лизандър и на бащата на Андерс да не се притесняват. И не ми се сърди, моля те — нали винаги съм бил добър син. Сега обаче спирам, защото ще се развълнувам.

Сърдечни поздрави и на мама.

P. S.: Нали не ми се сърдиш много?

Тази нощ Ева-Лота спа много неспокойно и се събуди с чувството, че се задава нещо неприятно. Тя се притесняваше за Кале и Андерс. Какво ли се е случило с тях и какво ли е станало с книгата на професора? Неизвестността беше ужасна и тя реши да предприеме атака срещу Ник, щом се появи със закуската. Но когато най-сетне се появи, Ник изглеждаше толкова бесен, че тя се разколеба. Расмус изцвърча радостно „добро утро“, но Ник не му обърна внимание, а тръгна право към Ева-Лота.

— Дяволско изчадие — натърти той.

— Да? — вдигна вежди Ева-Лота.

— Лъжеш като стара циганка, безсрамнице такава — продължи Ник. — Нали каза на шефа, когато те разпитваше, че си била сама... тогава, в нощта, когато се промъкна в колата?

— Искаш да кажеш, когато отвлякохте Расмус — уточни Ева-Лота.

— Да, точно тогава, когато ние... — изръмжа Ник. — Не каза ли, че си била сама.

— Да, така казах!

— Но е било лъжа.

— Защо всъщност? — погледна го невъзмутимо Ева-Лота.

— Защо ли — повтори Ник, имитирайки я и почервения от гняв. — Защото с теб е имало няколко момчета! Признай си!

— Да, представи си, така беше — призна Ева-Лота доволно.

— Да, това са били Андерс и Кале — намеси се Расмус. — И те като Ева-Лота са в Бялата роза. И аз ще стана Бяла роза, така да знаеш!

Ледени тръпки побиха внезапно Ева-Лота. Нима думите на Ник означаваша, че Кале и Андерс са пленени. Ако беше така, все едно че вече бяха погребани. Но тя трябваше веднага да узнае цялата истина! Не издържаше тази неизвестност нито минута повече!

— Откъде впрочем знаеш, че не съм била сама? — попита тя толкова равнодушно, колкото можеше.

— Защото тези проклети нехранимайковци са отмъкнали документите — под носа на шефа! — изкрещя Ник и я погледна злобно.

— Ура! — изкрещя Ева-Лота. — Ура, ура!

— Ура — повтори като ехо Расмус. — Ура!

Ник се обърна към него и в очите му имаше загриженост, загриженост и безпокойство.

— О, тъкмо ти нямаш причина да викаш ура, тъкмо ти! — каза той. — Съмнявам се, че ще викаш така радостно, когато те отведат в чужбина.

— Какви ги говориш? — извика Ева-Лота.

— Казвам, че ще отведат Расмус в чужбина. Утре вечер тук ще пристигне самолет и ще го вземе.

Ева-Лота преглътна безпомощно. После изкрещя и се нахвърли върху Ник. Със стиснати юмруци тя го удряше, удряше го, където свари и крещеше:

— Това е подло! Подло! О, колко сте подли... подли гангстери!

Ник не се защитаваше. Той остави Ева-Лота да го удря. Стоеше там и изглеждаше много уморен. Но нали и той не беше спал миналата нощ...

— Не можах ли твоите проклети приятели да си стоят настрана, трябваше ли да си пъхат носа и тук — каза той накрая. — Не можах ли да му оставят тези проклети документи, заради които е цялата щуротия! Тогава цялата тази мизерия щеше да приключи.

През това време Расмус обмисли съвсем сериозно всичко, което Ник беше казал за самолета, който ще го отведе в чужбина. Той прецени двете възможности. Кое беше по-добре: да лети със самолет в чужбина или да стане Бяла роза? Когато приключи с размишленията, Расмус оповести решението си.

— Не, Ник — заяви той, — няма да летя със самолета в чужбина, искам да стана Бяла роза.

Той се покатери на коленете на Ник и му обясни подробно защо иска да стане Бяла роза. Всичко му обясни: как се промъкваш нощем и се бориш с Червените, как надаваш боен крясък и всичко останало, което беше необходимо, за да му стане ясно на Ник защо беше толкова страхотно, прекрасно приключение да бъдеш Бяла роза. Той трябваше

да разбере, че при тези обстоятелства Расмус не иска да лети в чужбина. Но когато приключи, Ник само поклати глава и рече:

— Не, не, зайче, никога няма да станеш Бяла роза. Вече е твърде късно.

Тогава Расмус слезе от коленете му и се отдалечи от него.

— Ама че глупости, Ник — каза той. — Със сигурност ще стана Бяла роза, не разбираш ли.

Ник тръгна към вратата. Някой го викаше отвън. Расмус го видя да си отива и разбра, че трябва да побърза, ако иска да получи отговор на въпроса, който много го занимаваше.

— Хей, Ник — попита той, — ако се изплюеш от самолет, колко време трябва, за да стигне плюнката ти до земята?

Ник се обърна и погледна загрижено любопитното детско личице.

— Не знам — отвърна той сериозно. — Утре вечер ще можеш сам да провериш.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ева-Лота седеше на кушетката си и размишляваше. Тя дъвчеше кичур от русата си коса и размишляваше напълно отчаяна. И стигна до извода, че всичко е безнадеждно. Как би могла тя, затворена в тази клетка, да попречи на някой да качи Расмус на самолет и да го отведе в чужбина? И какви коварни планове кроеше този Петерс? Вероятно, мислеше си Ева-Лота, той е загубил всяка надежда да се докопа до ценните документи в Швеция. И затова сега иска да принуди професора да направи изчисленията още веднъж. И затова, естествено, ще го отведе в някоя лаборатория в чужбина. А Расмус беше неговият заложник. Бедният малък Расмус не беше страдал много досега, но какво ли щеше да стане с него сред банда престъпници в чужбина? Тя виждаше във въображението си как професорът седи на една маса и прави изчисления, докато един зловец надзирател размахва камшик над Расмус и крещи: „Изобретявай! Изобретявай или!...“.

Гледката беше мъчителна и Ева-Лота изстена тихо.

— Защо хленчиш така? — попита Расмус. — А защо Ник не се връща, за да ме изведе? Искам да пусна моите кораби във водата.

Ева-Лота се замисли. В главата ѝ се оформяше една идея. Когато идеята узря напълно, тя изтича при Расмус.

— Расмус, не ти ли се струва, че днес е много топло?

— Тъхъ — съгласи се Расмус.

— Нали ще бъде прекрасно да се изкъпем в морето.

Расмус рипна от радостна възбуда.

— Ами да — извика той и заподскача въодушевен, — ще отидем да поплуваме! Вече мога да плувам до пет.

С преувеличено възхищение Ева-Лота плесна с ръце.

— О, бих искала да видя това — извика тя. — Но ще трябва хубавичко да поврънкаш на Ник. Иначе няма да стане.

— Ясно — рече Расмус самоуверено. Той знаеше какво да прави, когато беше необходимо.

И когато Ник най-сетне влезе, Расмус се хвърли към него:

— Ник, може ли да отидем да се изкъпем в морето?

— Да се изкъпем в морето ли? — повтори Ник. — И откъде ти хрумна това?

— Толкова е горещо — захленчи Расмус. — Защо да не отидем да се изкъпем в морето, щом е толкова топло.

Ева-Лота си мълчеше. Знаеше, че е най-умно да остави нещата в ръцете на Расмус.

— Мога да плувам до пет — обясни Расмус. — Нима не искаш да видиш как плувам до пет, Ник?

— Е, да — проточи Ник. — Но да ходим чак до морето... Не, не вярвам, че идеята ще се хареса на шефа.

— Но как да ти покажа, че мога да плувам до пет, ако не отидем до морето — попита Расмус с убийствена логика. — Да не искаш да плувам на сухо?

С това за него случаят беше изяснен. Ник едва ли беше толкова глупав да се откаже доброволно от възможността да види как Расмус плува до пет. Той пхна малката си ръчица в големия юмрук на Ник и заяви:

— Хайде, да вървим!

Ник погледна презрително към Ева-Лота и каза грубо:

— Ти няма да дойдеш с нас.

— О, не, тя трябва да дойде, за да види как плувам.

Трудно му беше на Ник да се отбранява срещу настоящите детски гласове. Той сам се презираше за слабостта си, но нещата бяха стигнали дотам, че Расмус можеше да получи от него всичко, което му хрумнеше, само като сложи малката си ръка в неговата и го погледне със своите радостни, изпълнени с надежда очи.

— Е, добре, от мен да мине, тръгваме! — измърмори Ник.

Точно за това беше мечтала Ева-Лота — да се спусне по тясната пътека към пристана и да се хвърли през глава в бистрата вода, която искреше на слънчевата светлина, да полежи на малкия кей, да затвори очи и да не мисли за нищо. Сега обаче, когато всичко това предстоеше, то бе само мъчителна отсрочка, само условие, за да осъществи големия си план.

Расмус, напротив, беше извън себе си от въодушевление. Като весела малка жабка той подскачаше в плитката вода край брега. Ник седеше на пристана и го пазеше, а Расмус го пръскаше безмилостно и

се смееше, крещеше и подскачаше насам-натам и се плъоскаше във водата. Той също така плуваше — сериозен до смърт и без да диша, докато лицето му стана яркочервено. Тогава си пое шумно въздух и изкрещя очарован на Ник:

— Сега видя ли? Видя ли, че мога да плувам до пет?

Ник може би беше видял, а може би не.

— И ти си ми един смешник — рече той. Не каза нищо повече за изключителните умения на Расмус във водата, но звучеше като похвала.

Ева-Лота лежеше по гръб, отпусната върху вълните, които я люлееха. Тя се взираше в небето и непрекъснато си повтаряше: „Запази спокойствие! Само запази спокойствие! Всичко върви по план!“.

Тя обаче не беше съвсем убедена в това и когато Ник извика, че е време да приключват с къпането, усети как пребледнява от вълнение.

— Нека останем още малко във водата, Ник — помоли Расмус.

Ева-Лота обаче не издържа повече. Затова взе Расмус на ръце и каза:

— Не, Расмус, хайде, трябва да тръгваме!

Расмус се задърпа и размаха ръце, като гледаше с надежда към Ник. Но като никога Ева-Лота и Ник бяха на едно и също мнение.

— Хайде, побързайте — настоя Ник. — Най-добре е шефът изобщо да не научи за къпането.

Ева-Лота завлече дърпация се Расмус зад близките храсти. Тя се преоблече със светкавична бързина. После коленичи пред Расмус, за да му помогне. Мъничките му несръчни пръстчета не можеха да се справят с копчетата.

— Никак не е лесно, така да знаеш — пышкаше Расмус. — И как да е лесно, когато копчетата са отзад, а аз съм отпред.

— Аз ще ти ги закопчея — усмихна се Ева-Лота. Сетне с разтреперан от вълнение глас тя прошепна: — Расмус, искаш ли да станеш Бяла роза?

— Не е ли ясно — изпъчи се Расмус. — Кале каза, че...

— Добре, но тогава ще правиш точно това, което ти кажа — прекъсна го Ева-Лота.

— И какво да правя?

— Трябва да ми подадеш ръка и после ще избягаме оттук колкото се може по-бързо.

— Обаче Ник ще се ядоса — възрази натъжен Расмус.

— Сега не е време да мислим за Ник — прошепна Ева-Лота. — Трябва да потърсим скривалището, което са построили Кале и Андерс...

— Ще свършите ли най-сетне, или да дойда да ви помогна? — провикна се Ник откъм пристана.

— Спокойно! — отвърна Ева-Лота. — Ще дойдем, когато дойдем!

После тя взе ръката на Расмус и прошепна развълнувано:

— Хайде, Расмус, да бягаме оттук!

И Расмус затича след нея с всичката сила на петгодишните си крачета. Те тичаха между елите. Расмус правеше големи усилия да следва темпото на Ева-Лота. Тя трябваше да се убеди каква добра Бяла роза беше той. Докато тичаше, той изпуфтя:

— Е, добре поне че Ник видя как мога да плувам до пет!

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Слънцето започна да залязва. Расмус беше уморен. Приключението не му харесваше. От много часове то вече не му харесваше.

— Уф, колко много дървета има в тази гора — оплака се той. — Кога най-сетне ще стигнем скривалището?

Ева-Лота много би искала да може да му отговори. Тя беше съгласна с Расмус: в тази гора имаше твърде много дървета. И твърде много малки скали, които трябваше да изкатерят, твърде много дупки, в които падаха, твърде много повалени дървета, които препречваха пътя, твърде много клони и храсти, които оставяха кървави следи по краката. И твърде малко саморъчно направени скривалища. Там имаше само едно-единствено малко скривалище, за което тя копнееше, но точно него не можеха да открият. Ева-Лота усещаше как в нея се надига негодувание. Преди ѝ се струваше толкова лесно да намерят скривалището, но сега вече се съмняваше в това дали то изобщо съществува. Пък и да го откриеха — дали Андерс и Кале щяха да се върнат там? Дали изобщо са се върнали на острова, след като са намерили тайните документи? Хиляди неща може да са се случили междувремето и да са попречили на завръщането им. Възможно ли беше да са съвсем сами на острова, Расмус и тя — и гангстерите? Ева-Лота изстена само като си го помисли. *Миличък, миличък Андерс, и ти Кале, най-добрият от всички приятели, моля ви, бъдете в скривалището, молеше се тя тихо и отчаяно. И нека най-сетне да го намеря, моля.*

— Само боровинки и боровинки — мърмореше Расмус и гледаше лошо към боровинковите храсти, които стигаха до над коленете му. — Искам пържена шунка.

— Напълно те разбирам — съгласи се Ева-Лота, — но за съжаление в гората не расте пържена шунка.

Расмус изсумтя презрително и с това изрази недоволството си от тази прищявка на природата.

— Освен това си искам корабите. — Така отново стигнаха до темата, която го занимаваше през целия път. — И защо не ми каза да си взема корабите?

Малко чудовище, мислеше си Ева-Лота. В какви безумни авантюри се беше впуснала, само за да го спаси от ужасната му участ, а ето че той сега топуркаше с крачета до нея и хленчеше за пържена шунка и корабчетата си от брезова кора. Но преди да беше довършила тази мисъл, тя го съжали и импулсивно го прегърна. Толкова беше малък още... и толкова изморен и гладен — нищо чудно, че хленчеше.

— Разбери, Расмус — помоли го тя, — съвсем не ми беше до твоите кораби.

— Тогава мисля, че си глупава! — каза безсърдечно Расмус.

И после взе че седна в боровинковите храсти. Не искаше да върви повече. Никакви молби не помогнаха. Напразно Ева-Лота се опита да го подмами — може би скривалището е вече съвсем наблизо, каза тя, може би е само на няколко крачки!

— Не искам — запъна се Расмус, — краката ми са уморени.

За миг Ева-Лота размисли дали да даде воля на сълзите, надигнали се някъде в гърлото ѝ. После стисна зъби. Седна при Расмус, облегна гръб на някакъв голям камък и притисна Расмус към себе си.

— Ела при мен и почини малко — каза тя.

Расмус се намести с въздишка на мекия мъх и сложи глава в скута на Ева-Лота. Изглеждаше твърдо решен никога вече да не помръдне от това място. Той мигаше сънено, а момичето си мислеше: ако го оставя да поспи малко, после сигурно ще стане по-лесно! Тя взе ръката му и той си я остави, без да каже нищо. Тя му запя. Расмус опита да държи очите си отворени и проследи една пеперуда, която се носеше над боровинките.

— Боровинките в гората, боровинките... — пееше тихо Ева-Лота.

Расмус обаче не хареса песента.

— По-добре пей за пържената шунка в гората — възмути се той и заспа.

Ева-Лота въздъхна. Искаше ѝ се и тя да може да поспи. Искаше ѝ се да заспи и да се събуди вкъщи в своето легло и да открие, че само е

сънувала този кошмар. Загрижена и неспокойна, тя седеше там и се чувстваше много самотна.

Тогава някъде наблизо се чува гласове. Гласове, които се приближаваха и които тя познаваше, а малко след това шум от клони, по които стъпваха нечии обувки. Може ли човек да преживее такъв ужас! Без да умре от него! Не, той не умира, но е така парализиран от страх, че не може да помръдне. Само сърцето бие диво и мъчително в гърдите. Бяха Ник и Блом, които приближаваха между дървета. Оня Сванберг сигурно също беше с тях.

Нямаше какво да се прави. Расмус спеше в скута ѝ. Не можеше да го събуди и да избягат. Това изобщо нямаше да помогне. Нямаше да стигнат далече. Така че със същия успех можеше да си остане на мястото и да изчака докато ги заловят.

Сега те бяха толкова близо, че Ева-Лота можеше да чуе какво говореха.

— Не бях виждал Петерс толкова разгневен — говореше Блом. — И не се изненадвам. Ти си идиот, Ник.

Ник изръмжа:

— Всичко е заради момичето — оправда се той. — Иска ми се да си поговоря с нея още веднъж. Почакай само, докато я спипам.

— Едва ли ще чакам дълго — подсмихна се Блом. — Те двамата трябва да са все още на острова.

— Не бери грижа — закани се Ник. — Ще ги намеря, дори ако трябва да претърся всеки храст поотделно.

Ева-Лота затвори очи. Бяха само на десет крачки от нея и тя не искаше да ги гледа. Стискаше очи и чакаше. Защо не я открият по-скоро, за да може най-сетне да си поплаче — откога чакаше удобна възможност.

Тя седеше, облегната с гръб на големия обрасъл с мъх камък, стискаше очи и слушаше гласовете зад камъка. Толкова близо, толкова ужасно близо! Но скоро след това вече не толкова близо, дори все по-далеч. Те ставаха все по-слаби и по-слаби, докато накрая напълно заглъхнаха и наоколо стана толкова необикновено тихо. Само едно малко птиче цвъртеше в храстите и това беше единственият звук, който се чуваше. Ева-Лота седя дълго, дълго, облегната на мъха. Не смееше да помръдне. И не искаше да помръдне. Искаше да си остане така седнала и да не трябва да прави нищо повече през целия си живот.

Накрая Расмус се събуди и Ева-Лота разбра, че трябва да се стегне.

— Хайде, Расмус — подкани го тя, — не можем да седим вечно тук.

Тя се огледа неспокойно. Слънцето не грееше вече. Големи тъмни облаци се носеха по небето. По всичко личеше, че се задава дъжд. Ето че вече закапаха първите капки.

— Искам при татко — заяви Расмус. — Не искам повече в гората, искам при моя татко!

— Сега не можем да отидем при твоя татко — рече отчаяно Ева-Лота. — Трябва да открием Кале и Андерс, иначе не знам какво ще стане с нас!

Тя си проправи път през боровинковите храсти, а Расмус я последва, хленчещ като малко кученце.

— Искам нещо да ям — хленчеше той. — Искам си корабите от брезова кора.

Ева-Лота не каза нищо повече, тя мълчеше. Тогава чу зад себе си отчаян плач. Тя се обърна и видя малкото нещастно човече, застанало между боровинковите храсти с изкривена уста и едри сълзи, които се стичаха по страните му.

— О, Расмус, моля те не плачи — помоли Ева-Лота, макар че самата тя искаше да направи същото. — Не плачи! Миличък малък Расмус, защо плачеш?

— Плача, защото... — хлъцна Расмус. — Плача, защото... мама е в болница.

Който иска да стане Бяла роза има все пак право да плаче, когато мама е в болница.

— Да, но скоро тя отново ще оздравее — успокои го Ева-Лота. — Нали сам ти каза така.

— И все пак плача точно затова — извика капризно Расмус. — Защото забравих да плача затова още преди, глупава Ева-Лота!

Дъждът се усилваше. Безмилостен и студен, той се лееше върху тях и скоро тънките им дрехи прогизнаха. Освен това ставаше все по-тъмно. Дълбоки сенки легнаха между дърветата. Скоро нямаше да могат да виждат и на крачка пред себе си. Те се провираха напред, мокри, загубили всяка надежда, гладни и отчаяни.

— Не искам в гората, когато е тъмно — крещеше Расмус. — Представи си, не искам...

Ева-Лота изтри няколко дъждовни капки от лицето си. А може би всъщност бяха сълзи. Тя спря. Притисна Расмус към себе си и рече с треперещ глас:

— Расмус, Бялата роза трябва да бъде храбра. Сега ние двамата с теб сме Бели рози и искаме да направим нещо велико.

— Какво? — попита Расмус.

— Ще пропълзим под някоя ела и ще спим там до сутринта.

Бъдещият рицар на Бялата роза извреця, сякаш го набождаха на кол.

— Не искам в гората, когато е тъмно! Чуваш ли тъпа Ева-Лота, не искам! Не искам и не искам и не искам!

— Но сигурно искаш в нашето скривалище?

Това беше гласът на Кале. Спокойният, уверен глас на Кале. Беше по-хубав от глас на архангел, така ѝ се стори на Ева-Лота. Не защото вече беше чувала или виждала архангел, не, а защото беше сигурна, че той, въпреки божествеността си, не би могъл да се сравнява с Кале, който идваше насреща им от тъмното с джобно фенерче в ръка.

Сълзите сами потекоха по лицето на Ева-Лота. Но сега тя ги остави да се леят на воля.

— Ти ли си, Кале... ти ли си наистина... наистина ли? — изхълца тя.

— Как, за бога, се озовахте тук? — не вярваше на очите си Кале. — Да не сте се чупили?

— И още как — отвърна Ева-Лота. — От сутринта!

— Да, чупихме се, за да стана Бяла роза — потвърди Расмус.

— Андерс! — провикна се Кале. — Андерс, ела тук, искам да ти покажа едно чудо на чудесата! Ева-Лота и Расмус са тук!

Те седяха в скривалището върху елховите клони и бяха много щастливи. Продължаваше да вали и тъмнината навън между дърветата беше станала още по-черна. Но какво ги засягаше това? Тук вътре беше сухо и топло, имаха сухи дрехи, животът вече не беше толкова тежък и противен както допреди малко. Малкият син пламък на спиртника на Кале трептеше бодро под тенджерата с горещо какао, а Андерс режеше цели планини филии.

— Толкова е хубаво, че не е за вярване — въздъхна доволно Ева-Лота. — Суха съм, топло ми е, а ако някой ми даде още три, четири, пет, шест сандвича, ще бъда и сита.

— Аз пък искам още пържена шунка — заяви Расмус. — И още какао.

Той протегна чашата си и получи още какао. Пиеше го на дълбоки, доволни глътки, като разля само няколко капки върху анцуга на Кале, в който го облякоха и който му беше толкова голям, че той почти изчезна в топлата вълнена дреха. Расмус скри предвидливо пръстите си в крачолите, за да не остане нито крайче от него навън и да мръзне. О, колко прекрасно беше всичко, това скривалище и анцуга и сандвичите с шунка — всичко беше прекрасно.

— Сега вече сигурно съм почти Бяла роза? — попита той с надежда между две хапки.

— Да, малко ти трябва още — увери го Кале.

Самият той в този момент беше толкова доволен и щастлив, колкото изобщо може да бъде един човек. Как великолепно се бяха стекли обстоятелствата! Расмус беше спасен, документите бяха спасени, скоро целият този кошмар щеше да приключи.

— Утре сутринта ще вземем лодката и ще откараме Расмус на сушата — каза той. — После ще се обадим на чичо Бьорк, за да спасят професора. А после професорът ще получи своите секретни документи...

— А после Червените ще слушат за това, докато им окапят ушите — допълни Андерс.

— А къде впрочем са документите? — полюбопитства Ева-Лота.

— Скрих ги — отвърна лаконично Кале, — но предпочитам да не ви казвам къде.

— Защо не?

— По-добре е само един да знае това — обясни Кале. — Още не сме в пълна сигурност. И докато е така, ще си мълча.

— Да, напълно си прав — потвърди Андерс. — Но утре все едно ще научим. Представете си, утре сме у дома! Ще бъде прекрасно, наистина!

Расмус беше на друго мнение.

— Много по-хубаво ще бъде да си останем тук, в скривалището — каза той. — Искам завинаги, завинаги, завинаги да си остана тук.

Можем да останем поне няколко дни.

— А, не, хиляди благодарности — разтърси глава Ева-Лота и потрепери при мисълта за минутите в гората, когато Ник и Блом бяха на няколко крачки от тях. Сега въпросът беше да изчезнат по най-бързия начин от острова, щом се съмне. Засега нощта ги закриляше, но през деня тук щеше да стане опасно. Ник беше се заканил да претърси всеки храст на острова и Ева-Лота нямаше ни най-малко желание да го чака да свърши с търсенето.

Дъждът постепенно престана и малкият къс от небето, който се виждаше от отвора на скривалището, се обсипа със звезди.

— Имам нужда от малко чист въздух, преди да заспя — каза Андерс и изпълзя навън. След малко той повика останалите. — Елате, ще ви покажа нещо!

— Какво ли би могъл да ни покажеш в тъмното — усъмни се Ева-Лота.

— Звездите — отвърна Андерс.

Ева-Лота и Кале се спогледаха.

— Той да не би да е станал сантиментален? — разтревожи се Кале. — Я по-добре да се погрижим за него.

Един след друг те се промъкнаха през тесния отвор. Расмус се поколеба за малко. Тук в скривалището беше светло. Кале и Андерс бяха закачили на покрива джобните си фенерчета. Тук беше светло и топло, навън беше тъмно, а на него му беше дошло до гуша от тъмно.

Но той не се колеба дълго. Искаше да бъде там, където са Ева-Лота и Кале. Той изпълзя на четири крака през отвора като малко животинче, което подава предпазливо нос от хралупата си през нощта.

Те стояха навън, плътно един до друг и съвсем тихо. Стояха тихо под звездите, които горяха там горе в черното небе. Нямаха желание да говорят, стояха си заедно и се вслушваха в тъмнината. Никога преди не бяха чували дълбокия шепот на спящите гори. Беше странна мелодия и те се почувстваха много особено.

Расмус пхна ръчица в дланта на Ева-Лота. Това тук беше нещо, което още не беше преживявал; то го правеше щастлив и в същото време навяваше страх. Затова той предпочете да държи някого за ръката. Тогава внезапно усети, че всичко това му харесва. Харесваха му горите, дори когато беше тъмно и дърветата шумяха така странно, харесваше малките вълни, които се разбиваха в скалите, а най-много

харесваше звездите. Те светеха така сияйно и му намигаха така приветливо. Той отметна глава назад и погледна право нагоре към дружелюбните звезди. Стисна ръката на Ева-Лота и рече със замечтан глас:

— Представяте ли си колко хубаво е вътре в небето, щом е толкова хубаво отвън!

Никой не му отговори. Никой не каза нито дума. Накрая Ева-Лота се наведе към него и го прегърна.

— А сега, Расмус, трябва да спиш. Ще спиш в едно малко скривалище в голямата гора. Това не е ли чудесно?

— Дааа! — отвърна Расмус, абсолютно убеден.

А когато малко по-късно пропълзя при Ева-Лота в спалния чувал и си лежеше там и си спомняше, че вече беше почти Бяла роза, той въздъхна дълбоко от щастие. Зарови нос в ръката на Ева-Лота и усети, че иска да заспи. Ще разкаже всичко на татко, колко хубаво беше да спи през нощта в скривалище от елхови клони. Сега вътре беше тъмно. Кале беше загасил джобните фенерчета, но Ева-Лота беше до него и приветливите звезди там отвън сигурно продължаваха да трептят на небето.

— Колко място щях да имам в спалния чувал, ако не беше се разположил така — изпъшка Андерс и сръга Кале.

Кале също го сръга.

— Жалко, че не се сетихме да вземем за теб двойно легло — каза той. — Но все пак лека нощ!

Пет минути по-късно всички спяха, дълбоко и безгрижно и без страх от идващия ден.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Скоро ще са далеч оттук. След няколко минути ще отплават и никога повече няма да видят този остров. Кале се поколеба за миг, преди да скочи в лодката. Огледа се. Това беше тяхното убежище през последните няколко неспокойни дни и нощи. Ето там беше скалата, на която се пекоха с Андерс, толкова примамлива под първите утринни лъчи. В падината отзад беше скривалището им. Кале не можеше да го види от брега, но знаеше, че е там, празно и напуснато, и че никога вече няма да ги приюти.

— Ще дойдеш ли най-сетне? — повика го нервно Ева-Лота. — Искам да се махам оттук. Това е единственото, което искам в този миг.

Тя седеше на пейката на кърмата, а до нея беше Расмус. Тя бързаше повече от всички да се махне оттук. Всяка секунда беше скъпоценна, знаеше го със сигурност. Можеше съвсем ясно да си представи колко е разгневен Петерс от тяхното бягство и че няма да се спре пред нищо, за да ги залови отново. Затова беше необходимо да бързат, всички знаеха това, Кале също. Нямахме време за сантименталности. С един скок Кале се озова в лодката, където Андерс вече държеше греблата.

— Е — въздъхна Кале, — значи сме готови.

— Да, готови сме — потвърди Андерс и започна да гребе.

Но внезапно той спря и направи гримаса.

— Само дето... ами, с две думи, забравил съм си фенерчето — изтърси той. — Да, да, да, знам, че съм разпилян. Но ще ми трябват само няколко секунди, за да отида и да си го взема.

Той скочи на сушата близо до скалата, на която се пекоха, и изчезна.

Останалите зачакаха. Отначало доста неспокойно, а след малко още по-неспокойно. Само Расмус седеше невъзмутим на пейката и си топеше пръстите във водата.

— Ако не се върне веднага, ще крещя — закани се Ева-Лота.

— Сигурно е открил птиче гнездо или нещо такова — процеди Кале ядосано. — Хей, Расмус, тичай и му кажи, че ще тръгнем без него!

Расмус послушно се върна на сушата. Те го гледаха как се изкачва по скалата с малки скокове.

Продължиха да чакат. Чакаха и чакаха и се взираха като омагьосани в гърбицата на скалата, откъдето трябваше да се появят изчезналите. Но никой не идваше. Скалата се издигаше пуста пред тях, сякаш там никога не беше стъпвал човешки крак. Един палав костур подскочи току до лодката и тръстиките край брега се разлюляха. Иначе наоколо беше тихо. Зловещо тихо, както внезапно осъзнаха.

— По дяволите, какво правят тези двамата? — обади се Кале неспокойно. — Струва ми се, че трябва да отида и да видя.

— Тогава идвам и аз — надигна се Ева-Лота. — Няма да издържа да стоя тук сама и да чакам.

Кале завърза лодката и те скочиха на сушата. Изтичаха по скалата, също като Андерс. И като Расмус. Долу в падината беше скривалището. Не се виждаше никой, не се чуваха никакви гласове. Само тази страшна тишина.

— Ако това е някоя от обичайните шеги на Андерс — закани се Кале и пропълзя в скривалището, — просто ще му дръпна един бой и...

Той не каза нищо повече. Ева-Лота, на две крачки след него, чу само един полузадушен вик и закрещя диво и отчаяно:

— Какво става, Кале, какво става?

В същия миг тя усети една груба ръка на тила си и чу добре познат глас:

— Е, дяволско изчадие, изкъпа ли се добре?

Беше Ник, червен като рак от гняв. А от скривалището се появиха Блом и Сванберг. Те водеха със себе си трима пленници и очите на Ева-Лота се напълниха със сълзи като ги видя. Това беше краят. Това вече беше краят. Всичко се бе оказало напразно. Можеха просто да легнат в тревата и да умрат.

Сърцето я заболя като видя Расмус. Той не беше на себе си. Бореше се отчаяно, за да се освободи от нещо, с което бяха запушили устата му и което му пречеше да крещи. Ник поиска да му помогне, но

не събуди благодарност у Расмус. Щом му отпушиха устата, той се изплю гневно срещу моряка и изкрещя:

— Ти си глупав, Ник! Пфу, по дяволите, колко си глупав!

Беше горчиво завръщане. Сигурно така са се чувствали избягалите в джунглата каторжници, когато са ги връщали на Дяволския остров, мислеше си Кале, свил юмруци. Водеха ги като същински пленници. Бяха вързани един за друг с въже, той, Ева-Лота и Андерс. До тях вървеше Блом, надзирател от най-отвратителната порода, а зад тях беше Ник. Той носеше Расмус, който не преставаше да вика, че според него Ник е отвратително глупав. Сванберг беше се погрижил за лодката и също се връщаше в лагера на похитителите.

Ник беше в много лошо настроение. А всъщност трябваше да се радва, че се връща с плячка при Петерс. Но и да се радваше, той не го показваше. Вървеше след тях и ругаеше през цялото време.

— Проклети хлапета! Защо взехте лодката? Да не би да си мислехте, че ние няма да забележим, а? И след като взехте лодката, защо останахте на острова, идиоти такива?

Да, наистина, защо го направиха, мислеше си Кале горчиво. Защо още миналата вечер не се прехвърлиха на сушата, макар че Расмус беше уморен, валеше и беше тъмно? Защо не изчезнаха от този остров когато му беше времето? Ник беше прав — те бяха пълни идиоти. И все пак беше странно, че тъкмо той ги упрекуваше за това. Той наистина не изглеждаше особено зарадван, че отново ги е заловил.

— Аз мисля, че гангстерите изобщо не са добри — знаеше си своето Расмус.

Ник не отговори нищо, само гледаше злобно и продължаваше да проклина.

— И защо взехте документите, а? Вие двамата тъпоумници там отпред, защо откраднахте книжата?

Двамата тъпоумници не отговориха нищо. Те продължиха да мълчат и по-късно, когато Петерс ги попита същото.

Седяха всеки на своята кушетка в бунгалото на Ева-Лота и бяха толкова паднали духом, че вече дори не ги беше страх от Петерс, макар че той опитваше всички възможни средства да ги наплаши до смърт.

— Това са неща, от които не разбирате — крещеше им той, — и изобщо не биваше да се намесвате. Лошо ви се пише, ако не кажете веднага къде оставихте документите миналата нощ.

Той ги изгледа със студените си черни очи и изрева:

— Е, хайде, да приключваме! Изплюйте камъчето! Къде оставихте документите?

Те мълчаха. Това изглежда беше най-сигурният начин да се вбеси Петерс, защото той се нахвърли върху Андерс, сякаш искаше да го убие. Хвана главата му и го разтърси диво.

— Къде са документите? — крещеше той. — Отговаряй, иначе ще ти счупя врата!

Тогава се намеси Расмус.

— Това вече е върхът на глупостта — заяви той. — Андерс изобщо не знае къде са документите. Само Кале знае. Той каза, че е по-добре да знае само един.

Петерс пусна Андерс и погледна Расмус.

— Така значи — проточи той. Сетне се обърна към Кале. — Ти ли беше Кале? Давам ти един час да размислиш. Един час и нито минута повече. След това с теб ще се случи нещо крайно неприятно. По-лошо от всичко, което си преживял някога, ясно ли е?

Кале изглеждаше толкова хладнокръвен, колкото трябваше да бъде великият детектив Бломквист в подобни ситуации.

— Не се опитвайте да ме изплашите, защото изобщо не ви е по силите — заяви той. А мислено добави: „Защото вече съм толкова изплашен, че по-лошо изобщо не би могло да стане“.

Петерс запали цигара. Ръцете му трепереха. Той изгледа изпитателно Кале, преди да продължи:

— Не знам дали си достатъчно интелигентен, за да следваш мисълта ми. Ако си, то време е да използваш своята интелигентност. Може би тогава ще разбереш за какво става въпрос. Положението е следното: по причини, които не искам да ти обяснявам, се впуснах в нещо, което е абсолютно незаконно. Ще ме затворят за цял живот, ако остана в Швеция, и затова нямам намерение да стоя тук нито секунда повече от необходимото. Ще замина за чужбина и искам да взема със себе си тези секретни документи. Разбираш ли ме? Не вярвам да си толкова глупав и да не разбираш, че ще направя всичко — наистина всичко, за да науча от теб мястото, където си скрил книгата.

Кале кимна. Той разбираше много добре, че Петерс не би се спрял пред нищо. Разбираше също, че скоро ще трябва да се предаде и да издаде тайната. Пък и как ли момче на неговата възраст би могло да се справи с толкова безогледен противник като Петерс? Но той все пак имаше един час време за размисъл и искаше да го използва. Не искаше да вдигне бялото знаме, преди да е преценил всички възможности.

— Искам да размисля — рече той кратко и Петерс кимна.

— Добре — каза той. — Давам ти един час! И използвай интелекта си, ако наистина имаш такъв!

Той тръгна, а Ник, който през цялото време стоеше там с мрачна физиономия и слушаше разговора, го последва към вратата. Но когато Петерс изчезна, Ник се обърна и отиде при Кале. Вече не изглеждаше ожесточен. Той погледна Кале в очите почти умолително и му каза тихо:

— Я по-добре разкажи на шефа къде са документите, а! За да приключим най-сетне с цялата тази мизерия. Защо просто не го направиш? Заради Расмус, ако не за друго?

Кале не отговори и Ник тръгна. На вратата той се обърна и погледна натъжен към Расмус.

— А после ще ти издялам нов кораб — обеща той. — Много по-голям.

— Не искам кораб — отвърна Расмус безмилостно. — И вече изобщо не мисля, че похитителите на деца са мили хора.

А след това те бяха оставени на самите себе си. Чуха как Ник завъртя ключа в ключалката. После чуваха само шума на короните на дърветата отвън.

— Страхотно... вятърът се усили — каза Андерс, след като известно време стояха безмълвни.

— Да — съгласи се Ева-Лота. — Това е добре. Нека да духа още по-силно, та Сванберг да се обърне с лодката — добави тя с надежда. После погледна Кале. — Един час. След един час той отново ще бъде тук. Какво ще правим, Кале?

— Трябва да му кажеш къде си ги скрил — настоя Андерс. — Иначе той ще те убие.

Кале прокара пръсти през перчема си. „Используй интелекта си — беше казал Петерс. Кале беше твърдо решен да го послуша. Може

би ако си напругне достатъчно мозъка, ще се сети за нещо, което да ги спаси.“

— Само ако можех да избягам — обади се той замислено. — Добре щеше да бъде, ако можех да избягам...

— Да, обаче ако можеше да свалиш Луната, щеше да бъде още по-добре — присмя му се Андерс.

Кале не отговори. Той размишляваше.

— Я чуйте — каза той накрая. — По това време Ник трябва да дойде с храната, нали така?

— Да — отговори Ева-Лота, — предполагам. По това време обикновено получавахме поне закуска. Но Петерс може да реши да ни държи гладни.

— Не и Расмус — намеси се Андерс. — Ник няма да остави Расмус гладен!

— Представете си, ако се нахвърлим всички върху Ник — всички наведнъж — започна Кале. — Когато дойде със закуската. Смятате ли, че ще можете да го задържите, докато избягам?

Лицето на Ева-Лота се проясни.

— Става — заяви тя. — Сигурна съм, че ще стане. О, най-сетне ще халосам Ник по тъпата глава! Откога копнея за това!

— И аз ще халосам Ник по тъпата глава — рипна възхитен Расмус. Но после си спомни за лъка и корабите от брезова кора и добави замислено: — Е, няма да удриям толкова силно. Той все пак беше толкова добър...

Другите не го слушаха. Ник можеше да дойде всеки момент и сега въпросът беше да са готови за това.

— После какво ще правиш, Кале — попита развълнувано Ева-Лота. — Искам да кажа, след като избягаш?

— Ще преплувам до сушата и ще доведа полиция. Професорът да казва каквото си ще. Трябва да повикаме на помощ полиция! Отдавна трябваше да го направим!

Ева-Лота потрепери.

— Да, да — каза тя. — Само че кой знае какво ще направи Петерс, преди полицията да е стигнала до острова.

— Шшшт! — предупреди ги Андерс. — Ник идва.

Те се втурнаха безшумно към вратата и застанаха от двете ѝ страни. Чуха приближаващите стъпки на Ник, чуха също потракването

на таблата със съдовете, която той носеше. Чуха как ключът се завъртя в ключалката и напрегнаха всеки нерв и всеки мускул по телата си. Сега, сега моментът беше дошъл!

— Нося ти бъркани яйца, мъничък Расмус — извика Ник, докато отваряше. — Нали ти харесват...

Той така и не разбра дали Расмус обича бъркани яйца. Защото в същата секунда те се нахвърлиха върху него. Таблата падна с трясък на пода, бърканите яйца опръскаха килима. Децата висяха по ръцете и краката на Ник, драскаха го, удряха го, катереха се по него, седнаха отгоре му, дърпаха го за косите и натиснаха главата му към пода. Ник ръмжеше като изненадан лъв, а Расмус подскачаше с кратки тържествуващи викове около борещите се. Ето това вече наистина приличаше на Война на розите и негов дълг беше да помага както може.

Той се поколеба за миг, защото въпреки всичко Ник беше негов приятел. Но след задълбочен размисъл се засили и го ритна здравата отзад. Андерс и Ева-Лота се бореха като никога преди, а Кале изхвърча светкавично през вратата. Всичко свърши за няколко секунди. Ник беше истински великан и когато се съвзе от изненадата, трябваше само да разтърси ръце, за да се освободи. Объркан и озлобен, той се изправи на крака и веднага разбра, че Кале е изчезнал. Хвърли се към вратата и понечи да я отвори. Но тя беше заключена.

Един миг той остана така, втрепенен глупаво пред себе си. След това се хвърли с цялата си тежест върху вратата, но тя беше стабилна и изобщо не поддаде.

— Кой, по дяволите, заключи вратата? — изрева той побеснял.

Расмус продължаваше да подскача наоколо, бодро и жизнерадостно.

— Аз бях — изкрещя той. — Аз бях! Кале изтича навън, а аз заключих след него.

Ник го сграбчи за ръката.

— Къде сложи ключа, малък разбойник?

— Ох, ама така боли — изпищя Расмус. — Остави ме, глупако!

Ник го разтърси още веднъж.

— Къде сложи ключа, искам да знам!

— Изхвърлих го през прозореца, разбра ли! — опули му се Расмус.

— Браво, Расмус! — извика Андерс.

Ева-Лота се изсмя високо и доволно.

— Сега ще видиш, малък Ник, какво е да си пленник — заяви тя.

— О, и ще бъде много интересно да чуем какво ще каже Петерс за това — добави Андерс.

Ник се отпусна тежко на най-близката кушетка. Виждаше се, че се опитва да подреди мислите в главата си. Когато го направи, той внезапно избухна в смях.

— О, да, много интересно ще бъде да чуем какво ще каже шефът. — Той продължи да се смее. — Много весело ще бъде! — После внезапно отново стана сериозен. — Но ще свърши зле! Трябва да спипам оня нехранимайко, преди да е сторил някоя пакост.

— Преди да извика полицията, искаш да кажеш! — уточни Ева-Лота. — Е, в такъв случай ще трябва да побързаш, мъничък Ник.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Духаше свеж западен вятър, който се усилваше с всяка минута. С глух вой той превиваше върховете на елите и гонеше малки коварни вълни през протока, който делеше острова от континента. Кале, все още задъхан след битката с Ник и лудешкия бяг, стоеше на брега и гледаше отчаяно разпенената вода. Никой смъртен не би могъл да преплува протока, без да рискува живота си. Дори с малка гребна лодка би било опасно начинание. Освен това той нямаше лодка. В този час на деня не смееше да приближи пристана, пък и там едва ли беше останала лодка, която да не е здраво заключена.

Кале не виждаше никакъв изход. Всички тези препятствия, които никнеха пред тях, му бяха дошли до гуша. Не му оставаше нищо друго освен да изчака, докато вятърът отслабне — а това можеше да трае много дни. Къде да се приюти през това време и от какво да живее? Не можеше да се върне в скривалището. Първо там щяха да го потърсят. Нямаше вече и нищо за ядене, похитителите бяха конфискували запасите им. Наистина не би могло да стане по-зле, мислеше си Кале, докато блуждаеше уплашен и безпомощен между елите. Всеки момент можеше да налети на Ник. Трябваше бързо да реши какво да прави.

Тогава вятърът донесе силни викове за помощ откъм бунгалото на Ева-Лота. От страх по тялото му изби студена пот. Нима виковете означаваха, че в този момент Петерс си отмъщава на другите за неговото бягство по някакъв сатанински начин? Само от тази мисъл коленете му се подкосиха. Той трябваше да разбере какво ставаше горе.

Върна се по обиколни пътища там, откъдето беше избягал преди малко. Колкото повече приближаваше бунгалото, толкова по-добре можеше да различи гласовете и за свое учудване той установи, че за помощ вика не друг, а Ник. Ник, а понякога и Расмус. Какво, за бога, правеха Андерс и Ева-Лота с Ник, та той ревеше така? Любопитството не даваше мира на Кале, макар че беше доста рисковано да приближава бунгалото. За щастие гората стигаше почти до задната му

страна. С известна сръчност той можеше да се приближи до прозореца на Ева-Лота, без да бъде видян.

Кале напредваше между елите. Вече беше толкова близо, че можеше да чуе как Ник фучи и проклина в стаята. Чуваше и доволните гласове на останалите. Нямаше съмнение, че вече не налагат Ник — но тогава защо беше толкова бесен? И защо стои в бунгалото, вместо да търси Кале навън? Но какво блестеше там, между елите точно под носа на Кале?

Ключ! Кале го вдигна и го разгледа внимателно. Да не би да беше ключът за бунгалото на Ева-Лота? Но как се бе озовал тук? Нов изблик на недоволство отговори на въпросите на Кале.

— Петерс, помощ! — викаше Ник. — Заклучиха ме. Елате, отключете!

Радостна усмивка се разля по лицето на Кале. Ник беше заключен заедно с пленниците си. Точка за Бялата роза. Кале прибра доволен ключа в джоба на панталоните си.

Тогава чу, че Петерс, Блом и Сванберг тичат към бунгалото. Вцепени се от ужас. След няколко минути щеше да започне ловът на вещици и те щяха да го търсят както още не бяха търсили никого. За Петерс беше смъртна заплаха Кале отново да е на свобода. Ясно беше, че Кале ще опита с всички средства да доведе помощ. Затова за Петерс нямаше нищо по-важно от това да предотврати на всяка цена бягството на Кале от острова. Той не би се спрял пред нищо. Кале пребледня под слънчевия си загар. Той лежеше сред елите и слушаше, изпълнен със страх, приближаващите стъпки. Трябваше да открие скривалище за себе си, трябваше да го открие веднага, за няколко скъпоценни секунди.

И тогава внезапно го видя, точно пред очите си. Приказно скривалище. Никой не би се сетил да го търси там. Под каменната основа на бунгалото имаше достатъчно място, за да се разположи човек удобно легнал. Само тук, от задната страна основата беше стъпила върху каменни подпори, защото бунгалото беше на склона, който се спускаше към морето. Край подпорите растеше висока трева и малки цъфнали храсти, които добре можеха да го скрият, ако на някой му хрумнеше да го търси зад къщата. Бърз като невестулка, Кале се вмъкна под бунгалото. Ако ме потърсят тук, значи са ненормални,

помисли си той. Ако имат поне малко разум в главата, те трябва да търсят беглеца колкото се може по-далеч от затвора, а не под него.

Кале си лежеше отдолу и усети земетресението, което се разрази, щом Петерс схвана какво се беше случило.

— Тичайте! — изрева той като побъркан. — Тичайте и го хванете! И не се връщайте без него, иначе не отговарям за действията си!

Блом и Сванберг се втурнаха навън. Кале чу как Петерс превъртя, ругаейки, ключа в ключалката и отвори вратата. И тогава над главата на Кале се разрази още по-мощно земетресение. Бедният Ник се защитаваше неумело, но Петерс беше безпощаден. Ник сигурно никога преди не беше изтърпявал такава канонада от ругатни и проклетия. Тя продължи, докато не се намеси Расмус.

— Как можеш да бъдеш толкова несправедлив, господин Петерс — каза той. Кале чуваше тънкото му самоуверено гласче така ясно, сякаш беше в стаята. — Толкова си несправедлив. Ник не е виновен за това, че аз заключих стаята и изхвърлих ключа през прозореца.

Петерс отвърна с глухо ръмжене. После изкрещя на Ник:

— Тръгвай и ти да търсиш момчето! Аз ще видя дали мога да намеря ключа.

Кале подскочи от ужас. Докато търсеше ключа, Петерс щеше да се озове твърде близо до скривалището му, опасно близо.

Ето това се казва кучешки живот. Всеки миг трябваше да си готов да преодолееш нови опасности. Кале беше свикнал да мисли и действа бързо. Той чу как Ник изтича навън, а Петерс заключи вратата. В същия миг той напусна своето убежище колкото се може по-бързо, изпълзя и се скри зад ъгъла на бунгалото. А когато Петерс приближи задната стена, Кале се промъкна безшумно от другата страна, към входа, от който Петерс малко преди това бе излязъл. Той видя гърба на Ник, който се отдалечаваше тичешком и изчезна в гората. Тогава извади ключа от джоба на панталона си и за невъобразима изненада на Ева-Лота и Андерс влезе през вратата, през която няколко секунди по-рано те бяха видели да изчезват Петерс и Ник.

— Само да си казал нещо — предупреди Ева-Лота тихо Расмус, защото той сякаш имаше намерение да направи изявление във връзка с неочакваното завръщане на Кале.

— Че кога съм казвал нещо — обиди се Расмус. — Но ако Кале...

— Шшшт — изшептя Андерс и посочи с пръст към Петерс, който тършуваше отзад под самия прозорец и не криеше яда си, че не намира ключа.

— Ева-Лота, запей нещо — прошепна Кале, — за да не чуе Петерс как заключвам вратата.

И Ева-Лота застана пред прозореца и запя с пълно гърло:

— Не си мисли, че съм се загубила, о, не, съвсем не, о, нееее.

Петерс никак не ѝ се зарадва.

— Затваряй си устата! — изкрещя той и продължи да търси.

Той ровеше с пръчка в тревата под прозореца и тъпчеше с крака цъфналите клони на храстите. Но така и не намери ключа. Можеха да го чуят как проклина тихо. После той се отказа от търсенето и изчезна някъде. Дали щеше да си тръгне, или щеше да се върне при тях и да открие Кале? Те се заслушваха толкова напрегнато, че ушите им заприличаха на фунии за грамофон. Слушаха и се надяваха... и внезапно чуха стъпките на Петерс пред вратата. Той се връщаше! Те се спогледаха, напълно съсипани, напълно пребледнели, напълно неспособни да измислят нещо.

Кале първи си върна самообладанието. С един скок той изчезна зад голямата завеса, която скриваше къта за миене. В същия миг вратата се отвори и вътре влезе Петерс.

Ева-Лота застина на мястото си и затвори очи. Нека изчезне оттук, молеше се тя, нека се махне оттук, или аз няма да го преживея... и дано Расмус не реши да казва пак нещо...

— Ще ви дръпна един бой при първа възможност — закани се Петерс. — Такъв бой, че ще хвърчи перушина. Но като се върна. И ако дотогава не стоите мирно тук, ще изядете още толкова бой. Разбрахте ли ме?

— Да, хиляди благодарности — отговори Андерс.

Расмус се изкиска. Той изобщо не чу какво каза Петерс. Беше обзет от една-единствена мисъл — че Кале е скрит зад завесата! Беше по-хубаво дори от игра на криеница! Ева-Лота наблюдаваше с ужас лицето му. Мълчи, Расмус, мълчи, заклеваше го тя наум. Но Расмус явно не чуваше вътрешната ѝ молитва. Той се кискаше злокобно.

— Ти какво се смееш там? — попита го заядливо Петерс.

Расмус го погледна доволно и загадъчно.

— Никога не би се сетил... — започна той.

— На този остров има страшно много боровинки! — извика Андерс с хрипкав, прегракнал глас. Щеше му се да каже нещо поумно, но за беда в този миг на крайно напрежение не му хрумна нищо друго.

Петерс го изгледа с отвращение.

— Това някаква шега ли е? — попита той. — В такъв случай можеш да си я спестиш.

— Ха-ха, господин Петерс — продължи Расмус невъзмутимо, — ти не знаеш кой...

— Страшно обичам боровинки! — изкрещя Андерс още по-високо.

Петерс поклати глава.

— Ти май не си с всичкия си — каза той. — Но както и да е, сега трябва да вървя. Предупреждавам ви още веднъж: дотук с глупостите!

Той тръгна към вратата. Но внезапно се сети нещо.

— Ами да — каза си той полугласно. — Може пък да има ножчета за бръснене в тоалетното шкафче.

Тоалетното шкафче — то беше на стената. Зад завесата!

— Ножчетата за бръснене! — изпищя Ева-Лота. — Ножчетата за бръснене... аз ги... изядох... искам да кажа... изхвърлих ги през прозореца, ами да. И се изплюх върху четката за бръснене.

Петерс се втренчи изумен в нея.

— Горките ви родители — каза той, завъртя се и изчезна.

Ето че отново бяха сами. Седяха тримата на една от кушетките и обсъждаха тихо случилото се. На пода пред тях клечеше Расмус и слушаше с интерес.

— Вятърът е много силен — каза Кале. — Нищо не можем да предприемем, преди да затихне бурята.

— Понякога бурята трае по девет дни без прекъсване — реши да ги обнадежди Андерс.

— Какво ще правиш, докато чакаш? — попита Ева-Лота.

— Явно ще трябва да лежа под бунгалото като невестулка — изпъшка Кале. — Но след последната обиколка на Ник вечерта, ще идвам да се нахраня и наспя тук.

Андерс се изкиска.

— Ако можехме да изиграем такъв номер на червените, щеше да бъде страхотно.

Те седяха така дълго време. От гората долитаха виковете на Петерс, Ник и Блом, които търсеха там Кале.

— Търсете, търсете — рече мрачно Кале. — Едва ли ще намерите нещо повече от боровинки.

Свечери се, стана тъмно. Кале нямаше сили да лежи повече под къщата. Трябваше да излезе на свобода и да се раздвижи, преди ръцете и краката му да са се схванали окончателно. Но беше рано да отиде при другите. Ник още не беше направил вечерната си обиколка. Кале вървеше напред-назад в мрака, като се стараяше да не вдига шум. Какво прекрасно чувство да можеш да се движиш свободно!

Видя светлина в бунгалото на Петерс. Прозорецът беше отворен и той дочу тих разговор. Но за какво говореха толкова тайнствено вътре? Великият детектив Бломквист не можеше да бездейства нито миг. Ако успееше да се промъкне съвсем тихо и да застане под прозореца, може би щеше да чуе нещо полезно.

Той се прокрадна към къщата. Ослушваше се на всяка крачка. Накрая застана под прозореца.

— Цялата тази работа ми дойде до гуша — чу той сърдития глас на Ник. — Няма да участвам повече в това безумие.

А после гласа на Петерс, спокоен и леденостуден:

— Аха, значи няма да участваш повече! И защо ако смея да попитам?

— Защото нещо не е наред — отвърна Ник. — По-рано всичко беше за делото. Не трябваше да се спиране пред нищо, стига да е за делото, така ни казваха. И аз глупавият моряк повярвах. Но вече не съм убеден. Просто не е редно да се държим така с деца, дори ако е за делото, не е редно!

— Виж сега, Ник — каза Петерс. — Едва ли е нужно да ти напомням какво става с тези, които се опитват да се измъкнат.

Няколко мига вътре беше тихо. Накрая Ник каза мрачно:

— О, не, разбира се, аз знам.

— Така значи — продължи Петерс. — И те предупреждавам, достатъчно глупости направи. Освен това говориш такива неща, че

започвам да подозирам, че нарочно си оставил момчето да избяга.

— А, не, така не може, шефе — ядоса се Ник.

— Е, да, дори ти не би могъл да бъдеш толкова тъп — отвърна Петерс. — Дори ти би трябвало да разбереш колко опасно е за нас, че момчето се измъкна.

Ник не отговори.

— Никога през живота си не съм се страхувал толкова много — каза Петерс. — Ако самолетът не дойде скоро, нещата ще тръгнат зле, можеш да бъдеш сигурен в това.

Самолетът? Кале наостри уши. Какъв самолет очакваха гангстерите? Но не му остана време да размишлява. Някой приближаваше в мрака. Някой с джобно фенерче. Идеше откъм малкото бунгало, което се намираше под скалата с бунгалото на професора. Сигурно е Блом или Сванберг, помисли си Кале и се притисна силно към стената. Но нямаше от какво да се бои. Мъжът бързаше и няколко мига по-късно Кале го чу да говори с другите в бунгалото.

— Самолетът пристига утре сутринта в седем часа — чу той и позна гласа на Блом.

— Слава богу! — въздъхна облекчено Петерс. — Трябва да изчезвам отгук. Надявам се времето да позволи кацане.

— О, със сигурност, бурята затихва — каза Блом. — Искат последните данни за времето преди да тръгнат.

— Дай им ги — нареди Петерс. — Тук в залива е толкова спокойно, че биха могли да кацнат във водата. А ти, Ник, имай предвид, че малкият трябва да е готов до седем часа!

Малкият беше, естествено, Расмус! Кале стисна юмруци. Аха, ето че развързката наближаваше. Щяха да отведат Расмус. Той щеше да бъде много далеч, преди Кале да успее да повика помощ. Бедният малък Расмус, къде ли щяха да го отведат? И какво ли щяха да направят с него? Каква свинщина!

Ник сякаш беше чул мислите на Кале.

— Свинщина — каза той. — Точно това правим. Едно бедно малко дете, което не е направило нищо лошо. Нямам намерение да участвам в това. Вие сам си го слагайте в самолета, шефе!

— Ник — процеди Петерс и гласът му прозвуча зловещо. — Предупредих те и сега повтарям за последен път. Задачата ти е да

пригответим момчето за седем часа сутринта!

— По дяволите! — викна Ник. — Шефе, вие знаете също тъй добре като мен, че бедното дете няма да се измъкне живо от тази история, и професорът също!

— О, изобщо не е толкова сигурно — отвърна Петерс. — Ако професорът прояви благоразумие... но сега не е време за това.

— По дяволите! — повтори Ник.

Буца заседна в гърлото на Кале. Всичко изглеждаше толкова безнадеждно. Те бяха опитали, наистина бяха опитали, бяха опитали с всички сили да помогнат на Расмус и професора. Но не помогнаха. Тези зли хора спечелиха играта. Бедният, бедният Расмус!

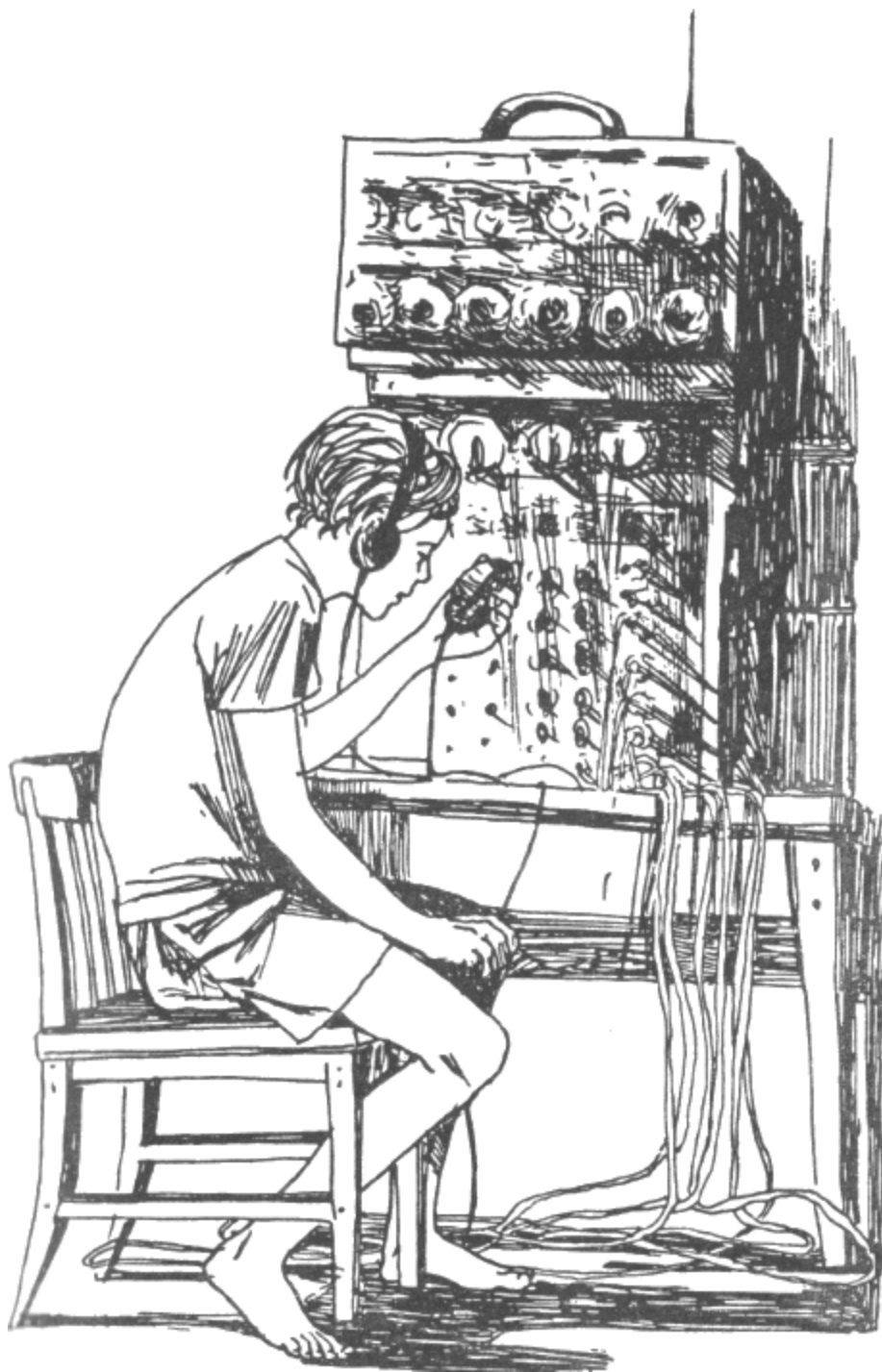
Съвсем отчаян, Кале вървеше в тъмното като се препъваше по неравния склон. Трябваше да се опита да говори с професора. Трябваше да го подготви за самолета, който утре сутринта щеше да се спусне над острова като голяма хищна птица и да сграбчи в ноктите си Расмус. Щеше да се приземи в залива, щом Блом съобщи, че бурята е отминала.

Кале застина на място. Но как предаваше Блом съобщенията? Как, за бога, го правеше! Кале изсвири през зъби. Ами да! Тук някъде трябваше да има радиопредавател! Всички шпиони и бандити, които имат връзка с чужбина, се нуждаят от предавател.

Една дръзка мисъл започна да се оформя в главата на Кале. Радиопредавател, точно от това се нуждаеше той в този миг. О, небеса, но къде беше този предавател? Трябваше да го открие. Може би... може би все пак имаше някаква надежда.

Ето там, Блом беше дошъл от малкото бунгало в подножието на скалата! Едва на няколко крачки. Слаба светлина се процеждаше от прозореца. Кале се разтрепери от вълнение, докато се промъкваше. Той надникна през прозореца. Вътре нямаше никой. Но — чудо на чудесата — радиопредавателят беше там. Да, там беше, в бунгалото.

Кале натисна дръжката на вратата. Не беше заключено — хиляди благодарности, миличък, добричък Блом. С един скок Кале се озова при предавателя и грабна микрофона. Има ли поне един човек в този голям необятен свят, който ще го чуе? Щеше ли да чуе някой отчаяния му призив?

— Помощ! Помощ! — молеше той с тих, треперещ глас. — Помощ! Говори Кале Бломквист. Ако някой ме чува, да се обади веднага на чичо Бьорк... искам да кажа на полицията на Клайнкьопинг и да събщи да дойдат на Калвьо и да ни спасят... Калвьо е островът, намира се на около петдесет километра югоизточно от Клайнкьопинг

— много е спешно, защото ни отвлякоха гангстери. Побързайте и елате, иначе сме загубени. Островът се казва Калвьо и...

Имаше ли някой на този свят, който да слуша точно тази станция? Някой, който в този миг се чуди защо внезапно в ефира настана тишина?

Самият Кале се почуди откъде се появи локомотивът, който го връхлетя, и защо главата му внезапно го заболя така силно. После потъна в черен мрак и вече не се налагаше да се чуди за нищо. С последния мъничък остатък от съзнанието си той чу омразния глас на Петерс:

— Ще те убия! Проклет хлапак! Ник, хайде, занеси го при другите!

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Сега вече трябва да помислим много сериозно — рече Кале и опипа предпазливо огромната подутина на тила си. — По-точно: вие трябва да мислите. Моят нещастен мозък в момента не функционира.

Дойде Ева-Лота с мокра кърпа и я уви около главата на Кале.

— Така — каза тя, — а сега трябва да лежиш мирно и да не се движиш!

Кале нямаше нищо против да си лежи кротко. След мъките през последните четири дни и нощи тялото му блаженстваше в мекото легло. Прекрасно беше, макар и малко глупаво да си лежи, а Ева-Лота да се грижи майчински за него.

— Аз вече размишлявам много сериозно — обади се Андерс. — Седя си и размишлявам дали има някъде човек, когото мразя повече от Петерс, но не се сещам за никого. Дори учителят ни по трудово от миналата година не може да се мери с него. Той беше истинско съкровище в сравнение с Петерс.

— Бедничкият Расмус — въздъхна Ева-Лота.

Тя взе свещника, отиде при Расмус и го освети. Той си спеше в леглото толкова спокоен и доволен, сякаш на този свят не съществуваше зло. На трептящата светлина от свещите прилича на ангелче, мислеше си Ева-Лота. Лицето му беше отслабнало, страните му, засенчени от дългите тъмни мигли, бяха хлътнали, а меката детска устица, която бърбореше толкова глупости, сега беше неописуемо трогателна. Беше толкова малък и безпомощен, че цялото майчинско чувство на Ева-Лота натежа до болка в сърцето ѝ, когато се сети за самолета, който щеше да пристигне утре сутринта.

— Наистина ли не можем да направим нищо? — попита тя обезкуражено.

— О, бих искал да затворя някъде Петерс с една адска машина — процеди Андерс и стисна кръвожадно устни. — Една хубавичка малка адска машина, която да каже „тряс“ — и да приключим с тоя изверг!

Кале се засмя тихо в себе си. Хрумнало му беше нещо.

— Като каза „затворя“, се сетих, че ние всъщност изобщо не сме затворени. Та нали ключът е у мен! Можем да избягаме, ако искаме.

— О, небеса — изненада се Андерс. — Верно, че ключът е у теб! Но тогава какво чакаме? Хайде да изчезваме!

— Не, Кале трябва да лежи — намеси се Ева-Лота. — След такъв удар изобщо не бива да си повдига главата.

— Ще изчакаме няколко часа — реши Кале. — Ако заведем Расмус по това време в гората, той така ще ревне, че ще се чуе из целия остров. Пък и тук ще спим по-удобно, отколкото под някой храст.

— Така умно говориш. Човек би помислил, че мозъкът ти отново функционира — възхити се Андерс. — Знам какво ще направим. Първо ще поспим няколко часа, а после към пет изчезваме. А след това остава само да се надяваме, че морето ще се успокои. Някой от нас ще трябва да преплува до континента и да доведе помощ.

— Да, иначе бягството ни ще е безсмислено — съгласи се Ева-Лота. — На този остров не бихме могли да се крием дълго. Знам как е с Расмус в гората — и то без храна.

Андерс пропъзля в спалния си чувал, който Ник снизходително му беше върнал.

— Закуската да ми се донесе точно в пет часа — в леглото — разпореди се той. — А сега искам да спя.

— Лека нощ — изпъшка Кале. — Имам предчувствие, че утре ще се случат разни неща.

Ева-Лота си легна на кушетката. Тя вдигна ръце под главата си и се втренчи в тавана, където бръмчеше една глупава муха и всеки път, щом се блъснеше в дъските, вдигаше лек шум.

— Впрочем, на мен Ник ми харесва — заяви тя. Сетне се обърна на една страна и духна свещта.

Остров Калвьо, на трийсет и пет километра южно от Клайнкьопинг е голям само за онзи, който се лута из гората и търси едно малко скривалище някъде между скалите. За този, който приближава със самолет, островът е само една малка, малка зелена точка в синьото море, осеяно с множество подобни зелени точки. Някъде далеко, много далеко, тъкмо в този момент към малкия остров,

загубен между многото подобни на него в морето, излита самолет. Самолетът има мощни мотори и се нуждае само от няколко часа, за да достигне целта си. Те бръмчат непрестанно и монотонно, тези мотори, и скоро откъм Калвьо може да се чуе равномерно боботене, което се засилва и се превръща в гръмотевичен тътен, щом машината започне да се спуска в пролива.

Бурята е стихнала и вълните в залива се разбягват кротко, когато самолетът преминава над водната повърхност с последна оглушителна канонада и спокойно каца точно пред пристана.

Тогава най-сетне Кале се събужда. И в същия миг разбира, че грохотът не идва от Ниагарския водопад, който е сънувал, а от самолета, който ще отнесе Расмус и професора.

— Андерс, Ева-Лота! Събудете се!

Звучи толкова отчаяно, че веднага изхвърля другите от леглата.

В същия миг те проумяват размерите на бедата. Сега би трябвало да са магьосници, за да успеят да се измъкнат навреме. Кале хвърля поглед към часовника и събужда Расмус. Едва пет е. Що за нова мода да се пристига два часа преди уговореното време!

Расмус е уморен и не иска да става, но тях вече не ги е грижа за неговите протести. Ева-Лота му навлича грубо анцуга, а той съска като разгневено котенце. Андерс и Кале стоят до тях и от нетърпение подскочат на място. Расмус се отбранява, но накрая Андерс го хваща за главата и прошепва:

— Изобщо не си въобразявай, че такъв ревльо като теб би могъл да стане Бяла роза!

Това помага. Расмус се укротява, а Ева-Лота бързо и съсредоточено му обува гуменките. Кале се навежда над него и казва с подкупващ тон:

— Расмус, пак ще бягаме! Може съвсем скоро отново да се озовем в хубавото малко скривалище — нали си спомняш. А сега трябва да тичаш, с всички сили!

— Това вече сме го чували — изпъшква Расмус. Така казваше баща му. — Тази идея ми е позната!

Най-сетне са готови. Кале тича към вратата и се ослушва напрегнато. Но всичко е съвсем спокойно. Изглежда пътят е свободен. Той бърка в джоба на панталона си за ключа. Търси и търси...

— Неее — простенва Ева-Лота, — само не ми казвай сега, че си загубил ключа!

— Тук трябва да е — казва Кале, толкова развълнуван, че ръцете му треперят. — Тук трябва да е.

Но колкото и да рови, джобът му си остава все тъй празен. Той никога не е бъркал в нещо тъй празно, както този джоб. Андерс и Ева-Лота мълчат. Дъвчат си ноктите и чакат.

— Може да е изпаднал, докато са ме носили вчера — ядосва се Кале.

— Да, защо пък да не е изпаднал — кимва Ева-Лота ожесточено. — Какво друго би могло да се очаква при този наш късмет.

Минават секунди. Скъпоценни секунди. Те търсят като побъркани по пода.

Само Расмус не участва в търсенето. Той използва чакането, за да си поиграе със своите кораби. Те пътуват по кушетката на Кале. Там сега е „Великия Тих океан“. Във Великия Тих океан плува един ключ, Расмус го взема и го прави капитан на един от своите кораби, който се казва „Хилда фон Гьотеборг“. Ник даде на кораба това хубаво име. Така се е казвал корабът, на който Ник е бил матрос преди много години.

Отлитат скъпоценни секунди. Кале, Андерс и Ева-Лота търсят. Толкова са съсипани и притеснени, че им се иска да крещят. Но Расмус и капитанът на „Хилда фон Гьотеборг“ изобщо не се притесняват. Те плават по Великия Тих океан и всичко е прекрасно, но тогава внезапно Ева-Лота грабва с победен вик капитана от командния мостик и безсърдечно оставя „Хилда фон Гьотеборг“ на нейната участ в бурния прибой.

— Бързо, бързо! — вика Ева-Лота и подава ключа на Кале. Но преди Кале да успее да го пхне в ключалката, той чува нещо и хвърля отчаян поглед към останалите.

— Твърде късно е, те идват — казва той.

Съвсем излишно обяснение впрочем, защото лицата на Андерс и Ева-Лота показват ясно, че те също са чули стъпките отвън.

А стъпките бързат, много бързат. Чува се превъртането на ключа в ключалката.

Вратата се отваря със замах, появява се Петерс. Изглежда бесен. Хвърля се вътре, сграбчва Расмус за ръката.

— Идвай — казва той грубо. — Хайде, побързай!

Но на Расмус цялото това насилие му е дошло до гуша. Какво искат всички тази сутрин, защо го дърпат ту на една, ту на друга страна? Първо му взеха капитана на „Хилда“, сега пък Петерс ще го води някъде.

— Представи си, обаче, че не искам! — крясва той разгневен. — Махай се, тъп господин Петерс!

Тогава Петерс се навежда и с грубо движение го вдига в ръце. После тръгва към вратата. Вероятността да бъде разделен от Ева-Лота, Кале и Андерс почти лишава Расмус от разум. Той рита във въздуха и пици:

— Не искам... не искам... не искам!

Ева-Лота скрива лице с ръцете си и плаче. Ужасно е. Кале и Андерс едва се овладяват. Те стоят неподвижни и отчаяни и чуват как Петерс затваря вратата, как тръгва и писъците на Расмус стават все по-тихи и накрая заглъхват в далечината.

Тогава обаче Кале се съвзема. Отключва вратата. Вече няма какво да губят. Трябва да видят тъжния край на историята, за да могат после да разкажат на полицията. После, когато вече е твърде късно и Расмус и професорът са изчезнали.

Те лежат зад гъстите храсти до пристана и следят всичко с парещи от сълзи очи. Ето там е хидропланът. А оттам идват Блом и Сванберг с професора. Пленникът със завързани на гърба ръце не оказва никаква съпротива. Изглежда почти апатичен. Той се качва покорно в самолета, сяда и гледа втренчено пред себе си. Задава се и Петерс. Той все още носи Расмус, а Расмус рита във въздуха и пици също тъй високо и сърцераздирателно както преди.

— Не искам... не искам... не искам!

Петерс бързо изтичва по кея. Когато вижда сина си, по лицето на професора се изписва такова отчаяние, каквото невидимите зрители не са виждали през краткия си живот.

— Не искам... не искам! — дави се Расмус.

С бясна злоба Петерс го удря през лицето, за да млъкне, но Расмус писва още по-силно отпреди.

Тогава внезапно на кея се появява Ник. Никой не е забелязал кога е дошъл. Лицето му е червено, а ръцете му са свити в юмруци. Той не

помръдва, стои там и гледа след Расмус с неописуем израз на загриженост и състрадание.

— Ник! — крещи Расмус. — Помогни ми, Ник! Ник, не ме ли чуваш?

Жалният му глас се прекършва, той плаче отчаяно и протяга ръце към този Ник, който беше толкова добър и му издяла корабчета от брезова кора.

И тогава се случва нещо съвсем неочаквано. Като грамаден разгневен бик Ник се втурва след Петерс. Настига го на няколко крачки от самолета и с див рев грабва Расмус от ръцете му. Забива юмрук в челюстта на Петерс и Петерс се олюлява. Преди шефът му да дойде на себе си, Ник е изчезнал с няколко скока. Петерс крещи след него, а Ева-Лота потреперва, защото не е чувала такъв безумен крясък.

— Спри, Ник! Спри или ще стрелям!

Но Ник не спира. Само притиска още по-силно Расмус към себе си и тича към гората.

Изтрещява изстрел. И още един. Но Петерс явно е твърде развълнуван, за да може да се прицели точно. Ник продължава да тича и скоро изчезва между елите. Гневният крясък, който надава Петерс, трудно би могъл да се нарече човешки. Той маха на Блом и Сванберг и те тримата се впускат да гонят беглеца.

Кале, Андерс и Ева-Лота остават зад храстите и гледат с ужас към гората. Какво ли става там между елите? Ужасно е да не могат да видят и да чуват само грозния глас на Петерс, който проклина и крещи и се отдалечава все по-навътре в гората.

Тогава Кале поглежда в другата посока. Към самолета. Там са професорът и пилотът, който надзирава пленника и машината. Няма никой друг.

— Андерс — шепне Кале, — дай ми твоя нож.

Андерс изтегля ножа от калъфа на колана си.

— Какво си намислил? — пита той тихо.

Кале прокара пръст по острието на ножа.

— Саботаж! — казва той. — Саботаж на самолета. Единственото, което ми хрумва.

— Идеята никак не е лоша — шепне окуражително Андерс.

Кале се съблича.

— След около минута вдигнете някакъв шум — казва той на останалите, — за да отклоните вниманието на пилота.

После тръгва. Промъква се към пристана, като прави голяма обиколка между елите. А когато Ева-Лота и Андерс надават индианския крясък, той претичва последните метри до кея и се гмурва във водата. Правилно е преценил: пилотът се визира в посоката, от която идва крясъкът и не вижда стройното момчешко телце, което се стрелва край хидроплана.

Кале плува под кея. Съвсем безшумно, както често са тренирали във Войната на розите. Скоро достига края на пристана и се озовава под самолета. Поглежда предпазливо нагоре. През отворената врата на кабината се вижда пилотът. Кале вижда и професора, и, което е по-важно — професорът също го вижда. Пилотът продължава да се визира в храстите, без да забележи там нищо. Кале вдига ножа и прави няколко пробождащи движения във въздуха, за да разбере професорът какво възнамерява да стори.

И професорът го разбира. Той разбира също така каква ще е неговата роля в саботажка. Ако Кале смята да прави нещо с ножа по самолета, то несъмнено ще се вдигне шум, който няма да убегне на пилота. Освен ако вниманието му не бъде отклонено с някакъв по-силен шум. И професорът поема грижата за другия шум. Той започва да крещи и да тропа с крака по пода на кабината. Нека пилотът си мисли, че професорът се е побъркал — и без това е цяло чудо, че още е с всичкия си!

При първия пронизителен крясък на своя пленник пилотът подскача от изненада. Изплашил се е, защото се е случило толкова неочаквано. А после се озлобява, защото се е изплашил.

— Затваря си устата! — нарежда той с много странно произношение. Явно не знае добре шведски. Но това поне знае.

— Затваря си устата! — повтаря той още веднъж, но заради странното му произношение думите изобщо не прозвучават заплашително.

Професорът продължава да крещи и да тропа още по-силно.

— Ще вдигам шум колкото си искам! — вика той и отведнъж страшно му харесва да тропа и да шуми. Това облекчава обтегнатите му нерви.

— Затваря си устата — казва пилотът, — или ще затворя аз.

Професорът обаче продължава да крещи, а отдолу Кале работи бързо и методично. Точно пред него е левият плавок на самолета и той забива многократно ножа в металната обшивка, върти го и разширява отворите. Скоро водата започва да нахлува през множеството малки дупки. Кале е доволен от свършеното.

О, да, сега разбирам защо ви трябва неразрушимия метал, мисли си той. После се отдалечава с плуване.

— Няма ли да млъкнеш най-сетне? — разгневява се пилотът.
Този път професорът го послушва.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Четвъртък е, първи август, шест часа сутринта. Над Калвьо грее слънце, водата е синя, пиренът цъфти, тревата е мокра от роса, а Ева-Лота се е скрила зад един храст и повръща. Сигурно цял живот ще ѝ призлява като се сети за тази утрин? Във всеки случай тя няма да я забрави, нито тя, нито останалите обитатели на остров Калвьо. Този изстрел. Някъде в гората се чу изстрел. Далеч навътре, доста далеч навътре. Но в тишината на утрото той прозвуча силно и зловещо и пукотът му отекна в ушите им толкова болезнено ясно и остро, че им призля.

Те не знаеха дали куршумът е улучил целта си. Знаеха само, че Расмус и Ник са вътре в гората с онзи ужасен човек, който беше въоръжен. И не можеха да направят нищо. Само да чакат, макар и без да знаят какво. Да чакат да се случи нещо, което ще промени това ужасно положение. Да чакат цяла вечност! Сякаш беше минал цял човешки живот. Така ли щеше да бъде винаги: ранното утринно слънце над пристана, хидропланът, който се полюлява върху вълните, една малка стърчиопашка, която подскача между цъфналия бурен, мравки, които пълзят по един камък — а те лежат по корем и чакат? А от гората не се чува нищо друго, освен тишина. Дали наистина това ще продължи цяла вечност?...

Андерс има добър слух, той чува първи.

— Чувам нещо — обажда се той. — Много бих се изненадал, ако не е моторна лодка.

Другите се ослушват. Наистина — някъде откъм залива долита съвсем леко пърпорене. В този пущинак, който изглежда забравен от бога и хората, слабото пърпорене е първият звук, който нахлува от външния свят. През петте дни, откак са на острова, децата не са видели нито един чужд човек, нито една моторна лодка, нито дори и сал с рибар. Но сега там някъде навътре във фиорда се чува моторница. Дали идва при тях? Кой знае?

Тук има толкова много заливи, че е напълно възможно лодката да се е запътила в друга посока. Но щом така и така се е появила, не може ли да изтичат по кея и да изкрещят с пълно гърло: „Елате тук, елате тук, преди да е станало твърде късно!“. Ами ако е само малка компания, тръгнала на излет, която ще премине с моторницата покрай острова, ще им помахат и ще продължи, и никой от смеещите се хора вътре изобщо няма да се сети да дойде и попита какво става тук?

С всеки изминал миг неизвестността и напрежението стават все по-непоносими.

— След всичко което преживяхме, никога вече няма да бъдем същите — казва Кале.

Другите не го слушат. Те не чуват нищо друго освен пърпоренето откъм залива. То идва все по-близо. Скоро ще могат да видят лодката далеч, далеч в морето. Лодките — защото са две!

Но от гората също идва някой. Това е Петерс. Зад него са Блом и Сванберг. Те тичат към самолета, сякаш е въпрос на живот и смърт. Може би също са чули моторниците и се страхуват. Ник и Расмус не се виждат. Това означава ли — не, децата не смеят да мислят какво може да означава това! Очите им проследяват Петерс. Той е стигнал до самолета, сега се покатерва в кабината при професора. За Блом и Сванберг очевидно няма място.

— Скрийте се в гората! Довечера ще ви вземем!

Пропелерът се върти. Хидропланът се плъзга по водата, после започва да се издига и Кале дъвче от вълнение устните си. Сега ще стане ясно дали саботажът му е бил успешен. Самолетът се върти в кръг по водата. Само в кръг. Но не се издига. Накланя се тежко на една страна, накланя се все по-силно и после се преобръща.

— Ура! — крещи Кале, забравил всичко друго. Но после се сеца за професора, който също е в самолета и като вижда, че самолетът потъва, става неспокоен. — Елате! — вика той на другите.

И те изскачат от храстите, малки диви бойци, които дълго са чакали в засада.

Самолетът е потънал отсреща в пролива. Той вече изобщо не се вижда. Но във водата плуват хора. Кале брой развълнувано. Да, трима са.

Внезапно моторниците пристигат. Моторниците, които те почти бяха забравили. И, о, мили боже, кой е този, който стои най-отпред в

първата лодка?

— Чичо Бьорк! Чичо Бьорк! Чичо Бьорк! — Те крещят така пронизително, че едва не им се скъсват гласните струни.

— Ох, чичо Бьорк е — хълца Ева-Лота, — ох, добре че най-сетне е тук!

— И колко много полицаи води със себе си! — крещи въодушевен и безкрайно облекчен Кале.

Отсреща в пролива настава голяма суматоха. Те виждат само бъркотия от униформи и спасителни пояси, които някой хвърля във водата, и хора, които някой изтегля от водата. Двама такива човека, които изтеглят от водата. Но къде е третият?

Третият плува към брега. Той изглежда не иска помощ. Очевидно смята да се спаси сам. Една моторна лодка тръгва след него. Но човекът има доста голяма преднина. Ето че вече достига пристана. Изкатерва се горе и се затичва с дълги скокове право към мястото, където са Кале, Андерс и Ева-Лота, а краката му джвакат в обувките му. Децата отново са се скрили зад храстите, защото човекът срещу тях е отчаян и те се страхуват от него.

Ето го вече съвсем до тях, те могат да видят очите му, пълни с гняв, разочарование и омраза. Той обаче не вижда нищо. Не вижда малкия боен отряд зад храстите. Не предполага, че най-заклетите му врагове са в непосредствена близост до него. Когато изтичва край тях, пред него се протяга един тънък, кокалест момчешки крак. С отчаяно проклятие Петерс се премята през глава в бурените. И ето ги сега върху него, враговете му, всичките трима наведнъж. Те се нахвърлят върху зашеметения беглец, сграбчват ръцете и краката му, притискат главата му в пясъка и реват:

— Чичо Бьорк, чичо Бьорк, бързо, помогни ни!

И чичо Бьорк идва. Естествено. Никога досега той не е оставял в беда своите приятели, смелите рицари на Бялата роза.

Дълбоко в гората, в мъха лежи по гръб един мъж. До него е клекнало едно малко момченце и плаче.

— Ник, кръвта ти тече — казва Расмус. Върху ризата на мъжа има червено петно, което става все по-голямо. Расмус го сочи с

мръсното си пръстче. — Пфу, колко е лош този Петерс! Той стреля ли по теб, Ник?

— Да — отговаря Ник и гласът му е толкова слаб и странен. — Да, той стреля по мен... но ти не плачи... важното е, че ти си здрав!

Той е един беден, глуповат моряк и лежи сега там и знае, че ще умре. Но е щастлив. Толкова глупости е направил през живота си, и сега се радва, че последното му дело е добро и справедливо. Той спаси Расмус. Не може да си спомни как се озова легнал тук, но знае, че се опита. Помни, че тича с всички сили, докато сърцето му се изду като ковашки мях и той усети, че не може повече. Помни, че притискаше Расмус към себе си, когато го улучи куршумът и той падна на земята. А Расмус изтича като подплашено зайче между храстите и се скри. Сега обаче той отново е при Ник, а Петерс е изчезнал. Той внезапно много се разбърза. Явно не смееше да остане по-дълго и да търси Расмус. Затова сега са сами двамата. Хлапето, което седи до него и плаче, е единственото същество, към което Ник се е привързвал през живота си.

Той сам не разбра как се стигна дотам. Не помни как започна — може би още тогава, в първия ден, когато Расмус получи своя лък и прегърнал в знак на благодарност крака на Ник, каза:

— Според мен, ти си много, много добър, мъничък Ник!

А сега Ник има голяма грижа. Как да отпрати Расмус оттук, при другите? Нещо трябва да се е случило там долу при пристана. Самолетът не излетя, а онази моторница сигурно означава нещо. Той чувства, че краят на тази отвратителна история приближава и с Петерс е свършено — също както със самия него. Ник е доволен. Но ще бъде още по-доволен, ако Расмус се върне по най-бързия начин при своя баща. Едно малко дете не бива да стои в гората и да гледа как умира човек. Ник иска да спести това на приятелчето си, но не знае как да го убеди. Не може просто да му каже: „А сега трябва да вървиш, понеже старият Ник ще умре и иска да е сам, иска да си лежи тук сам, доволен, че ти отново си свободно, щастливо момче, което може да си играе с лъкове и корабчетата от брезова кора, които Ник е издялал за теб!“. Не, не може да му каже това!

Расмус го прегръща през шията и му говори нежно:

— Хайде, малък Ник, трябва да вървим! Ще отидем при моя татко!

— Не, Расмус — казва с мъка Ник, — не мога да стигна дотам. Аз трябва да остана тук. Но ти върви — искам да вървиш!

Расмус издава напред долната си устна.

— Представи си, че аз пък не искам — казва той твърдо. — Ще чакам, докато тръгнеш с мен. Разбра ли сега!

Ник не отговаря. Няма повече сили, а и не знае какво да каже. Но Расмус забива нос в страната на Ник и шепне:

— Защото аз толкова много те обичам...

Ник плаче. Не е плакал от дете. Но сега плаче. Защото е толкова изморен и защото за пръв път в живота му някой му казва, че го обича.

— Значи така? — казва той задъхано. — Значи все пак можеш да обичаш един стар гангстер?

— Да, но аз мисля, че гангстерите са добри — уверява го Расмус.

Ник събира последните си сили.

— Расмус, сега трябва да правиш каквото ти казвам. Върви при Кале, Андерс и Ева-Лота. Нали искаше да станеш Бяла роза? Искаш нали?

— Е, да... обаче...

— Виждаш ли! Тогава върви! Струва ми се, че те вече те чакат!

— А ти, Ник?

— Аз съм си добре тук в тревата. Ще остана тук и ще си почина, пък и искам да послушам как пеят птичките.

— Но... — започва Расмус. Тогава той чува в далечината гласове. Някой вика неговото име. — Това е татко — казва Расмус и се смее.

Ник отново заплаква, но съвсем тихо, обърнал глава към тревата. Да, понякога Бог е милостив към стария грешник — ето сега вече Ник няма да се безпокои за Расмус. Той плаче от благодарност — и защото е толкова трудно да каже сбогом на хлапето, което клечи до него в мръсния анцуг и не може да реши дали да отиде при баща си, или да остане при Ник.

— Хайде, върви и кажи на баща си, че в гората се търкаля един стар скапан гангстер — казва тихо Ник.

Расмус отново обгръща с ръце шията му и хълца:

— Ти не си стар скапан гангстер, Ник!

Ник надига с мъка ръка и погалва Расмус по бузата.

— Сбогом, зайче — шепне той. — Върви сега и стани Бяла роза, най-нежната малка Бяла роза...

Расмус чува, че отново викат името му. Той става, хлипайки, спира нерешително за миг и поглежда Ник. После тръгва бавно. Обръща се няколко пъти и маха с ръка. Ник няма повече сили да маха, но глуповатите му сини очи проследяват детската фигурка и тези очи са пълни със сълзи.

Сега вече Расмус го няма. Ник затваря очи. Доволен е — и изморен. Най-сетне ще може да заспи.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Валтер Зигфрид Станислаус Петерс — каза комисарят от националната полиция, — точно така! Най-сетне! Не смятате ли и самият вие, че беше крайно време да сложим край на вашите престъпления?

Петерс не отговори.

— Дайте ми цигара — каза той с неприязън.

Полицаят Бьорк отиде при него и му пъкна цигара между устните. Петерс седеше на камък край пристана. На ръцете си имаше белезници. Зад него бяха останалите, Блом и Сванберг и пилотът, който не знаеше добре шведски.

— Знаете, че от доста време сме по следите ви — продължи полицейският комисар. — Още преди два месеца засякохме преподавателя ви, но преди да успеем да се намесим, вие ни се изплъзнахте. Нима се отказахте от шпионажа, за да се заемете с отвличане на хора?

— Не виждам особена разлика между двете неща — отвърна Петерс с нескриван цинизъм.

— Възможно е — кимна комисарят. — Но сега при всички случаи ще трябва да приключите и с едното, и с другото.

— Е, да, сега вероятно ще трябва да приключа с повечето неща — призна Петерс горчиво. Той дръпна силно от цигарата си. — Все пак бих искал да знам как разбрахте, че съм на Калвьо?

— Открихме това, едва когато пристигнахме тук — отвърна комисарят. — А дойдохме тук, защото един радиолюбител засякъл снощи съобщение от нашия приятел Кале Бломквист.

Петерс хвърли към Кале поглед, пълен с омраза.

— Трябваше да се сетя — каза той. — Ако бях дошъл само две минути по-рано, щях да му светя маслото! Проклети хлапета! Те са виновни за провала ми. Предпочитам да се разправам с цялата шведска полиция, отколкото с тези тримата.

Комисарят отиде при трите Бели рози, които седяха на кея.

— Шведската полиция може да бъде доволна, че има такива отлични сътрудници — каза гордо той.

Тримата сведоха скромно очи. А Кале си помисли, че те всъщност не искаха да помогнат на полицията, а само на Расмус.

Петерс смачка угарката с тока на обувката си и изруга тихо.

— Какво всъщност чакаме още? — попита той студено. — Не съм загубил нищо тук.

Един малък зелен остров между много други в синьото лятно море. Слънцето пече върху бунгалата, върху дългия пристан и всички лодки, които са вързани за него и се поклащат върху вълните. Високо над върховете на елите се носят на белите си крила чайките. От време на време някоя от тях се гмурва светкавично във водата и се появява с малка рибка в клюна. Стърчиопашката подскача все така забързано из тревите, а мравките сигурно продължават да пълзят по оня камък. Така ще бъде днес и утре и през всички дни, докато свърши лятото. Но никой няма да знае това, защото на острова няма да има никой. След няколко минути той ще остане сам със себе си, далеч от погледите им и те никога вече няма да го видят.

— Вече не виждам бунгалото на Ева-Лота — каза Кале.

Те бяха насядали в моторницата и се взираха в отдалечаващия се остров. Гледаха назад и потрепераха при спомена за преживяното. Радваха се, че най-сетне оставят зад себе си този слънчев зелен затвор.

Расмус не гледаше назад. Той седеше на коленете на баща си, загрижен, че баща му има толкова много брада на лицето си. И още нещо го безпокоеше.

— Тате, защо Ник спи посред бял ден? Искам да се събуди и да говори с мен.

Професорът хвърли загрижен поглед към носилката, на която лежеше в безсъзнание Ник. Дали някога щеше да има възможност да благодари на този мъж за всичко, което беше направил за сина му? Едва ли. Ник бе много зле, шансовете му да оцелее бяха минимални. Щяха да минат поне още два часа, докато се озовеше на операционната маса и тогава вече сигурно щеше да бъде твърде късно. Сега той се надпреварваше със смъртта. Полицаят Бьорк правеше всичко възможно, за да изтръгне и последната сила от моторите, но...

— Вече не виждам пристана — обади се Ева-Лота.

— И по-добре — каза Кале. — Но погледни, Андерс, ето я там нашата плажна скала.

— И нашето скривалище — измърмори Андерс.

— Да се спи в скривалище е страхотно, татко, повярвай ми — каза важно Расмус.

Кале внезапно се сети, че трябва да говори с професора.

— Надявам се, господин професоре, че вашият мотор още е там, където го скрихме. Дано никой да не го е откраднал.

— Някой ден ще отидем там и ще се погрижим за него — отговори спокойно професорът. — Секретните документи са ми по-голяма грижа.

— Шшшт! — прошепна Кале. — Скрих ги на сигурно място.

— Сега вече можеш да ни кажеш къде са, хайде — настоя любопитната Ева-Лота.

Кале се подсмиваше загадъчно.

— Познай сама! В скрина на тавана на пекарната, естествено.

Ева-Лота кресна възмутена:

— Ти добре ли си? Я си представи, че червените са ги откраднали... тогава какво ще правим?

За миг Кале наистина се притесни. Но само за миг.

— Е, какво пък! — отвърна спокойно той. — Тогава ще си ги откраднем обратно.

— Да — намеси се с готовност Расмус. — Ще нададем боен вик и ще ги откраднем обратно. И аз ще стана Бяла роза, тате!

Това сензационно съобщение не успокои много професора.

— Кале, благодарение на теб ще доживея до бели коси — казва той. — Наистина, цял живот ще съм ти благодарен и задължен, но казвам ти, ако документите са изчезнали...

Полицаят Бьорк го прекъсна:

— Не се вълнувайте, господин професоре! Щом Кале Бломквист казва, че ще получите книгата си, значи ще ги получите!

— А сега и целият Калвьо изчезна — установи Андерс и се изплю в развълнуваната вода зад кила.

— А пък Ник спи ли спи, спи ли спи — каза Расмус.

Добрата стара главна квартира — никоѝ никога не е имал похубава главна квартира от Белите рози! Таванът на пекарната е широк и удобен и там са складирани толкова хубави неща. Както катеричките си носят всичко в гнездото, така и Белите рози са натрупали тук в течение на годините всички свои скъпоценности. Стените са украсени с лъкове, щитове и мечове. На централната покривна греда виси трапец. Топки за тенис, боксови ръкавици и стари списания събират прах по ъглите. А до стената е олющеният скрин на Ева-Лота, в който Белите рози са скрили тайното си ковчеже с реликви. В тази съкровищница са книгата на професора. По-точно: бяха. Защото те току-що му ги върнаха, тези скъпоценни документи, които бяха причинили толкова грижи и страдания и в бъдеще щяха да лежат на сигурно място в надежден банков сейф.

Не, червените не ги бяха отмъкнали, опасенията на Ева-Лота се оказаха неоснователни.

— Но ако имахме подозрение, че книгата са във вашия скрин, ние непременно щяхме да ги пренесем в нашата главна квартира — увери ги Сикстен, когато рицарите на Бялата и Червената роза обсъждаха приключенията от последните дни. Те седяха в градината на пекаря, на склона към реката, а Андерс придружаваше страховития си разказ с бурни жестове и големи приказки.

— Откак висях в храста на крепостната стена не сме имали нито една спокойна минута — изпъшка той.

— Вие сте късметлии — рече огорчено Сикстен. — Защо тези гангстери не пристигнаха няколко минути по-рано, когато ние минавахме покрай вилата на Еклунд?

— Може би и те са били късметлии — обади се Ева-Лота. — Горкият Петерс, ако си имаше работа с вас, сигурно сам щеше да се предаде на полицията.

— Ти бой ли искаш? — разгневи се Сикстен.

Това беше първата вечер след завръщането. Оттогава минаха няколко дни. А сега Белите рози са се събрали в главната квартира на тавана на пекарната. Застанал пред тях, предводителят им оповести с могъщия си глас:

— Един благородник и смел воин днес ще бъде обявен за рицар на Бялата роза. Боец, чието име буди страх надлъж и нашир: Расмус Расмусон — излез напред!

Прославеният боец излезе напред. Той бе мъничък и не изглеждаше много страшен, но на челото му гореше огънят на въодушевлението, който отличава рицарите на Бялата роза. Той вдигна поглед към предводителя. Тъмносините му очи светеха от щастие, защото в този миг се сбъдваше негово съкровено желание. Най-сетне той щеше да стане рицар на Бялата роза, най-сетне!

— Расмус Расмусон, вдигни дясната си ръка и произнеси свещената клетва! Закълни се, че отсега нататък ще бъдеш верен на Бялата роза, че няма да издаваш тайни и ще преследваш Червените рози, които си пъхат носа навсякъде.

— Ще се опитам — покашля се Расмус Расмусон. Той вдигна ръка и започна: — Кълна се, да бъда вовеки веков Бяла роза и да издавам всички тайни, и да си пъхам носа навсякъде, пфу, как беше, кълна се де.

— О, абсолютно му вярвам, че ще издава всички тайни — прошепна Кале на Ева-Лота. — Не познавам друго хлапе с такъв талант да казва точно това, което не трябва да казва.

— Да, но иначе си го бива! — защити го Ева-Лота.

Расмус гледаше предводителя в очакване. Какво ли щеше да се случи сега?

— Хм, не го каза съвсем правилно — намръщи се Андерс. — Но няма значение, Расмус Расмусон, сега трябва да коленичиш!

Расмус падна на колене на мръсния под. О, той беше толкова радостен, че му се щеше да погали старите греди! Скоро това тук щеше да бъде и негова главна квартира!

Предводителят взе един меч от стената.

— Расмус Расмусон — каза той, — след като се закле във вярност на Бялата роза, сега аз те обявявам за рицар на Бялата роза. — И той удари леко Расмус по рамото с дървения меч, а Расмус скочи на крака, сияещ от радост.

— Сега вече наистина ли съм Бяла роза? — попита той.

— По-бяла от всички нас — потвърди Кале.

В същия миг през отвора на тавана влетя един камък и падна с трясък на пода. Андерс побърза да го вдигне.

— Вест от врага — извика той и разгърна хартията, с която беше увит камъкът.

— И какво пишат тези дребни червеноперки? — попита надменно Ева-Лота.

— Вие, въшливи Бели рози! — прочете Андерс. — Бива ви да търсите стара хартия зад етажерки с книги, но никога няма да получите Великия Мумрих. Защото той се намира в къщата на голямото диво животно, чието име е ТАЙНА. Ако голямото диво животно не ви ухапе по задниците, докато играете карти, ще получите най-големия коз и половината от нещо вкусно. Е, тогава може би ще съберете смелост да посетите голямото животно, ако изобщо разбирате загадката — вие, въшки такива!

— Сега да нададем ли боен вик? — попита Расмус с надежда, когато шефът му приключи с четенето.

— Още не, първо ще трябва да размислим — отговори му Ева-Лота.

— Да размишляваме ли? За какво? — почуди се Андерс.

— Да — кимна Кале. — Червените съвсем са се отпуснали. Голямото диво животно. Както е известно в Клайнкьопинг няма лъвовете, пантери, горили, слонове. Едва ли имат предвид овцете. Тогава какво остава?

— Конете, кучета и котки — помогна му Ева-Лота.

— А при нас в градината има много дъждовни червеи — допълни Расмус.

— Но те изобщо не са диви, нито пък са големи — напомни му Ева-Лота.

— Махаме и конете, значи остават кучетата и котките. Впрочем загадката не е чак толкова лека — рече замислено Андерс.

— М-да, трябва да впрегнем сивото си вещество. Аз обаче не познавам нито една котка в целия Клайнкьопинг, която да е дива — уточни Ева-Лота.

— Така че останаха само кучетата — засмя се Кале. — Червените наистина не обичат да ни затрудняват. Залагам на доктор Халберг!

Останалите го погледнаха объркано. Макар и да не беше голям приятел на децата, доктор Халберг все пак никак не приличаше на

голямо диво животно. Внезапно в очите на Ева-Лота проблесна пламъче. Тя удари Андерс по рамото и се засмя:

— Андерс, Андерс, къде ти е главата? Сетих се! Той няма предвид доктор Халберг, а... хайде, сети се?

Андерс сбърчи чело, а после също се разсмя.

— Кучето на доктор Халберг.

— Най-сетне! — викна Кале. — Останалото е детска игра. Най-големият коз: АС, а половината от нещо вкусно е ТОР от торта. Кучето на доктор Халберг се казва Астор.

— Но как са успели да скрият Великия Мумрих в колибката на Астор? — почуди се Ева-Лота. — Сигурно преди това са го упоили с хлороформ.

— Кого — Великия Мумрих ли? — подкачи я Андерс.

— Глупости, Астор естествено!

Астор беше овчарката на главния лекар на болницата. Тя беше също толкова злобна, както самия главен лекар и това не са празни приказки.

— Сигурно са издебнали момента, когато доктор Халберг извежда кучето на разходка — предположи Кале.

— И сега какво ще правим? — попита Ева-Лота.

Те седнаха на пода и направиха военен съвет. Расмус също. Очите му бяха ококорени, а ушите — зачервени от вълнение. Значи най-сетне приключенията започваха! Андерс погледна Расмус и се сети нещо. Расмус беше чакал толкова дълго и толкова предано да стане Бяла роза, как да му откаже човек? Но щеше да бъде доста досадно това хлапе да им се мотае из краката през цялото време. Трябваше да му намерят занимание, за да могат да се заемат на спокойствие с проблемите, които поставяше пред тях Войната на розите, без да намесват в нея твърде много рицаря Расмус.

— Хей, Расмус — каза Андерс, — я тичай до болницата и провери дали Астор е в колибката си.

— Тогава ще мога ли да надам боен вик? — попита Расмус.

— Естествено, че можеш — успокои го Ева-Лота. — Хайде, тичай!

И Расмус изфуча към болницата. Много часове наред той беше упражнявал качване и спускане по въжето, което Белите рози използваша, за да влизат и излизат от главната квартира. Да се катери

нагоре той все още не можеше, но се научи да се спуска, макар че беше опасна работа. Сега той се метна на въжето и нададе най-дивия боен вик, който някога е ехтял в градината на пекаря.

— Добре — рече Андерс, след като Расмус изчезна. — Сега поне ще можем да говорим на спокойствие. Първо — трябва да разберем кога доктор Халберг разхожда Астор. Това е твоя задача, Ева-Лота.

— Няма проблем — обеща тя.

Расмус тичаше към болницата. Той знаеше пътя, беше посетил там веднъж Ник. Вилата на главния лекар беше до самата болница. „Частна собственост“ и „Внимание, зло куче“ пишеше на табелите до вратата. Но за щастие Расмус не можеше да чете и влетя направо в градината. Астор си лежеше в колибката. Той изръмжа злобно като видя Расмус и Расмус се закова на място. Той беше разбрал поръчението си съвсем погрешно. Смяташе, че е негов дълг да занесе Великия Мумрих в главната квартира. Но как да го стори, когато това куче ръмжи така срещу него? Расмус се огледа за помощ и за свое облекчение видя, че към него приближава един чичко. Същият чичко впрочем, който оперира Ник.

Доктор Халберг беше се запътил към болницата, когато видя малкия рицар на Бялата роза пред колибката на Астор. Той, естествено, не знаеше, че има пред себе си рицар, защото тогава може би щеше да прояви повече разбиране. Вместо това той здравата се разгневи и ускори крачка, за да нахока нахалното хлапе. Но Расмус, който живееше с вярата, че не само гангстерите, но и главните лекари са добри хора, вдигна умолителен поглед право към строгото му лице и каза:

— Виж сега, не може ли да махнеш оттам кучето, за да взема Великия Мумрих!

И понеже докторът не направи веднага това, за което го бе помолил, Расмус го хвана за ръка и го поведе към колибката на кучето.

— Хайде, побързай, моля те — подкани го той. — Имам спешно поръчение!

— А, така ли? — каза доктор Халберг и се засмя.

Той най-сетне позна Расмус — това беше малкото момче, което беше отвлечено с баща си и за което писаха толкова много във вестниците.

— Не искаш ли да дойдеш с мен и да кажеш добър ден на Ник? — попита го докторът.

— Да, но едва след като взема Великия Мумрих — отговори твърдо Расмус.

Ник научи всичко за Великия Мумрих. Той дори можа да го види. Расмус му го бутна горд под носа. И нададе бойния вик, за да чуе Ник как звучи.

— Сега и аз съм Бяла роза, разбираш ли, Ник? — обясни Расмус. — Преди малко положих клетва.

Ник го гледаше в очите с обожание.

— О, да, и по-хубава бяла роза те едва ли ще имат — заяви той доволен.

Расмус го погали по ръката.

— Добре че вече не спиш, Ник — каза той.

Ник също се радваше, че вече не спи. Сигурно щеше да мине доста време преди да напусне болницата. Но поне знаеше, че ще оздравее и все някак ще се справи с онова, което го очакваше след това. Както доктор Халберг, така и професорът бяха обещали да му помогнат, доколкото могат. Така че Ник гледаше спокойно към бъдещето.

— И добре че вече не ти тече кръвта — добави и посочи ризата на Ник, по която нямаше кървави петна.

Ник беше на същото мнение. Той още не беше боледувал и изпитваше дълбокото страхопочитание на обикновените хора към забележителните умения на лекарите. Например преливането на кръв. Искаше да разкаже за това на Расмус — как вземат кръв от друг човек, за да му я прелеят, защото беше загубил много кръв на острова.

— От друг гангстер ли я взеха? — попита Расмус. И той беше на мнение, че лекарите си измислят много странни неща.

Но после внезапно той се разбърза. Всъщност не би трябвало да прави посещения в болницата, когато е зает с Войната на розите. Той стисна Великия Мумрих в ръката си и изтича към вратата.

— Чао, Ник — викна той, — пак ще дойда при теб.

И преди Ник да успее да отговори, вече беше изчезнал.

— Чао, зайче-байче — прошепна Ник тихо на себе си.

Кале, Андерс и Ева-Лота все още заседаваха на тавана. Пекарят Лизандър тъкмо беше донесъл прясно изпечени канелени кифлички.

— Всъщност изобщо не ги заслужавате — измърмори той, — след всички ядове, които ни създавате. Но... — и той погали Ева-Лота по главата, — като се замисля, всъщност ви се падат по няколко.

Той отново се върна в пекарната, а след миг отвън отекна страховит боен крясък. Рицарят Расмус, изпратен на разузнаване, се връщаше. Той се изкатери по таванската стълба като вдигаше шум за цяла войска.

— Ето го — рече той и хвърли Великия Мумрих на пода.

Кале, Андерс и Ева-Лота се вторачиха в него. После се вторачиха във Великия Мумрих. А после започнаха да се смеят.

— Бялата роза си има тайно оръжие — призна Андерс. — Имаме си Расмус!

— Сега Червените могат да си умрат от яд — каза Кале.

Расмус ги огледа неспокойно един по един. Те на него ли се смееха? Дано да не беше объркал нещо?

— Добре ли се справих? — попита той боязливо.

Ева-Лота го перна по носа.

— Да, Расмус — каза тя и му се усмихна мило. — Справи се блестящо!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.